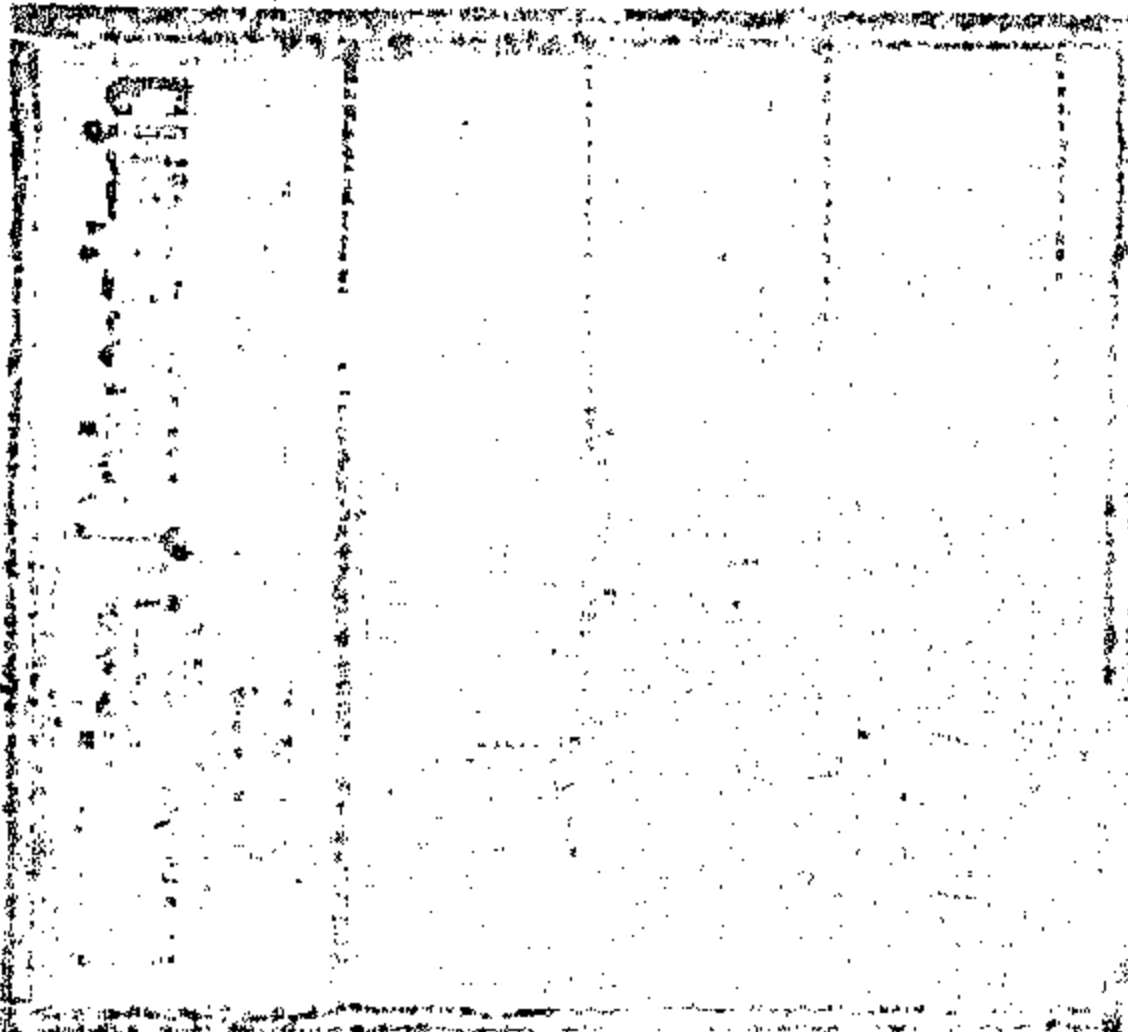

A
85

20-285

4
20-285

26. vto 7. 13

M^o. del collegio de la Compañia de Sena de Gran B^{de}.

ΟΜΗΡΟΥ ΚΑΙ ΗΣΙΟ-
ΔΟΥ ΑΓΩΝ.

HOMERI ET HESIO-
DI CERTAMEN.

Nunc primum luce donatum.

MATRONS ET ALIORVM
PARODIÆ,

*Ex HOMERI versibus parua immutatio-
ne lepidè detortis consuta.*

HOMERICORVM HEROVM
epitaphia.

Cum duplici interpretatione Latina.

*opus impressum
inchoat expurgatum
anno Domini 1707*

ANNO M. D. LXXIII,

excudebat Henr. Stephanus. *author damnatus*

CVM PRIVILEGIO CAES.
MAIESTATIS.

12.060

ILLVSTRIAC
GENEROSO DOMI-
no, domino Philippo Lu-
douico, comiti in Ha-
navv & Rienec, do-
mino in Mintzē-
berg. &c.

HENR. STEPH. S. D.

ADDVCO ad te, genero-
sissime Philippe, simúl-
que ad doctissimos quos
in comitatu tuo habes
viros, par poetarum, tanquam par
gladiatorum: vt corã te in arenam
tantis pòst seculis rediuiui descen-
dant. Quæris quínam sint illi? Ni-
mirum HOMERVS & HESIO-
DVS: fama super æthera noti, vt
poeticè de tãtis poetis loquar. Fui-
se quidem olim & nunc quoque esse

ignotis etiam orbis partibus notos
credibile est : ideóque famam ultra
ipsum terrarum orbem extendisse,
eadem illa Maroniana musa canere
fortasse non dubitaret. Eius autem
Latinis versibus aptè hosce Græcos
succinere possemus,

Τίς ποτ' Ὀμηρεῖς μεγάλης ὀπὸς ἔστιν ἀ-
πυθῆς;

Τίς θῶν, τίς δ' ἰθάρα πάλω σὺν οἴδεν
Ἀχαιῶν;

Δῆμος ὁ Κιμμερίων, πρυμνερέος ἀμμοροῦ
ἀγλῆς

Ἡελίς, Τροίης ὄνομ' ἔκλυεν, ἔκλυεν Ἀτλας,
Οὐρανὸν ὑρύτερον ἔχων ἔπι κείμηνον ἅμοις.

Quos versus ita Latinè reddidi,
Quis magnam vocem, quis non au-
diuit, Homeri?

Quod mare, quæ tellus non prælia
nouit Achiuûm?

Cimmeriων populus, solis qui cun-
cta tuentis

Nescius, audiuit nomen Troiæ: au-
diit Atlas,

Cuius grāde humeris incūbit pon-
dus olympi.

Non est igitur quòd tā celebres ce-
lebrare, aut tot tantisq; laudibus ab
ipsa etiam antiquitate ornatos lau-
dare aggrediar : nequis mari aquam
addere, & ligna in syluam velle por-
tare dicat. Verùm habeo quod te Ho-
meri verbis rogem : vt sua carmina
recitantem attētè audias. Hoc enim
si à te impetrauerit, sperat fore (atq;
hæc spes eū minimè fallat, opinor)
vt à te contrà quàm à Panœ de rege,
victor declaretur atq; coronetur. E-
quidem quòd ipsius Homeri vultū
indignāti similē etiam nunc esse vi-
des, quicquid indignationis est, ex
recordatione sentētix ab illo rege
aduersus ipsum latæ proficiscitur.
Ego verò multis eum verbis erigere

atque solari conatus sum: quum dicerē non iam cum tali principe rem illi fore qui Hesiodum ipsi hoc solo nomine antepositurus sit, quòd in agricultura, non in bellis, musam suam exercuerit: sed cum eo qui quāuis cultus agrorū praecepta non aspernetur, Achillis tamē libentiùs quàm Aristæi laudes, & classicum maiori cum voluptate quàm mugitum bouum aut balatum ouiuū audire soleat. Animaduerti certè, quum ab eo interrogatus de tuo nomine, Philippum te vocari dixissem, exhilaratum aliquātum fuisse, tuumque hoc nomen in omen optimum traxisse. Atq; adeò, si tacitā eius cogitationem diuinare fas est, suum ipsius verbum παρωδιῶτα, intra se dixisse crediderim,

Εἰς οἰωνὸς ἀρίστος, ἔχων σε Φίλιππε δικεσθῆν.

Ne ego quidem illud omē leue esse

dixerim: quum (sicut in meo artis equestris encomio, nondum edito, docui) bellicosos & Martios viros, ac totos etiam populos, non solum πληξίπποις & κέντροις ἵππων, & ἵπποδάμοις, sed etiā φιλίπποις vocari videamus. Euge ergo generosissime Philippe, Homerū quo meretur & quē à te expectat favore prosequere (neque enim Areopagiticū futurū est hoc iudicium, à quo fauorē procul abesse oporteat) vt ille aliquando musam suam ad canēdas tuas quoque laudes commodare dignetur: si quidē quo cœpisti pede perrexeris, ac de te cōceptæ à multis expectationi responderis. Quod vt præstare possis Deum Opt. Max. precabor. Vale.

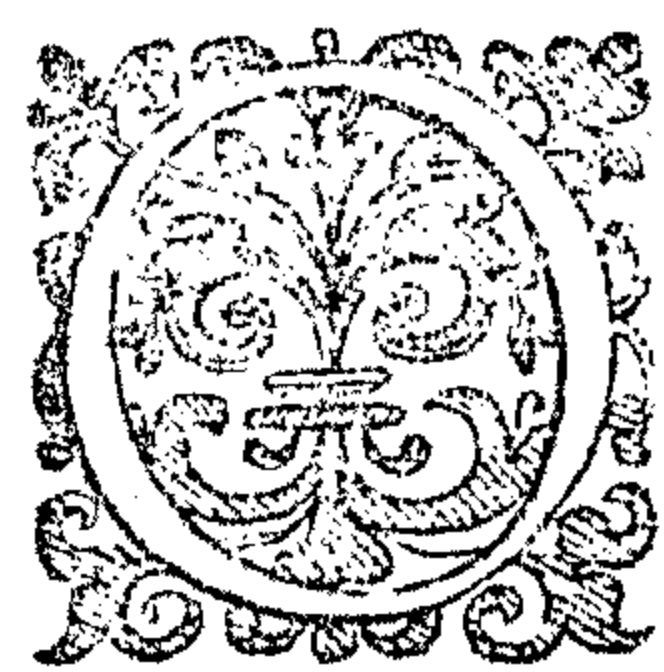
¶.iiii.

ΠΕΡΙ ΟΜΗΡΟΥ ΚΑΙ

ΗΣΙΟΔΟΥ, ΚΑΙ ΤΟΥ

γυίος κὺ ἀγώνος αὐτῶν.

ΜΗΡΟΝ ἘΗΣΙΟΔΟΝ, τοὺς Ἡο-
τίους ποιητὰς, πάντες ἀνθρώποι
πολίτες ἰδίους ὄχρονται λέγεσθαι.
ἀλλ' Ἡσιόδος μὲν τῷ ἰδίῳ ὀνο-
μάσιν πατρίδα, πάντας τῆς Φι-
λονεικίας ἀπήλλαξεν, εἰπὼν ὡς ὁ πατήρ αὐτῶν,

Εἶσατο δ' ἄγχι Ἐλικῶν Θ, οἰζυρῆ ἐνὶ κώμῃ,
Ἄσκη, χεῖμα κακῆ, θέρει δ' ἄρα λείη ἐδέποτ' ἐ-
δ' λῆ. Ὀμηρον ἢ πάντες ὡς εἰπεῖν αἱ πόλεις κὺ
οἱ ἔποικοι αὐτῶν παρ' ἑαυτοῖς γεγενῆσθαι λέγου-
σι· κὺ πρῶτοί γε Σμυρναῖοι Μελητος ὄντα τῆ παρ'
αὐτοῖς ποταμοῦ καὶ Κρηιδίδος νύμφης, κεκλή-
σθαι Φασὶ πρῶτον Μελησιγρῆ· ὑστερον μὲν τοὺ
τεφλωγέντα, Ὀμηρον μετονομασθῆναι, ἀλλ' οὐ τῷ
παρ' αὐτοῖς ἵππ' ἴδ' Ἰσιούτων συνήθῃ περὶ σιγο-
ρίαν. Χίοι ἢ πάλιν τεκμήρια φέρουσιν, ἰδίον ἐστὶ
πολίτων, λέγοντες καὶ περὶ ὠζέσθαι ἰναὶ ἐκ τῆ
γυίος αὐτῶν παρ' αὐτοῖς, Ὀμηρίδας καλουμέ-
νες. Κολοφώνιοι ἢ καὶ τόπον δεικνύουσιν ἐν ὧ
Φασὶν αὐτῶν γράμματα διδάσκοντα, τῆς ποιή-
σεως δέξασθαι, καὶ ποιῆσαι πρῶτον τὸν Μαργίτιν.

πει ἢ τῶν γονέων αὐτῶν πάλιν πολλὴ διαφωνία
 ὡς πᾶσιν ἔστιν. Ἐλλαύνιος μὲν γὰρ καὶ Κλεαί-
 θης Βίωνα λέγουσιν, Εὐμαίων ἢ Μέλητα, Καλλι-
 κλῆς δὲ μ. σα. ς. ο. ρ. Δημόκριτος ἢ Τροίλιος
 Δαήμονα ἔμπορον· ἔνιοι ἢ Ταμύρα· Αἰγυπτιοὶ ἢ
 Μενέμαχον περιγραμμάτεια· εἰσὶ δὲ οἱ Τηλέμα-
 χον τὸν Ὀδυσσεύς. μητέρα δὲ οἱ μὲν Μῆτιν, οἱ δὲ
 Κρηθίδα, οἱ ἢ Θεμίστην, οἱ δὲ Εὐγνηά· ἔνιοι δὲ,
 Ἰθακῆσιαν ἵνα ὑπὸ Φοινίκων ἀπεμποληθεῖσαν· οἱ
 ἢ Καλλιόπην τὴν Μοῦσαν· Ἰνὸς ἢ, Πολυκράτην ἢ
 Νέστρος. ἐκαλεῖτο ἢ Μέλης, ὡς δὲ Ἰνὸς Φασί,
 Μελησιγνής. ὡς δὲ ἔνιοι, Αὐλήτιον ὀνομασθῆ-
 ναι αὐτὸν Φασί. Ἰνὸς Ὀμηρον, διὰ τὸ τὸν πατέ-
 ρα αὐτῶν Ὀμηρον δοθῆναι ὑπὸ Κυπρίων Πέρσαις·
 οἱ δὲ, διὰ τὴν πῆρσιν τῶν ὀρμάτων. ὡς γὰρ
 τοῖς Αἰολεῦσιν οὕτως οἱ πηροὶ καλοῦνται. ὅπερ δὲ
 ἀκηκόαμεν ἔπι τῆς Ἰσοτάτου ἀπικράτορος Ἀ-
 δριανοῦ εἰρημῶν ὑπὸ τῆς Πυθίας πρὸ Ὀμήρου,
 ἐκθροσμένα. τῆ γὰρ βασιλείας πυθολῶν πόθεν
 Ὀμηρος καὶ τίνος, ἀπεφοίβασε δι' ἕξαμέτρου τόν-
 δε τὸν τρίτον,

Ἀγνωστὸν μ' ἔρεαι γλυκεῖον καὶ πατρίδα γαῖαν
 Ἀμφοσίου σφραῖος ἔδος δὲ Ἰθακῆσιός ἔστιν·
 Τηλέμαχος δὲ πατήρ, καὶ Νέστρος ἢ Ἐπικράτη
 Μήτηρ, ἢ μὲν ἐτίκτε βροτῶν πολὺ πάνσοφον ἄνδρα.

οἷς μάλιστ' αἰεὶ πρὸς εἶν, διὰ τε τὸν πυθολῶν
 καὶ τὸν ἀποκρῆνῶν· ἄλλως τε ἔτι τῶν ποιη-
 τῶν μεγαλοφυῶς τὸν περιπέτεον. διὰ τῶν ἐπῶν

δεδοξαστότος. ἔνιοι μὲν οὖν αὐτὸν περιγρέτερον
 Ἡσιόδου Φασί (ἢ), Ἰνὸς δὲ, νεώτερον καὶ συγγρη-
 γνυαλογοῦσιν τε οὕτως. Ἀπόλλωνος Φασί καὶ Θο-
 ῶσης τῆς Ποσειδῶνος γλυκεῖον Λίνον, Λίνου δὲ,
 Πίερον· Πιέρου δὲ καὶ νύμφης Μεθάνης, Οἰάτρον·
 Οἰάτρον δὲ καὶ Καλλιόπης, Ὀρφέα· Ὀρφέως δὲ
 Ὀρτίου· τῆ δὲ, Ἀρμονίδην· τῆ δὲ, Φιλοτέρη· τῆ
 δὲ, Εὐφημον· τῆ δὲ, Ἐπιφραδίην· τῆ δὲ, Μελά-
 νωπον· τούτου ἢ Δίον καὶ Ἀπέλλαν· Δίου ἢ καὶ
 Πυκτιμῆδος τῆς Ἀπόλλωνος θυγατρὸς, Ἡσιόδου
 καὶ Πέρσιν· Πέρσου ἢ, Μαίονα· Μαίονος ἢ θυγα-
 τρὸς καὶ Μέλητος τῆς ποταμοῦ, Ὀμηρον.

Τινὲς ἢ σωμακμάσται Φασί αὐτοῖς· ὥστε καὶ
 ἀγωνίσασθαι ὁμοσε ἐν Αὐλίδι τῆς Βοιωτίας. ποιή-
 σαντα γὰρ τὸν μαργίτιον Ὀμηρον περιέρχεται καὶ
 πόλεις ῥαφωδοῦντα. ἐλθόντα δὲ καὶ εἰς Δελφοὺς,
 πρὸς τῆς πατρίδος αὐτοῦ πυθολῶντα, τίς εἴη. τὴν
 δὲ Πυθίαν εἰπεῖν,

Ἔστιν Ἰός νῆσος μῆξος πατρίς, ἢ σε θανόντα
 Δέξεται. ἀλλὰ νέων παίδων ἀνιγμὰ φύλαξαι.
 τῆ ἢ, ἀκούσονται, πρὸς αὐτῶν μὲν τῆ εἰς Ἰόν ἀφίξιν,
 διατρέβειν δὲ πρὸς τὴν ἐκεῖ χώραν. κατὰ δὲ τὸν
 αὐτὸν χρόνον Γαννύκλιον Ἰππιτάφιον τῆ πατρὸς
 Ἀμφιδάμαντος βασιλέως Εὐβοίας Ἰππιτελῶν,
 πάντας τοὺς Ἰππισημοὺς ἀνδρας οὐ μόνον ῥώμη καὶ
 τῆς, ἀλλὰ καὶ σοφίας, ἔπι τὸν ἀγῶνα, μεγάλης
 δωρεαῖς ἡμῶν, σωμακμάσε. καὶ οὗτοι οὖν ἐκ τύ-
 χης, ὡς Φασί, συμβαλόντες ἀλλήλοισι, ἦλθον εἰς

πῶ Χαλκίδα. τῶ δὲ ἀγῶνι ἄλλοι τε ἴνες τῶν
Ἰπιοτήμων Χαλκιδέων ἐκαθέζοντο κριταί, καὶ μετ'
αὐτῶν Πανοίδης, ἀδελφὸς ὢν τῶ τετελεύτητο-
τος. ἀμφοτέρων ἢ τῶ ποιητῶν θαυμασῶς ἀγω-
νισαρχῶν, νικῆσαι φασὶ τὸν Ἡσίοδον τὸν τρίτον
τοῦτον. παρελθόντα γὰρ εἰς τὸ μέσον, πυρθάνεσθαι
τῶ Ὀμήρου κατ' ἐνέκασον τὸν ἢ Ὀμηρον δόποκρί-
νασθαι. φησὶν οὖν Ἡσίοδος,

ΤΙ' ἐ Μέλητος Ὀμηρε, θεῶν ἀπο μῆδεα εἰδώς,
εἶπ' ἄγε μοι πάμπαν ἔρωτα τί φέρτατον ἐστὶ βρο-
τοῖσιν. Ὀμηρος,

Ἀρχὴν μὲν μὴ φῦναι Ἰπιοχθονίοισιν ἄριστον,
φύνηται δὲ ὅπως ἄκιστα πύλαι αἰεταὶ περῆσαι.

Ἡσίοδος τὸ δεύτερον,
εἶπ' ἄγε μοι καὶ τοῦτο θεοῖς Ἰπιοεὶκελ' Ὀμηρε,
τί θνητοῖσιν ἀρίστον οἶεσσι ἐν φρεσὶν εἶναι.

ὁ δὲ,
Ὅπῳ ὅταν ἀφροσύνη μὲν ἔχη καὶ δῆμον ἀπαντα,
δατυμόνες δ' ἀνὰ δώμασσι ἀκουάζων ἢ αἰοῖσσι,
ἢ μὲνοι ἐξείης. πῶς ἢ πῶς ἢ πῶς ἢ πῶς ἢ πῶς
σίττι καὶ κρεῖαν· μέθυ δὲ ἐκ κρητῆρος ἀφύστων
οἰνοχόῳ φορέησι, ἔγγχειν δεπάεσσι.

Τοῦτο ἴ μοι καλλίστην ἐν φρεσὶν εἶδεσθαι εἶναι.
ῤῥηθέντων ἢ τῶν ἐπῶν, οὕτω σφοδρῶς φασὶ θαυ-
μασθῆναι ὑπὸ τῶν ἑλλήνων τὰ ἔπη, ὥστε χρυσοῖς
αὐτοῖς εἴχοις παροσσεύεσθαι, καὶ ἔτι καὶ νῦν ἐν
παῖσι κοιναῖς θυσίαις παρὰ τῶν δειπνῶν καὶ σπον-
δῶν παροσσεύεσθαι πάντα. ὁ ἢ Ἡσίοδος ἀ-

χθεοῖς Ἰπιο τῶ Ὀμήρου ἀήμερία, Ἰπιο πῶ τῶ
ἀπόρον ὠρμησεν ἐπεροτήσιν· καὶ φησὶ τοῖςδε
τοῖς εἴχοις,

Μοῦσ' ἄγε μοι εἰ τ' εἶναι, εἰ τ' ἐσόμενα, παρὰ τ'
εἶναι,

Τῶν μὲν μηδὲν ἀεῖδε, σὺ δὲ ἄλλης μνήσαι ἀοι-
δῆς. ὁ ἢ Ὀμηρος, βουλόμενος ἀκελούθως τὸ
ἀπορον λύσαι, φησὶν,

οὐδέ ποτ' ἀμφὶ Διὸς τύμβω *

Ἄρματα σωτρείψουσιν, ἐρίζοντες παρὰ νίκης.

καλῶς ἢ καὶ ἐν τοῖς ἀπαντήσαι τας, Ἰπιο τὰς
ἀμφιβόλους γνώμας ὠρμησεν ὁ Ἡσίοδος· καὶ
πλείονας εἴχοις λέγων, ἡξίου κατ' ἐνα ἔκαστον
συμφώνως δόποκρίνασθαι τὸν Ὀμηρον. ἔστιν οὖν ὁ
μὲν πρῶτος, Ἡσίοδος· ὁ δὲ ἐξῆς, Ὀμήρου. ἐπίστε
δὲ καὶ ἀπὸ δύο εἴχων πῶ ἐπεροτήσιν ποιουμέ-
νου τῶ Ἡσίοδου.

Ἡ Σ Ι Ο Δ Ο Σ.

Δεῖπνον ἐπέθ' εἶλοντο βροτῶν κρέα καὶ ἀχένους
ἵππων.

Ὀ Μ Η Ρ Ο Σ.

Ἐκλυον ἰδρώοντας, ἐπεὶ πλέμοιο κορέσθαι.

Ἡ Σ Ι Ο Δ Ο Σ.

Καὶ φρύγες, οἱ πάντων ἀνδρῶν Ἰπιο νηυσὶν ἄρι-
στοι.

ΟΜΗΡΟΣ.

Ἄνδράσι ληϊστῆσιν ἐπ' αἰκτῆς δόρυπον ἐλέδαμ.

~~~~~

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Ἡρακλῆς ἀπέλυσεν ἀπ' ὤμων χαμπύλα τόξα.

ΟΜΗΡΟΣ.

Χερσὶ βαλῶν ἰοῖσιν ὄλων κ' Φύλα γηαύτων.

~~~~~

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Οὗτος ἀνὴρ ἀνδρός τ' ἀγαθοῦ ἔσθ' ἀνάλκιδος ὄσι.

ΟΜΗΡΟΣ.

Μητρὸς ἐπεὶ πόλεμος χαλεπὸς πάσῃσι γυναιξί.

~~~~~

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Οὗτ' ἀρ σοὶ γε πατὴρ ἐμίγη ἔσθ' ἄπνεια μήτηρ.

ΟΜΗΡΟΣ.

Σῶμαί τ' ἄρ' εἰσαντο Σθεῖ' ἡγευοῖν Ἀφροδίτην.

~~~~~

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ δμῆτη γάμω ἄρτιμις ἰοχέαιρα.

ΟΜΗΡΟΣ.

Καλλιστὴν κατέπεφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο.

~~~~~

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Ὡς οἱ μὲν δάμνωτο πανήμεροι, οὐδὲν ἔχοντες.

ΟΜΗΡΟΣ.

(μνων.

Οἴκοθεν . ἀλλὰ παρῆχεν ἀνάξ' ἀνδρῶν Ἀγαμέ-

~~~~~

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Δεῖπνον δεῖπνήσαντες ἐνὶ σπυδαίῳ ἀΐθαλόεσση.

ΟΜΗΡΟΣ.

Σύλλεγον ἐσέα λυκαῖ βοὸς καπτεθνεῖωτος.

~~~~~

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Παιδὸς ὑπερθύμου Σαρπηδόνα ἄντιθεοιο.

ΟΜΗΡΟΣ.

Ἡμεῖς δ' ἀμπεδῶνα Σιμόντιον ἤμενοι οὕτως.

~~~~~

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Γόμφω ἐκ νηδὸν ἰδὸν, ἀμφ' ὤμοισιν ἔχοντες.

ΟΜΗΡΟΣ.

Φάσγανον καπτήεντα, ἢ ἀγανέας δολιχαύλας

~~~~~

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Δὴ τότε ἀρσιφῆες κοῦροι χείρεσσι θαλάσσης.

ΟΜΗΡΟΣ.

Ἄσμενοι ἐσσυμένως τε ἀπείρυσαν ἠκύαλον ναῦν.

~~~~~

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Κολχίδ' ἐπέθ' ἴκοντο, ἔσθ' αἰήτιν βασιλῆα.

ΟΜΗΡΟΣ.

Φεύγον, ἐπεὶ γίνωσκον ἀνέστιον, ἢ δὲ ἀθέμιστον.

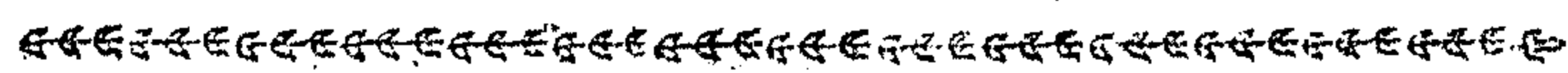

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σπῆσαι τε καὶ ἔκπιν, οἴδμα θαλάσσης.

ΟΜΗΡΟΣ.

Ποντοπαρεῖν ἤμελλον εὐασέλμων Ἰππηνῶν.

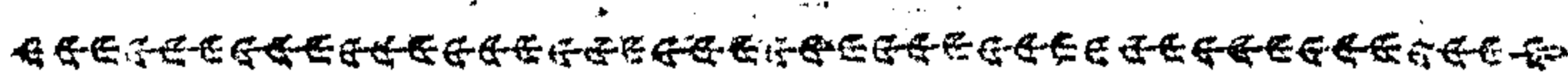

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Τοῖσιν δὲ Ἀτρείδης μεγάλ' εὔχετο πᾶσιν, ὀλέσθ.

ΟΜΗΡΟΣ.

Μηδέ ποτ' ἐν πόντῳ. Ἐφωνήσας ἔπος ηὔδα.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Ἐθίετ' ὠξένοι καὶ πίνετε. μηδέ τις ὑμῶν.

ΟΜΗΡΟΣ.

Οἴκαδε νοσήσατε φίλων ἐς πατρίδα γαῖαν
Πημανθεῖς ἀλλ' αὐθις ἀπὸ μόνες οἴκαδ' ἴκοισθε.

πρὸς πάντα ἢ τῷ Ὀμήρῳ καλῶς ἀπαντήσαντος, πάλιν φησὶν ὁ Ἡσίοδος,

Τοῦτ' ἐπεὶ δὴ μοι μῦθον εἰσερομῆνω κατέλεξον.

Πόσσοι ἄμ' Ἀτρείδῃσιν ἐς Ἴλιον ἦλθον Ἀχαιοί.

ὃ ἢ διὰ λογιστικῶν προσβλήματος ἀποκρίνεταί οὕτως.

Πεντήκοντ' ἦσαν πύρρος ἐχάραμα ἐν ἡμέρῃ

Πεντήκοντ' ὀβελοὶ παρὰ ἡ κρέα πενήκοντα

Τρεῖς δὲ τετηκόσιοι παρὰ ἐν κρέασι ἦσαν Ἀχαιοί.

Τοῦτο ἢ δὲ λέγεται παρὰ τοῦ Ἡσίοδου.

Ἐπεὶ γὰρ ἐχάραμα οὐσαν ἢ ὀβελίκοι γίνονται πενήκοντες, καὶ

χιλιάδες β. κρεῶν ἢ δεκάδυο μυριάδες ε. υ. κατὰ πάντα δὴ τῷ Ὀμήρῳ ὑπερτεροῦντος, φησὶν

ὁ Ἡσίοδος δὲ λέγει πάλιν,

Τί ἐμέλητις Ὀμήρ', εἶπερ ἱμῶσί σε Μοῦσα,

ὣς λόγος, ὑψίστιό Διὸς μεγάροιο θυγατρὸς,

λέξον μέτρον ἐναρμόζον, ὅτι δὴ θνητοῖσι.

Κόλλισον καὶ ἔχθισον. ποθέω γὰρ ἀκούσασθαι.

ὃ δὲ φησὶ,

Ἡσίοδ' ἐκγόνη Δίου, ἐκέντα με ταῦτα κελώεις

εἰπεῖν· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα τοι πρόφρων ἀγορεύσω.

Κάλλισον μὲν τῶν ἀγαθῶν ἔσται μέτρον εἶ

αὐτὸν ἑαυτῶν· τῶν δὲ κακῶν ἔχθισον ἀπάντων,

εὐνοῦν εἶ ἑαυτῶν ἀειχρόνον ἐς τὸν ἄπαντα.

Ἄλλο δὲ πᾶν ὅτι σαφῶς φησὶν φίλον ἐστὶν ἐρότα.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Πῶς ἀν' ἄριστ' οἰκοῖντο πόλεις, καὶ ἐν ἡγεσι πόλεις;

ΟΜΗΡΟΣ.

Εἰ μὴ κερδαίνειν διὰ τῶν αἰσθῶν ἐθέλοιεν·

οἱ δὲ ἀγαθὸν ἱμοῖντο, δίκη δὲ ἀδίκουσιν ἐπέη.

Εὐχεσθαι ἢ θεοῖς ὅτι πάντων ἐστὶν ἀμεινον.

ἩΣΙΟΔΟΣ.

Ἐν δὲ ἐλαχίστῳ ἄριστον ἔχον σ' ὅ, τι φύεται εἰπεῖν.

ὌΜΗΡΟΣ.

Ὡς μὲν ἐμῆ γνώμη, φρένες ἐσθλαὶ σώμασιν ἀνδρῶν.

ἩΣΙΟΔΟΣ.

Ἡ δὲ δικαιοσύνη τε καὶ ἀνδρεία δύναται τί;

ὌΜΗΡΟΣ.

Κοινὰς ὠφελίαις ἰδίοις μόχθοισι πορίζειν.

ἩΣΙΟΔΟΣ.

Τῆς σοφίας δὲ τί τέκμαρ ἐπ' ἀνθρώποισι πέφυκεν;

ὌΜΗΡΟΣ.

Γινώσκῃν τὰ παρόντ' ὀρθῶς, καὶ ῥᾶ δὲ ἄμ' ἐπεῖθ'.

ἩΣΙΟΔΟΣ.

Πισεῦσαι δὲ βροτοῖσι ποῖον χρέος ἀξιόν ἐστιν;

ὌΜΗΡΟΣ.

Οἷς αὐτὸς κίνδυνος ἴππ' ἀπαχθεῖσιν ἐπιηται.

ἩΣΙΟΔΟΣ.

Ἡ δὲ δ' ἀμμονίη τί ποτ' ἀνθρώποισι καλεῖται;

ὌΜΗΡΟΣ.

Λυπηθέντ' ἐλάχιστα θανεῖν, ἢ θέντα τε παλεῖσαι.

ρηθέντων δὲ καὶ τούτων, οἱ μὲν Ἕλληες πάντες τὸν Ὀμηρον ἐκέλευον σεφαινοῦν· ὁ δὲ βασιλεὺς Πανοίδης ἐκέλευσεν ἕκαστον τὸ κάλλιστον ἐκ τῶν ἰδίων ποιημάτων εἰπεῖν. Ἡσιόδου οὖν ἔφη πρῶτος,

Πληιάδων Ἀτλαγνέων Ἰπιτελομυδάων
Ἄρχεσθ' ἀμητοῦ, δρότιό τε, δυσομυδάων·
Αἰ δὴ τὸν νύκτας τε καὶ ἡμέρας τε σαρῶκενται
Κεκρύφαται, αὐθις δὲ πειλομυδοῦ ἐνιαυτῷ
Φαίνονται, τὰ πρῶτα χερσομυδοῖο σιδήρου.
Οὗτός τοι πεδίων πέλεται νόμος· οἴτε θαλάσσης
Ἐγγύθι ναυεταῖοισι δὲ ἄγνεα βησθήεντα
Πόντου κυμαίνοντος ἀπὸ πρῶτι πῖνα χῶρον
Ναίουσιν. γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτῆιν·
Γυμνόν τ' ἀμάειν, ὅταν ὤρμα πάντα πέλωνται.

μεθ' ὃν Ὀμηρος,

Ἀμφὶ δὲ ἄρ Αἴαντας δοιοὺς ἴσαντο Φάλαγγες
Καρτεραί, ἀς ἔτ' αὐ κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθῶν,
Οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσόφου. οἱ γὰρ ἄριστοι
Κε.θέντες Τρωῶας τε καὶ Ἑκτόρα δῖον ἐμμνον,
Φράζαντες δόρυ δ' ἄρι, σάκος σάκει πρὸ θελύμνω.
Ἄσπιδ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κέρις κέριω, αἰέρα δὲ
αὐθῆρ·
Ψαῦον δὲ ἵπποκομοὶ κέρυθες λαμπροῖσι φα-
λοῖσι

Νδόντων ὡς πυκνοὶ ἐφέσασαν ἀλλήλοισιν.
Ἐφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγκλήισι
Μακρῶς, ἀς εἶχον ἱεμισίχρους. ἕως δ' ἄμερδεν

Αὐγὴ χαλκείη, κορύθων ἀπο λαμπομυάων,
Θωρηκῶν τε νεοσμῆκτων, σακίων τε Φαιειῶν,
Ἐρχομυῶν ἀμυδῖς. μάλα κεν θρασυκάρδιος εἶη
Ὅς τότε γηθήσεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀκάρχοιο.

Θαυμάσαντες ἣ καὶ ἐν τούτῳ τὸν Ὅμηρον οἱ Ἕλ-
ληνες, ἐπήνοιον ὡς ᾧδ' αὖ τὸ παροῦσιν γεγονότων
τ' ἐπῶν. Ἐκέλευον διδόναι τιμὴν νίκην. ὃ ἣ βα-
σιλεύς τὸν Ἡσίοδον ἐσεφάειωσεν, εἰπὼν, δίκαιον
εἶη τὸν ἔπι γεωργίᾳ καὶ εἰρῆνῃν παροικιολύμε-
νον, νικῶν, οὐ τὸν πολέμοις καὶ σφαγαῖς διεξιόν-
τα. τῆς μὲν οὖν νίκης οὕτως φασι τυχεῖν τὸν
Ἡσίοδον καὶ λαβεῖν τε τρίποδα χαλκοῦν, ἀναθεῖ-
ναι παῖς Μῆσσης, ἔπιγραψάντα,
Ἡσίοδος Μούσῃς Ἐλικωνίσι τὸνδ' ἀνέθηκεν,
Ἰμνω νικήσας ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὅμηρον.

Ἐἰ δ' ἀγῶν ᾧδ' ἀλυθέντος, διέπλῦσεν ὁ Ἡσί-
οδος εἰς Δελφοὺς χηρὸς ἀμυδῖς, καὶ τῆς νίκης ἀ-
παρχὰς τὰ θεῶν ἀνάθησεν. παροικιολύμενος δὲ
αὐτὸς τὰ ναῶν, ἔνθεν γηρομυῖαν τιμὴν παροφῆτιν
Φασὶν εἰπεῖν,
Ὀλβίος οὗτος ἀνὴρ ὅς ἐμὸν δόμον ἀμφοπολεύει,
Ἡσίοδος, Μούσῃσι τέτιμῆρος ἀθανάτησι.
Τοῦ δή τοι κλέος ἔσται ὅσπιν τ' ἔπι κίδναται ἠώς.
Ἄλλα Δίος πεφύλαξο Νεμείου καλλιστὴν ἄλογο·
Κεῖθε δέ τι θανάτοιο τέλος πεπαρομυῖον ὄσιν.

ὃ ἣ Ἡσίοδος ἀκούσας τῆς χηρῆς, τῆς Πελοπον-
νήσου μὲν ἀνεχώρει, νομίσας τιμὴν ἐκεῖ Νεμέαν
τὸν θεὸν λέγειν· εἰς ἣ Οἰνόλυ τῆς Λοκρίδος ἐλ-

θῶν, καταλύει ᾧδ' αὖ Ἀμφιφάει καὶ Γαννύκτρει
τοῖς φηγέως πασι, ἀγνοήσας τὸ μαντεῖον. ὃ γὰρ τό-
πος ἔτος ἅπας ἐκαλεῖτο Δίος Νεμείου ἱερόν, δια-
τριβῆς δ' αὐτῶν πλείον ᾧδ' αὖ γηρομυῖας ἐν τοῖς Οἰ-
νώσιν, ὑπονοήσαντες οἱ νεανίσκοι τιμὴν ἀδελφῶν
αὐτῶν μριχθεῖν τὸν Ἡσίοδον, ἀποκλείναντες,
εἰς τὸ μεταξὺ τῆς Εὐβοίας Ἐ τῆς Λοκρίδος πέ-
λαγος κατεπόντισαν. τῆ δ' ἣ νεκροῦ τριτάτου παρὸς
τιμὴν γῆν ὑπὸ δελφῶν παροικιολύμενος, ἐορτῆς Ἰ-
νὸς ἔπιγραψάντα παρ' αὐτοῖς οὐσης Ἀραδνείας,
πάντες ἔπι τὸν ἀγῶνα ἔδραμον· καὶ τὸ σῶμα
γηρομυῖας, ἐκεῖνο μὲν πενήσαντες ἔταψαν,
τοῖς ἣ φονεῖς ἀνεζήτησαν. οἱ ἣ, φοβηθέντες τιμὴν
τῆς πολιτῶν ὀργῆν, κατεπαύσαντες ἀλιόπικόν
σκάφος, διέπλῦσαν εἰς Κρήτιν. οἱς ἣ μέσον τὸν
πλοῦν ὁ Ζεὺς κεραυνώσας κατεπόντισεν, ὡς φη-
σιν Ἀλκιδάμας ἐν Μουσειῶ. Ἐργατομένης δὲ φη-
σιν ἐν Ἐνηποδῶ κτίμενον καὶ Ἄντιφον τοῖς Γαννύ-
κτρος ἔπι τῆς παροικιολύμενης αἰτίας ἀνελθόντας,
σφαγαῖσιν αὖ θεομῶς ξενίοις ὑπὸ Εὐρυκλέοις
ἔ μάντεως. τιμὴν μὲν τοὶ παρ' ἑαυτῶν ἀναρτή-
σαν· φθαρῶναι ἣ ὑπὸ Ἰνὸς ξένου σπυρίδου ἔ Ἡσίο-
δου, Δημῶδος ὄνομα. ἐν καὶ αὐτὸν ἀναρτή-
σαι ὑπὸ τῆς αὐτῶν φησὶν. ὑπερὸν ἣ ὀρχομυῖαι ἣ
χηρῆσιν μετενέγκαντες αὐτὸν παρ' αὐτοῖς ἔτα-
ψαν· καὶ ἐπέγραψαν ἔπι τὰς τῶν θεῶν,
Ἄσκη μὲν πατέρις πολυλήϊος· ἀλλὰ θενάντος

Ὅσ' ἄρα πληξίππων γῆ Μινυαῖα κατέχῃ,
 Ἡσιόδου, τῶν πλεῖστον ἐν ἀνθρώποις κλέος ἔστιν
 Ἄνδρῶν κρονομήδων ἐν βασιάνῳ σοφίης.
 καὶ πρὸ μὲν Ἡσιόδου τὸσαῦτα. ὃ δὲ Ὀμηρος
 ἀποτυχῶν τῆς νίκης, πειροχόμενος ἔλεγε τὰ ποιή-
 ματα. πρῶτον μὲν τῷ Θῆσφαίδα, ἔπειτα, ἧς ἡ δὲ
 χῆ,

Ἄργος ἀεὶ δε θεὰ πολυδίψιον, ἔνθεν ἀνάκτες.

εἶτα ἐπειροχόμενος ἔπειτα, ὧν ἡ δὲ χῆ,

Νῦν αὖθ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν δὲ χῶμεθα μού-
 σαι.

Φασὶ γὰρ ἱνέες καὶ ταῦτα Ὀμήρου εἶναι. ἀκού-
 σάντες δὲ τῶν ἑπτῶν οἱ Μίδα τῶ βασιλέως παῖδες
 Ξάνθος καὶ Γόργος, ὡδραγαλοῦσιν αὐτὸν ὅτι
 γραμμῶν ποιῆσαι ὅτι τῶ τῶ φου τῶ πατρὸς αὐ-
 τῶν, ἐφ' ἧς τῶ πατρὸς χαλκῆ, τὸν Μίδου θάνα-
 τον οἰκτιζομένη. καὶ ποιῆσαι οὕτως,
 Χαλκῆ παρθένης εἰμι, Μίδου δὲ ὅτι σήματος ἦ-
 μη.

Ἔστ' αὖ ὕδωρ τε νάη καὶ δένδρεα μακρὰ τεθῆλη,
 Καὶ ποταμοὶ πλῆθυσσι, πειροχόμενος δὲ θάλασσα,
 Ἡέλιος δὲ ἀνιῶν φαίνη, λαμπρὰ τε σελεύη,
 Αὐτῷ τῆδε μέγιστος πολυκλαίτω ὅτι τῶ μῶ,
 Σημανέω παροῦσι, Μίδου ὅτι τῆδε τέθνηται.

λαβῶν δὲ παρ' αὐτῶν Φιάλλω δὲ χῶρα, ἀ-
 ναπίθησιν ἐν Δελφοῖς τῶ Ἀπόλλωνι, ὅτι χῶρα-
 φας,

Φοῖβε ἀνάξ δῶρον τοῖ Ὀμηρος καλὸν ἔδωκε

ἄριστον ὅτι φερσυνάας· σὺ δέ μοι κλέος ἀνὲν ὀπλο-
 τοῖς.

μετὰ δὲ ταῦτα ποιῆσαι τῷ Ὀδύσειαν ἔπειτα μ, β φ.
 πεποικῶς ἡδὲ τῶ Ἰλιάδα ἑπτῶν μ ε. ὡδραγενό-
 μένος δὲ ἐκείθεν εἰς Ἀθήνας, αὐτὸν ξενιοθῆναι
 φασὶ ὡδρα Μένδοντι τῶ βασιλεῖ τῶ Ἀθηναίων.
 ἐν δὲ τῶ βουλοπτερίῳ ψύχρως ὄντος καὶ πυρὸς
 κροχόμενος, ἀεδιάσαι λέγειται τῶς δὲ τοῖς σῆχρως,
 Ἄνδρὸς μὲν σέφαινοι, παῖδες· πύργοι δὲ, πόλις.
 Ἰπποιοὶ δὲ αὐτῶ πεδίου κῶσμος νῆες δὲ, θάλασσης·
 λαὸς δὲ εἰν ἀγορήσιν κροχόμενος εἰσερχάσασθαι.
 Αἰθρομέγους δὲ πυρὸς, γεραρότερος οἶκος ἰδέσθαι,
 Ἡμεσι χροχόμενος, ὅπῳ τῶν νίφῃσι Κροχίαν.

ἐκείθεν δὲ ὡδραγενόμενος εἰς Κόρινθον, ἐρρά-
 ψάσει τὰ ποιήματα. ἱμνηθεῖς δὲ μεθ' αὐτῶν ὡδρα-
 γίνεται εἰς Ἄργος· καὶ λέγει ἐκ τῆς Ἰλιάδος τὰ
 ἔπειτα τῶ δὲ,

Οἱ δὲ Ἄργος τ' εἶχον, Τίριευσά τε τειχόεσσαν,
 Ἐρμιόνην τ' Ἀσίνω τε, βαθὺν καὶ κέλιπον ἐχρούσας,
 Τροχίτην ἡϊόνας τε καὶ ἀμπελόεντ' ἐπίδουρον·
 Νῆσόν τ' Αἴγναυ τε, Μάσητά τε, κούροι Ἀχαιῶν.
 Τῶν αὖθ' ἡγεμόνδ' εἰς βοῶν ἀραθὸς Διομήδης,
 Τυδείδης, οὐ πατρὸς ἔχων μέγος Οἰνείδαο,
 Καὶ Σθένελος Καπανῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός.
 Τοῖσι δὲ ἀμ' Εὐρύπυλος τρίτατος κίεν, ἰσόθεος
 Φῶς,

Μηκιστέως υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἀνάκτος.

Ἐκ πάντων δὲ ἡγεῖτο βοῶν ἀραθὸς Διομήδης.

Τοῖσι δ' ἄμ' ὄγδωκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο
 Ἐν δ' ἄνδρες πολέμοιο δαημονες ἐστρώωντο,
 Ἀργεῖοι λινοθάρηκες, κέντροι πολέμοιο. Τῶν δ'
 Ἀργείων οἱ περὶ στήθεσσι, ὑπερβολῆ χαρῶντες ἔπι
 τὰ ἔγκωμιμάζωδα τὸ γῆμος αὐτῶν ὑπὸ τῆς ἐνδο-
 ξοτάτου τῆς ποιητῶν, αὐτὸν μὲν πολυτελέσει
 δωρεαῖς ἐτίμησαν· εἰκὲνα δ' χαλκίῳ ἀναστήσαν-
 τες, ἐφηφίσαντο θυσίαν ἔπι τελεῖν Ὀμήρω κατ'
 ἡμέραν, καὶ κατὰ μῆνα, καὶ κατ' ἐνιαυτὸν· ἀλλὰ
 θυσίαν πενταετηρίδα εἰς Χίον ἀποστέλλειν. ἔπι-
 γράφουσι δ' ἔπι τῆς εἰκόντος αὐτῆς,
 Θεῖος Ὀμηρος ὅσ' ἔστιν, εἰς Ἑλλάδα πῶν μεγα-
 λαύχλω

Πᾶσαν ἐπόσμησεν καλλιπέϊσσι Φίη·
 Ἐξοχα δ' Ἀργείοις, οἱ πῶν θεοτειχέα Τροίην.
 Ἡρεφῶν, ποιητῆς ἠυκέρμου Ἑλένης.
 Οὐ χάρην ἔσησεν δῆμος μεγαλέπλολις αὐτὸν
 Ἐνθάδε, καὶ ἡμαῖς ἀμφέπη ἀθανάτων.
 ἐν Δαυρεΐφας δ' τῆ πόλει χεῖνον Ἰνῶ, διεπλάσσειν
 εἰς Δῆλον εἰς πῶν πανηγυρίην. καὶ φαίης ἔπι τὸν
 κερραπίνον βωμὸν, λέγεται μὲν εἰς Ἀπόλλωνα· οὐ δ'
 ἀρχῆς.

Μνήσασθαι οὐδὲ λάθωμαι Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο.
 ῥηθέντος δ' τῆς ὕμνου, οἱ μὲν Ἰῶνες πολίτῃ αὐ-
 τὸν κεινὸν ἐποίησαντο· Δῆλιοι δ' ἀφῆσαντες τὰ
 ἔπι εἰς Λύκωμα, ἀνέστησαν ἐν τῷ τῷ Ἀρτέμιδος
 ἱερῷ. τῆς δ' πανηγύρεως λυθείσης, ὁ ποιητῆς εἰς
 Ἰόν ἐπλάσσει πρὸς Κρεώφυλον καὶ κείνῳ χεῖνον διέ-
 τριβεν.

τρίβεν, πρεσβύτης ὡν ἦδη. ἔπι δ' τῆς θαλάσσης
 κατήμενος, παύσαν Ἰνῶν ἐφ' αἰλείας ἐρχομένων
 ὡς Φασι, πηθόμενος,
 Ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίας θηρήτορες ἢ ἔρχομύτις
 εἰπόντων δ' ἐκείνων,
 Ὅσ' ἔλομεν λιπόμεθα, ὅσ' ἔχ' ἔλομυ φερόμε-
 θα·

οὐ νοήσας τὸ λεχθέν, ἤρετο αὐτοῖς ὅ, τι λέγοιεν. οἱ
 δὲ Φασίν, ἐν αἰλείας μὲν ἀγρεύουσι μηδὲν· ἐφθ-
 ριάδα δὲ, καὶ τῆς φθασῶν οὐκ ἔλαβον, καταλι-
 πείν· οἱ δὲ οὐκ ἔλαβον, ἐν τοῖς ἱματίοις φέρειν.
 ἀναμνηθεῖς δὲ τῆς μαντείου, ὅτι τὸ τέλος αὐτῆς
 ἡμοὶ τῆς βίου, ποιῆι τὸ τῆς ἔπι γράμ-
 μα. ἀναχωρῶν δὲ ἐκείθεν, ὄντος πηλοῦ, ὀλιθῶν
 καὶ πεσῶν ἔπι πῶν πλάσσειν, τριτάτος (ὡς Φα-
 σι) τελευτᾷ· καὶ ἐπέφη ἐν Ἰῶ. ἔστι δὲ τὸ ἔπι-
 γραμμα τὸδε,
 Ἐνθάδε πῶν ἱερῷ κεφαλῶν καὶ γαῖα καλύπτει,
 Ἄνδρῶν ἠερόων κοσμήτορα θεῖον Ὀμηρον.

b.i.

ΗΡΟΔΟΤΟΥ ΑΛΙΚΑΡ-

ΝΑΣΣΗΟΣ Ε'ΕΗΓΗ-

σις πει τῆς τῆς Ὀμήρου γε-
νέσιος καὶ βιοτῆς.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ ὁ Ἀλικαρνασσεὺς
πει Ὀμήρου γενέσιος καὶ ἡλικίης
καὶ βιοτῆς τὰ δεῖξιμα, ζητήσας
ἐπεξελεῖν εἰς τὸ ἀπρεκέστατον. ἐ-
πει γὰρ πάλαι Αἰολιῶτις Κύμη ἐ-
κτίζετο, συνῆλθον ἐν ταύτῃ παντοδαπαὶ ἔθνεα Ἑλ-
λευσίαι, καὶ δὴ καὶ ἐκ Μαγνησίας, αἰδοὶ τε Ἴνες, καὶ
Μελαίωπις ὁ Ἰθαγενέος τῆς Κρίθωνος, οὐ πολυ-
φορτός, ἀλλὰ βραχὺς τῆς βίης ἔχων. ὅθεν δὲ ὁ Με-
λαίωπις ἐγηγέρθη ἐν τῇ Κύμῃ πρὸ θυγατέρα Ὀμύ-
ρητος· καὶ αὐτῷ γίνεται ἐκ κείτης θυγατέρας, ὡς
ὄνομα τίθηται Κρηθίης. καὶ αὐτὸς μὲν ὁ Με-
λαίωπις καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἐτελεύτησαν τὸν βίον·
πρὸ δὲ θυγατέρα, ὅτι τρέφει ἀνδρὶ ὡς ἐχρήματο μά-
λισσα, Κλεαίαια τῆς Ἀργείω. χρόνου γὰρ περιόντος
συνέβη πρὸ παιδὸς μιγῆσαι ἀνδρὶ λαβράως, ἐν
γαστρὶ γένει. τὰ μὲν οὖν πρῶτοι ἐλαίθησαν· ἐπεὶ δὲ
ἤσθετο ὁ Κλεαίαια, ἤθετο τῇ συμφορῇ, καὶ καλε-
σάμενος πρὸ Κρηθίδα χωρὶς πάντων, ἐν αἰτίῃ
μεγάλῃ εἶχεν, ὅτι λεγόμενος πρὸ αἰσχύνῃ πρὸ

πρὸς τοὺς πολίτας. περιουλοῦσα δὲ πρὸ αὐτῆς
τὰ δεῖξιμα. ἐτύχον οἱ Κυμοῖοι κτίζοντες τὴν Ἐρμείου κέ-
που τὸν μυθόν· κτίζοντες δὲ πρὸ πόλιν, Σμύρ-
ναν ἔθετο τὸ ὄνομα Θεσεῖς, μνημεῖον ἐθέλων κα-
ταστῆσαι τῆς ἐωυτοῦ θυγατέρος ἐπώνυμον. ὡς γὰρ
αὐτῇ τὸ ὄνομα Σμύρνη. ὁ δὲ Θεσεῖς ὡς πρὸ πρὸ Κῦ-
μῃ κτισθέντων ἐν τοῖς πρώτοις Θεσσαλῶν, ἀπὸ
Εὐμήλου τῆς Ἀδμήτου, κάρτα οὖν ἔχων τῆς βίου.
ἐν ταύτῃ ὑπεκτίθηται ὁ Κλεαίαια πρὸ Κρηθίης
πρὸς Ἰσμυλίω τὸν Βοιώπιον τὴν ἀποίκων λελοθ-
χότα, ὅς ἐτύχεν αὐτῷ ἐὼν ἐπὶ χρόνῳ ταμάριον. χρό-
νου δὲ περιόντος ἐξελεῖται ἡ Κρηθίης μετ' ἄλ-
λων θυγατέρας πρὸς ἐορτῶν ἵνα ὅτι τὸν ποταμόν
καλούμενον Μέλητα, ἡδὴ ὅτι τοῦ οὖσα, τίθει
τὸν Ὀμηρον, οὐ τυφλόν, ἀλλὰ δεδουκότα· καὶ τί-
θηται ὄνομα τῷ παιδί Μελισσιγνέα, ἀπὸ τῆς ποτα-
μοῦ πρὸ ἐπώνυμιον λαβοῦσα. τῶς μὲν οὖν ἡ Κρη-
θίης ὡς πρὸ τῆς Ἰσμυλίας· περιόντος δὲ τῆς χρό-
νου ἐξελεῖται, καὶ ἀπὸ ἐργασίης χειρῶν ὠρημημένη
ἔσχετο τὸ παιδίον καὶ ἐωυτοῦ, ἀλλοτε παρ' ἄλλων
ἔργα λαμβάουσα· καὶ ἐπαύθησε τὸν παιδὸς ἀφ' ὧν
ἐδύνατο. ὡς δὲ τις ἐν Σμύρῃ τούτον τὸν χρό-
νον Φήμιος τὸ ὄνομα, παιδὸς γραμματα καὶ πρὸ
ἄλλων μουσικῶν διδάσκων πύσαν. ὅθεν μισθού-
ται πρὸ Κρηθίδα, ὧν μονόξοπος, ἐριουργῆσαι αὐ-
τῷ ἔργα ἵνα, ἀπὸ τῆς παιδῶν εἰς μισθοὺς ἐ-
λάμβανεν· ἡ δὲ παρ' αὐτῷ εἰργάζετο, πολλὰ κοσ-
μίω καὶ σωφροσύνῃ πολλῇ χρονομένη καὶ τῆς φη-
b.ii.

μίω κέρτα ήρέσκετο. τέλος δὲ παρσηνέγκατο αὐ-
τῇ λόγους, πείθων ἐωὐτὰρ σωοικεῖν· ἄλλα τε πολλὰ
λέγων οἷς μιν ᾤετο παρσιζέεσθαι, καὶ ἔτι πρὸς τῆ
παυδὸς, ἣν ποιούμενος· καὶ ὅτι τραφεῖς καὶ παυ-
δούφεις παρ' αὐτῆ, ἄξιος λόγου ἔσται· (ἑώρα γὰρ
τὸν παῖδα ὄντα συνετὸν καὶ κέρτα δύφουεα) ἔστ'
αὐῖ ἐπεισεν αὐτῷ ποιεῖν ταῦτα. ὁ παῖς ἣν ἰὼ τε φύ-
σιν ἔχων ἀγαθὴν, ἴππιμελῆς τε καὶ παυδούσιος
παρσηνομήνης, αὐτίκα πολλὸν τῆν πάντων ἰσφρεῖ
χερσόνου δὲ ἴππιγρομήνης ἀνδρούμενος, οὐδὲν τῆ
φήμιου ἰσφρεέσερος ἰὼ ἐν τῇ διδασκαλίᾳ. καὶ
οὕτως ὁ φήμιος ἐτελεύτησε τὸν βίον, καταλιπὼν
πάντα τῶ παυδί. οὐ πολλὰ δὲ ὕστερον καὶ ἡ Κερθηῖς
ἐτελεύτησεν. ὁ ἣ Μελησιγρῆς ἴππι τῇ διδασκα-
λίᾳ κερθηῖται· κατ' ἐωὐτὸν δὲ γρομήνος, μάλ-
λον ἰσφρεῖ ἀνθροπῶν ἑώρατο καὶ αὐτῆ θωύμα-
στῆ κερθηῖται οἱ τε ἐγχώριοι καὶ τῆν ξένων
οἱ ἐσαπικνεόμενοι. ἐμπόρον γὰρ ἰὼ ἡ Σμύρνη, καὶ
σῖτος ἴξήγετο πολὺς αὐτῶ ἐκ τῆς ἴππικειμήνης
χώρης, δαφιλέως κέρτα ἐσαγόμενος ἐς αὐτῷ.
οἱ οὖν ξένοι, ὁκότε παύσιν το τῆν ἔργων, ἀπεχόλα-
ζον πρὸς τῶ Μελησιγρῆ ἔγκραθίζοντες. ἰὼ δὲ
ἐν αὐτοῖς τότε καὶ Μέντης ναύκληρος, ἀπὸ τῆν
πρὸς Λακιάδα τόπων καταπεπλοκῶς ἴππι σῖ-
τον, ἔχων ναῦν· πεπαυδούμενος τε ἀνῆρ ὡς ἐν ἐ-
κείνῳ τῶ χερόνῳ καὶ πολυῖστωρ, ὅς μιν ἔπεισε τὸν Με-
λησιγρῆ μετ' ἐωὐτοῦ πλεῖν, καταλύσασθαι τῷ
διδασκαλίᾳ, μιᾶθὸν τε λαμβάνοντα, καὶ τῶ δέον-

τα πάντα, καὶ ὅτι χώρης καὶ πόλιος θεήσοσθαι ἀ-
ξίον εἴη αὐτῶ ἕως νέος ἔσσι. καὶ μιν οἰομα μάλιστα
τούτοισι παρσιζέεσθαι· ἴσως γὰρ καὶ τῇ ποιήσῃ τότε
ἐπενόει ἴππι τῆ σεσθαι. καταλύσας δὲ τῷ διδασκα-
λίᾳ, ἐναυτίλλετο μετ' τῆ Μέντῳ καὶ ὅπου ἐκείσο-
τε ἀφίκοιτο, πάντα τὰ ἴππιχώρια διεωρεῖτο, καὶ
ἰσφρεῶν ἐπυνηῖνετο. εἰκὸς δὲ μιν ἰὼ καὶ μνημό-
συνα πάντων γράφεσθαι. ἀνακομιζόμενοι δὲ
ἐκ Τυρσηνίας καὶ τῆς Ἰσηρίας, ἀπικνεόντα ἐς
Ἰθάκην· καὶ τῶ Μελησιγρῆ ἐσυνέβη, νοσήσομα τι
τοῖς ὀφθαλμοῖς, κέρτα δεινῶς ἔχων, καὶ αὐτὸν,
θεραπειῆς ἐνεκα πλεῖν μέλων ἐς τῷ Λακιά-
δα, καταλιπεῖν ὁ Μέντης πρὸς ἀνδρὶ Φίλῳ ἐωὐ-
τοῦ ἐς τὰ μάλιστα, Μέντωρ τῶ Ἀλκίμου Ἰθακη-
σίῳ, πολλὰ δεηθεῖς ἴππιμελίῳ ἔχειν ἐπαναπλώ-
σας ἣ ἀναλήφεσθαι αὐτὸν. ὁ ἣ Μέντωρ ἐνοσήλω-
σεν αὐτὸν ἐκτενέως· καὶ γὰρ τῆ βίος δῆκεόντως εἴ-
χε, καὶ ἠευσεν δὲ ἐς δικαιοσύνην τε καὶ φιλοξε-
νίῳ μεμερῶ μάλιστα τ' ἐν Ἰθακῇ ἀνδρῶν. ἐνταῦ-
θα συνέβη τῶ Μελησιγρῆ πρὸς Ὀδυσεῶς ἴξι-
σθῆσθαι πυθέσθαι. οἱ μὲν δὲ Ἰθακήσιοι λέγουσι τό-
τε μιν παρ' ἐωὐτῆς τυφλωθῆναι· ὡς δὲ ἐγὼ φη-
μι, τότε μὲν ὑγιῆ γνέσθαι, ὕστερον δὲ ἐν Κολο-
φῶνι τυφλωθῆσθαι. σιωμορογοῦσι δὲ μοι καὶ
Κολοφῶνιοι τούτοις. ὁ ἣ Μέντης, ἀναπλεῶν ἐκ
τ' Λακιάδος, παρσεῖχεν ἐς τ' Ἰθάκην, καὶ ἀνέλα-
ξε τ' Μελησιγρῆα· χερόνον τε ἴππι συχὸν συμπεῖε
πλεῖ αὐτῶ. ἀπικερύω ἣ ἐς Κολοφῶνα, συνέβη

παλιν νοσήσαντες τοὺς ὀφθαλμοὺς, μὴ δύνασθαι
 διαφυγεῖν τὴν νόσον, ἀλλὰ τυφλωθῆναι ἐν ταῦθα.
 ὅτι ἡ τῆς Κολοφῶνος τυφλὸς ἐὼν ἀπικνέεται εἰς
 τὴν Σμύρναν, καὶ οὕτως ἐπεχειρεῖ τῆ ποιήσῃ. χρό-
 νου δὲ περιόντος ἐν τῇ Σμύρῃ ἀπορροῦ ἐὼν τῆ
 βίου, διενεόηθη ἀπικέσθαι εἰς Κύμῳ· πορδόμενος
 δὲ διὰ τῆ Ἐρμού πεδίου, ἀπικνέεται εἰς Νέον τεί-
 χος, ὁποικίῳ Κυμῶν· ὡκίσθη ἡ τοῦτο τὸ χω-
 ρίον ὑστερον Κύμης ἐπεὶ σκυτεῖον ἐν ταῦθα λέγεται
 αὐτὸν ὀπίσκειν ὅτι σκυτεῖον ἴ, εἰπεῖν περὶ ταῦτα
 ἔπεα εἶδε,

Ἀδείθε ξενίων κεχρημένον ἠδὲ δόμοιο,
 οἱ πόλιν ἀπείνω Κύμῳ ἐρώπιδα κούρω
 Νάειτε, Σαρδίνης πόδα νεάτατον ὑψικόμοιο·
 Ἀμβρόσιον πίνοντες ὕδωρ θεῖου ποταμοῖο
 Ἐρμού δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς.

ἡ δὲ Σαρδίνη ἔρος ἔστιν ὑπερκεῖμενον τῆ τε
 Ἐρμού ποταμοῦ καὶ τῆ Νέου τείχεος. τὰ δὲ σκυτεῖ
 ὄνομα ἴω Τύχιος· ἀκούσασθε ἡ τῆ ἐπέων ἐδοξεν
 αὐτῷ δέξασθαι τὸν αὐθροσπον· ἠλέησε γὰρ ἀλγέον-
 ται τυφλόν, καὶ μετέξεν ἔφη τῆ παρεόντων. ὁ δὲ
 ἐσήλη· κατήμενος δὲ ἐν τῷ σκυτεῖω, παρεόντων
 καὶ ἄλλων, τὴν τε ποιήσῃ αὐτοῖς ἐπεδείκνυτο,
 Ἀμφιάρεώ τε τὴν ἔξελασίαν τὴν εἰς Θήβας, καὶ
 τοὺς ὕμνοισι τοὺς εἰς θεοὺς πεποιημένοις αὐτῷ καὶ πε-
 ρὶ τῆ λεγομένων ὑπὸ τῆ παρεόντων εἰς τὸ μέ-
 σσον γνώμας ὁποφαινόμενος, θωύματος ἀξίος ἐ-
 φαίνετο ἔτι τοὺς ἀκούουσι· τίως μὲν οὖν κατεῖχεν

ὁ Μελησιγνήτης πρὸς τὸ Νέον τείχος, ὁποῦ τῆς ποιή-
 σιός γε τῆ βίου τὴν μηχανὴν ἔχων· ἐδείκνυον δὲ
 οἱ Νεοτείχεος μέγιστος ἐπ' ἐμοῦ τὸν χώρον ἐν ᾧ κα-
 τίζων τῆ ἐπέων τὴν ὅτι δειξὶν ἐποιέετο καὶ κέρ-
 ται ἐσέσοντο τὸν τόπον, ἐν ᾧ καὶ ἀγχιεὶρος ἐπεφύ-
 κει, ἴω ἐκείνοι ἐφασκον, ἀφ' οὗ ὁ Μελησιγνήτης ἤλ-
 θεν, αὐτοῖς πεφουκέναι· χρόνου δὲ περιόντος, ὁπο-
 ρος κείμενος, καὶ μόλις τὴν τροφὴν ἔχων, ἐπε-
 νοήθη εἰς τὴν Κύμῳ ἀπικέσθαι, ὅτι βέλτιον περὶ
 ξει μέλλων δὲ πορδέσθαι, εἶδε τὰ ἔπεα λέγει,
 Αἴψα πόδες με φέροιεν εἰς αἰδαίων πέλιον ἀνδρῶν·
 Τῶν γὰρ καὶ θυμὸς περόφρων καὶ μῆτις δέξεται.

ἀπὸ ἡ τῆ Νέου τείχεος πορδόμενος, ἀπικέσθαι
 εἰς τὴν Κύμῳ, διὰ Λαρίσσης τὴν πορείαν ποιη-
 σάμενος· ἴω γὰρ οὕτως αὐτῷ ὁπορφέτατον· καὶ
 ὡς Κυμῶι λέγουσι, τῆ Φρυγίης βασιλῆϊ Μίδῃ
 τῷ Γορδίεω, δεηθέντων πενθερῶν αὐτῷ, ποιῆσαι καὶ
 ὀπίγραμμοι τῶδε, τὸ ἐπὶ καὶ νῦν ὅτι τῆς σήλης ἔ-
 μνήματος τῆ Γορδίεω ὀπίγραμμοι, (μοι·
 Χαλκῆ παρθένοσι εἰμι, Μίδου δὲ ὅτι σήματι κεί-
 ἔστ' αὐτῷ ὕδωρ τε ρέη, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλη,
 Ἡέλιος τ' αἰών λαμπρὴ, λαμπρὰ τε σελλῶη,
 Αὐτοῦ τῆδε μέγιστος πολυκλαύτω ὅτι τῆ μῆσ,
 Ἀγγελέω παρῶσι Μίδης ὅτι τῆδε τέταπτα).

κατίζων δὲ ἐν ταῖς λέσχαις τῆ γρόντων ἐν
 τῇ Κύμῳ ὁ Μελησιγνήτης εἶπε ταῖ πεποιημένα
 αὐτῷ ἐπεδείκνυτο, καὶ ἐν τοῖς λόγοις ἕτερπε τοὺς
 ἀκούοντας· καὶ αὐτῷ θωύματος κατεῖχεν.

γνοις δὲ ὅτι ἀποδέκοντα αὐτῶν πύλοισιν οἱ Κυ-
 μαῖοι, καὶ εἰς σωήθειαν ἔλκων τοὺς ἀκούοντας,
 λόγοις πρὸς αὐτοὺς τοιοῦς δὲ προσήειπε, λέγων
 ὡς εἰ θέλοιεν αὐτὸν δημοσίη τρέφειν, ὄπι κλε-
 σάτιον αὐτῶν πύλοισιν ποιήσαι. τοὺς δὲ ἀκούουσι,
 βουλομένοις τε ἑὶ ταῦτα, καὶ αὐτοὶ παρήνεον ἔλ-
 θόντα ὅτι τὴν βουλὴν δεηθῆναι τὴν βουλῶν κῆ-
 αὐτοὶ ἔφασαν συμπερήσειν. ὁ ἦ ἐπέειπετο αὐτοῖς,
 καὶ βουλῆς συλλεγομένης ἔλθων ὅτι τὴν βου-
 λῆν, ἐδέξατο τὴν ὅτι τῆ ἡμῶν ταύτη καθεστῶτος,
 ἀπαγαγεῖν αὐτὸν ὅτι τὴν βουλῶν. ὁ δὲ ὑπεδέ-
 ξατό τε, καὶ ἐπεὶ καθεστῶτος, ἀπήγαγε. κατα-
 σῆς ἦ ὁ Μελησιγνήτης ἔλεξε πρὸς τῆς τρέφειν τὸν
 λόγον ὃν καὶ ἐν ταῖς λέξασιν ἔλεξε. ὡς δὲ εἶπεν,
 ἔξελθὼν ἐκείνου. οἱ δὲ ἐβουλόοντο ὅ,τι χρεῶν
 εἴη ἀποκρίνασθαι αὐτῶν. προστυμουμένου ἦ τὴν ἀ-
 πάγοντος αὐτὸν, καὶ ἄλλων ὅσοι τὴν βουλῶν ἐν τῶν
 λέξασιν ἐπήκοοι ἐγένοντο, τὴν βουλῶν ἕνα λέγα-
 σθαι ἐναντιώθηναι τῆ χεῖρῃ αὐτῶν, ἀλλὰ τε πολλὰ
 λέγοντα, καὶ ὡς εἰ τοὺς ὁμήρου δόξει τρέφειν αὐ-
 τοῖς, ὁμίλον πολλόν τε καὶ ἀχρεῖον ἔξουσιν. ἐν-
 τεῦθεν δὲ καὶ τὸν ὄνομα Ὀμηρος ἐπεκράτησε πρὸς
 Μελησιγνήτην, ἀπὸ τῆς συμφορῆς. οἱ γὰρ Κυμαῖοι
 τοὺς τυφλοὺς ὁμήρου λέγουσιν. ὡς τε πρῶτον ὄ-
 νομαζομένου αὐτοῦ Μελησιγνήτης, τούτου γνέσθαι
 τὸν ὄνομα Ὀμηρος. καὶ οἱ ξένοι διέλεον ὅτι μνήμην
 αὐτῶν ἐποιεῖν. ἐτελεύτησε δὲ αὐτὸν ὁ λόγος, πρὸς δὲ
 χροῦντι μὴ τρέφειν τὸν Ὀμηρον, ἐδόξε δὲ πρὸς τῆ ἄλλῃ

βουλῆ. ἐπελθὼν δὲ ὁ Ὀπίστῃς καὶ παρεζόμενος
 αὐτῶν διηγήσατο τοὺς ἐναντιωθέντας λόγους τῆ χεῖ-
 ρῃ αὐτῶν, καὶ τὰ δόξαντα τῆ βουλῆ. ὁ ἦ, ὡς ἤκου-
 σεν, ἐσυμφόρῳ τε καὶ λέγει τὰ ἔπειτα ταῦτα,
 Οἴη μὲν αἰσῆ δῶκε πατὴρ Ζεὺς κύρμα γνέσθαι,
 Νήπιον αἰδοῖς ὅτι γούνασι μητρὸς ἀτάλλων,
 Ἦν ποτ' ἐπύρωσσαν, βελῆ Διὸς ἀγίοχοιο,
 Λαοὶ φέρονται, μάργων ὄπιβήτορες ἵππων.
 Ὀπλοῦτεροι μαλεργίῳ πυρὸς κρένοντες Ἄρηα
 Αἰολίδα Σμύρνῳ ἀλιγείτον ἀπὸ νηαῖα κίον.
 Ἦντε δὲ ἀγλαὸν εἶσιν ὕδαρ ἱεροῖο Μέλῃτος,
 Ἐνθεν ἀπορνύμεναι κούρα Διὸς, ἀγλαὰ τέκνα,
 Ἦ θελέτω κληῖσαι δῖαν χθίνα καὶ πόλιν ἀνδρῶν.
 Οἱ δὲ ἀπαινητάσθαι ἱερῶν ὅσα, φημὶ αἰοιδῆν.
 Ἀφραδίην τὴν μύτε παθῶν ἵς φράσεται αὐτίς,
 Ὀσφιν ὀνειδέσιν ἐμὸν διεμήσειτο πότμον.
 Κῆρα δὲ ἐγὼ πύμοι θεὸς ὥπασε γήνομα περ,
 Τλήσομαι ἀκρόαυτον φέρων τετληότι θυμῶ.
 Οὐδέ τι μοι φίλα γῆα μέλειν ἱεραῖς ἐν ἀγλαῖς
 Κύμης ὀρμαίνουσι μάργας δὲ με θυμὸς ἐπέειχε
 Δῆμον ἐς ἀλλοδαπὸν ἵεναι ὀλίγον περ ἔόντα.

μετὰ τοῦτο ἀπαλλάσσεται ἐκ τῆς Κύμης ἐς
 Φωκαίην. Κυμαῖοις ἐπαρησιμέτω μηδένα ποιη-
 τῶν δόκιμον ἐν τῆ χώρῃ γνέσθαι ὅστις Κυμαῖοις
 ἐπαγλαῖα. ἀπικόμετω δὲ ἐς Φωκαίην, πρὸ αὐτῶν
 τρέπω ἐβιότῳσεν, ἔπειτα ἐνδεικνύμετω ἐν ταῖς
 λέξασιν κατὰ τῶν. ἐν δὲ τῆ Φωκαίῃ τῆτον τὸν χρό-
 νον Θεσορίδης ἵς ἑὶ γράμμαται διδάσκων τοὺς

παύδας, αὐτὸς δὲ κρήνηος κατανόησας ἢ τῷ Ὀμήρῳ
τὴν ποίησιν, λόγοις τοιοῖςδε αὐτῷ προσήνεγκε, φασὶ
ἔποιμος εἶναι θεραπεύειν καὶ τρέφειν αὐτὸν ἀναλα-
βῶν, εἰ ἐθέλοι ἄγε πεποιημένα εἶη αὐτῷ τὰ ἐπέων
ἀναγράφασθαι, καὶ ἄλλα ποιῶν, πρὸς ἐωὺ τὸν ἀνα-
φέρειν αἰεὶ. τῷ δὲ Ὀμήρῳ ἀκούσαντι ἔδοξε ποιη-
τέα εἶναι ταῦτα· ἐνδεὴς γὰρ ἦν τῶν ἀναγκαίων καὶ
θεραπείης. Διατρέβων δὲ ὡδρα τῷ Θεσπίδῃ,
ποιεῖ ἰλιάδα τῷ ἐλάσῳ, ἧς ἡ δόχη,
Ἴλιον ἀείδω καὶ Δαρδανίην εὐπωλον,

ἧς πέρι πολλά πάθον Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρης.

καὶ τῷ καλουμένῃ Φωκαΐδα, ἧν φασιν οἱ
Φωκαῖες Ὀμηρον παρ' αὐτοῖσι ποιῆσαι. ἐπεὶ δὲ
τῷ τε Φωκαΐδα ἔτι ἄλλα πάντα ὡδρα τῷ Ὀμή-
ρῳ ὁ Θεσπίδης ἐγράψατο, διανοήθη ἔκ τῆς Φω-
καΐης ἀπαλλάσσεσθαι, τῷ ποίησιν θέλων τῷ Ὀμή-
ρῳ ἔξιδιώσασθαι· καὶ ὅτι ὁμοίως ἐν Ἰπτιμε-
λία εἶχε τὸν Ὀμηρον. ὁ δὲ λέγει αὐτῷ τὰ ἔπεα
ταῦτα,

Θεσπίδης, θνητοῖσιν αἰωίστων πολέων περ,
οὐδὲν ἀφραστότερον πέλεται νόου ἀνθρώποισιν.

ὁ μὲν δὲ Θεσπίδης ἔκ τῆς Φωκαΐης ἀπηλ-
λάγη ἐς τῷ Χίον, καὶ τῷ διδασκαλίῃν κατε-
σκιάσατο· καὶ τὰ ἔπεα Ἰπτιμεινύμῳ ὡς ἐ-
ωὐτῷ εὐόντα, ἔπαιμόν τε πολλὸν εἶχε καὶ ὠφελῆτο·
ὁ δὲ Ὀμηρος πάλιν τὸν αὐτὸν τρέπον διηγάτο ἐν τῇ
Φωκαίῃ, ὅτι τῆς ποιήσεως τῷ βιοτῷ ἔχων χρόνον
δὲ οὐ πολλὰ μετέπειτα ἄνδρες Χίοι ἐμπέροι ἀπί-

κοντο ἐς τῷ Φωκαίῃν· ἀκούσαντες δὲ τῶν ἐπέων
τῷ Ὀμήρῳ ἂν πρῶτον ἀκηκόεσαν πολλάκις ἐν
τῇ Χίῳ τῷ Θεσπίδῃ, ἔξήγγελλον ὅτι ἐν τῇ Χίῳ
τις Ἰπτιμεινύμῳ τὰ ἔπεα ταῦτα γραμμάτων
διδασκαλὸς κάρτα πολλὸν ἔχῃ. ὁ δὲ Ὀμηρος κατε-
νόησεν ὅτι Θεσπίδης αὐτῷ εἶη, καὶ παντὶ θυμῷ ἐ-
σπούδαζεν εἰς τῷ Χίον ἀπικέσθαι. κατὰ βῆσιν δὲ
Ἰπτιμεινύμῳ, ἐς μὲν τῷ Χίον οὐ καταλαμ-
βαίνει οὐδὲν πλοῖον πλέον· ἐς δὲ τῷ Ἐρυθραίαν
ἕως Ἰπτιμεινύμῳ παρεσκιάζοντο πλεῖν. καλῶς
δὲ εἶχε τῷ Ὀμήρῳ δι' Ἐρυθραίας τὸν πλοῦν ποιῆ-
σασθαι, καὶ προσελθὼν ἐρχεζε ὡδρα τῶν ναυτέων
δέξασθαι αὐτὸν σύμπλοιν· πολλά τε προσαγω-
γὰ λέγων, οἷς σφέας ἔμελλε πείσθην. τοῖς δὲ ἔδο-
ξε δέξασθαι αὐτὸν· καὶ ἐκέλευον ἐσβαίνειν εἰς τὸ
πλοῖον. ὁ δὲ Ὀμηρος, πολλὰ ἐπαμνέσας αὐτοῖς, ἐσέ-
βη· καὶ ἐπεὶ ἔζετο, λέγει ταῦτα ἔπειτα ταῦτα,

Κλυθε Ποσειδάων μεγαλοφρονὲς ἐννοσίγαιε,
Εὐρυχόρου μεδέων ἠδὲ ξανθοῦ Ἐλικῶν.
Δὸς δὲ οὐρον καλὸν καὶ ἀπήμονα νόσον ἰδέσθαι
Ναύταις, οἱ νηὸς πομπῆ ἠδὲ δόχοι ἔασι.
Δὸς δὲ ἐς ὑπώρειαν ὑψιμήμοιο Μίμαντος
Αἰδοῖόν μ' ἐλθόντα βροτῶν ὀσίων γε κυρῆσαι.
Φῶτά τε ἴσα μίμω ὅς ἐμὸν νόον ἠπεροπύσας,
Ὡδύσατο Ζεῦ ἄξενιον ξενίην τε τραπεζην.

ἐπεὶ δὲ ἀπῆκοντο ὁ πλοῖον αὐτῶν ἐς τῷ Ἐρυ-
θραίῃν, τότε Ὀμηρος τῷ αὐτῷ Ἰπτιμεινύμῳ πλοῖον
ἐποίησατο. τῇ δὲ ὑπεραίῃ ἐρχεζε τῶν ναυτέων ἕως

ἤγήσασθαι αὐτὰ εἰς τὴν πόλιν. οἱ ἣ συνέπεμψαν
 ἓνα αὐτῶν. προδόμενον ἣ Ὀμηρος ἐπεὶ ἔτυχε τῷ
 Ἐρυθραίης τραχείης καὶ ὀρεινῆς εὐούσης, φθέγγε-
 ται τὰ δὲ ἔπεα,

Πότνια γῆ, πᾶν δῶρε, δόττερα μελίφρον ὄλβου,
 ὧς ἄρα δὴ τοῖς μὲν φωτῶν εὐοχθὸς ἐτύχθης,
 τοῖσι ἣ δύσβωλος καὶ τευχεῖ οἷς ἐχολώθης.

ἀπικέμενος δὲ εἰς τὴν πόλιν τῷ Ἐρυθραίων ἐ-
 πηρότησε πρὸς τῷ εἰς τὴν Χίον πλοῦ· καὶ ἴνῃ
 προσελθόντος αὐτὰ τῷ ἔωρακέτων ἐν τῇ Φω-
 κίῃ, καὶ ἀσπασαμένον, ἐχρηζεν αὐτὰ συνεξού-
 ρειν αὐτὰ πλοῖον ὅπως αὐτὸ εἰς τὴν Χίον διαβαίη.
 ἔκ μὲν δὴ τῷ λιμνῶς οὐδὲν ἰὼ δασύλονον, ἀγὰ
 ἣ αὐτὸν ἐνθα τῷ ἀλιέων τὰ πλοῖα ὀρμίζετο· καὶ
 πως ἐντυγχάνει μέλλουσι ἴσι διαπλεῖν εἰς τὴν
 Χίον, ὧν ἐδέετο προσελθῶν ὁ ἄγων αὐτὸν ἀναλα-
 βεῖν τὸν Ὀμηρον. οἱ ἣ, οὐδένα λόγον ποιησάμενοι,
 ἀνῆγοντο ἣ Ὀμηρος φθέγγετο τὰ δὲ τὰ ἔπεα,
 Ναῦται παντοπόροι, συγερῆ ἑναλίγκιοι ἄτη,
 Πτωχάσιν αἰθήησι βίαν δύσζηλον ἔχοντες,
 Αἰδέσθε ξενίοιο Δίος σέβας ὑψιμέδοντος.
 Δεινὴ γὰρ μέτεπις ξενίου Δίος, ὅς κ' ἀλίτηται.

ἀναχθεῖσι ἣ αὐτοῖς συνέβη ἐναντίου ἀνέμου
 γρομῶν παλινδρομήσαι, καὶ εἰς τὸ χωρίον ἀνα-
 δραμεῖν ὅθεν ἀνῆγόντο. καὶ τὸν Ὀμηρον ἀναλα-
 βεῖν κατ' ἄμεινον ὅτι τῆς κυματογῆς. μαθὼν ἣ
 αὐτοῖς πεπαλινδρομηκότας, ἔλεξε τὰ δὲ, Ἵμας ὡ
 ξένοι ἔλαβεν ὁ ἀνέμος αὐτίος γρομῶν· ἀλλ' ἔπι

καὶ νῦν με δέξασθε, καὶ ὁ πλοῖς ὑμῖν ἔσται. οἱ δὲ
 ἀλιεῖς ἐν μεταμελίῃ γρομῶν ὅτι οὐ πρῶτον ἐ-
 δέξαντο, εἰπόντες ὅτι οὐ κατ' ἀλιμπάνουσι ἦν ἐθέ-
 λουσι συμπλεῖν, ἐκέλευον εἰσβαίνειν. καὶ οὕτως ἀνα-
 λαβόντες αὐτὸν ἀνῆχθησαν, ἔλασαν ἐπ' αὐτῆς.
 οἱ μὲν δὲ ἀλιεῖς πρὸς ἔργον ἐτρέπτησαν· ὁ ἣ Ὀμη-
 ρος τὴν νύκτα ὅτι αἰγιαλοῦ κατέμεινε, τὴν ἣ
 ἡμέραν προδόμενος, καὶ πλανώμενος, ἀπίκετο
 εἰς τὸ χωρίον ὁ Πίτις καλεῖται. καὶ τὰ αὐτὰ αὐτὰ
 ἀναπαυόμενον τὴν νύκτα, ὅτι πίπτεται καρπὸς τῆς
 πίτυος, ὃν δὴ μετέξτερι σρόβιλον, οἱ ἣ κῶνον κα-
 λέουσιν. ὁ ἣ Ὀμηρος φθέγγετο τὰ ἔπη τὰ δὲ,
 Ἄλλα ἴς σου πύκη ἀμείνονα καρπὸν ἴησιν
 Ἰδῆς ἐν κερυφῆσι πολυτήχου ἰωμοέσσης,
 Ἐνθα σίδηρος Ἄρης ὀπιχθονίοισι βροτοῖσιν
 ἔσεται, εὐτ' αὐτὸν Κεβρῶνιοι ἀνδρες ἔχουσι.

τὰ ἣ Κεβρῶνιοι τῷ τὸν χρόνον κτίζουσι οἱ Κυ-
 μάιοι παρεσιδύζοντο πρὸς τῇ Ἰδῆ, καὶ γίνετο
 αὐτόθι σίδηρος. ἐντεύθεν ἀναστὰς Ὀμηρος ἐπορεύ-
 ετο καὶ Φωνίῃ ἵνα ἀγῶν νεμομῶν. ὡς ἣ ὑλέ-
 κλειον αὐτὸν οἱ κύνες, ἀνέκραγαν· ὁ ἣ Γλαῦκος ὡς
 ἤκουσε τῷ Φωνῆς (ἰὼ γὰρ τὸ ὄνομα τῷ νέμοντι τῷ
 ἀγῶν) ἀπέδραμν ὄφαλέως, τῷ τε κύνας ἀνεκα-
 λείτο, καὶ ἀπεσέβησεν δασὸ τῷ Ὀμήρῳ. ἐπὶ πολλὸν ἣ
 χρόνον ἐν θωύματι ἦν, ὅπως τυφλὸς ὢν, μόνος ἀπί-
 κειτο εἰς τοῖς τοῖς χώρας, καὶ ὅ, τι θέλων. προσελθῶν
 τέ μιν ἰσόρεεν ὅστις τε ἦν, ἔπεινι ξόπῳ ἀπίκειτο εἰς
 τὸ τοῖς ἀοικήτοισι καὶ ἀσπίδα χωρία, καὶ τίνος κερση-

πρῶτον μὲν περὶ τῆς Ἰθακησίας ἐν τῇ Ὀδυσσειᾷ, ὅτι μιν κἀμνονται τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐν Ἰθάκῃ ἐνοσσήλδεν ἐκτενάς. Τὸ ὄνομα αὐτῶν ἐναρμόσας ἐς τὴν ποιήσιν, Ὀδυσσεὺς τε ἐταῖρον Φάει ἐπιπέσας Ὀδυσσεῖα, ὡς ἐς Τροίην ἐπώλεε, Μέντορ δ' ἔπειτα φάει τὸν οἶκον, ἐόντι Ἰθακησίων δέξασθαι καὶ δικαιοτάτῳ. πολλὰ γὰρ ἢ καὶ ἄλλῃ τῆς ποιήσεως ἰμῶν αὐτῶν, τῆς Ἀθηναίων, ὅποτε ἐς λόγον ἱνὶ καθίσταται, τῶν Μέντορ εἰκίλῳ ποιεῖ. ἀπέδωκε ἢ καὶ Φημίῳ τῶν αὐτῶν διδασκάλῳ Ἰσοφείᾳ καὶ διδασκαλεῖα ἐν τῇ Ὀδυσσειᾷ, μάλιστα ἐν τοῖς δε τοῖς ἔπεσι, Κῆρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν παρὰ καλλέ' ἔθηκε Φημίῳ, ὅστε πολλὸν ἐκρήνυτο πάντας ἀείδων.

καὶ πάλιν,

Αὐτὰρ ὁ Φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν.

μέμνηται ἢ καὶ τῆς ναυκλήρου, μεθ' οὗ ἐκπερέπλωσεν, καὶ εἶδε πόλιος τε πολλὰς καὶ χώρας (ὡς ὄνομα ἰὼ Μέντης) ἐν τοῖς ἔπεσι τοῖς δε, Μέντης Ἀρχαίλοιο δαΐφρονος δ' ἄρχου ἐπὶ γῆος, ἀτὰρ Ταφίοισι Φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.

ἀπέδωκε ἢ χάριν καὶ Τυχίῳ τῶν σκυτῶν, ὅς ἐδέξατο αὐτὸν ἐν τῇ Νέῳ τείχεϊ, προσελθόντα πρὸς τὸ σκυτεῖον, ἐν τοῖς ἔπεσι καταζύξας ἐν τῇ Ἰλιάδι τοῖς δε,

Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρον σάκος ἢ τε πύργον,
Χάλκεον, ἐπὶ αἰθέριον· οἱ Τύχρος κἀμπετεύχων,
Σκυτοτίμων ὅχ' ἄριστος, ἕλη' ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων.

ἄπο ἢ τῆς ποιήσεως ταύτης Ὀδοκιμῆ Ὀμηροῦ.

ρος· ὡς τε τὴν Ἰωνίαν καὶ ἐς τὴν Ἑλλάδα ἤδη πρὸ αὐτῶν λόγος ἀναφέρεται· καὶ οἰκείων ἢ ἐν τῇ Χίῳ, καὶ Ὀδοκιμῶν πρὸ τῆς ποιήσεως, ἀπικεομένων πολλῶν, στωβούλδον οἱ ἐντυγχάνοντες αὐτῶν ἐς τὴν Ἑλλάδα ἀπικέσθη. ὁ ἢ προσεδέξατο τὸν λόγον, καὶ κέρτα ἐπεθύμει δαστοδημῆσαι. κατανοήσας ἢ ὅτι ἐς μὲν ἄργος πολλὰ καὶ μεγάλα εἶεν δολογίαι πεποιημέναι, ἐς ἢ τὰς Ἀθήνας οὐ· ἐμποιεῖ ἐς τὴν ποιήσιν, ἐς μὲν Ἰλιάδα τῆς μεγάλλῳ, Ἐρεχθῆα μεγαλύνων ἐν νεῶν καταλόγῳ, τὰ ἔπειτα τὰ δε,

Δῆμον Ἐρεχθῆος μεγαλήτορος, ὃν πατ' Ἀθήνη
Θρέψε Δίος θυγάτηρ, τέκε ἢ Ζεῖδωρος δ' ἔουρα.

καὶ τὸν στρατηγὸν αὐτῶν Μενεσθέα, ὡς πάντων εἴη ἄριστος τάξαι πεζὸν στρατὸν καὶ ἵπποότας, ἐν τοῖς δε τοῖς ἔπεσιν εἶπε,

Τῶν αὖθ' ἠγεμόνδεν ἦος Πεπεῶο Μενεσθέος·
Τῶ δ' οὐπω τις ὁμοῖος ἔπιχθόνιος γῆρετ' ἀνῆρ
Κοσμήσῃ ἵπποισι τε καὶ ἀνέρας ἀσπίδιώτας.

Αἴαντα ἢ τῆς Τελαμῶνος καὶ Σαλαμινίους ἐν νεῶν καταλόγῳ ἐταξέε πρὸς Ἀθηναίους, λέγων τὰ δε,
Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖν' ἄγχι δουραμένηας,
Στήσε δ' ἄγων ἱνὸν Ἀθηναίων ἴσαντο Φάλαγγες.

ἐς ἢ τὴν Ὀδυσσεῖν τὰ δε ἐποίησεν, ὡς Ἀθηναῖοι ἐς λόγους ἐλθοῦσα τῶν Ὀδυσσεῖ ἐς τὴν Ἀθηναίων πόλιν ἀπικέτο, ἱμῶσα τὰύτῳ τῆς ἄλλων πολλὰ μάλιστα.

ἴκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ Ὀρυζόρους ἐς Ἀθήνας.

Δύνε δ' Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον.

ἐμποίησιν ἣ ἐς τὴν πόλιν αὐτὰ, καὶ ἄλλοι
 σκῶτα μέγαρα, ἐς Ἑλλάδα βουλόμενος ποιῆσαι
 τὸν πλῆθ, προσίχαι τῆ Σάμῳ. ἔτυχον δὲ οἱ ἐκεί-
 σε τὸν τότε καμρὸν ἄγοντες ἐορτῶν ἀπατούρια· καὶ
 ἦς τῆ Σαμίων ἰδὼν τὸν Ὀμηρον ἀπιγμένον, πρῶ-
 τερον αὐτὸν Ἰππιδάμενος ἐν Χίῳ, ἐλθὼν ἐς τοὺς
 Φράτορας διηγήσατο, ἐν ἐπαύρῳ μεγάλῳ πιδύ-
 μενος αὐτόν. οἱ δὲ Φράτορες ἐκέλευον ἀγῆν αὐ-
 τόν· ὃ ἣ ἐντυχὼν τῷ Ὀμήρῳ, ἔλεξεν, ὡς ἔνε, ἀπα-
 τούρια ἀγούσης τῆς πόλιος, καλοῦσί σε οἱ Φράτο-
 ρες οἱ ἡμέτεροι σιωροτάσσοντά. ὃ δὲ Ὀμηρος ἔφη
 αὐτὰ ποιῆσθαι, καὶ ἦει μὲν τὸ καλέσαντος. πιδύ-
 μενος δὲ ἐχρίμπεται γυναῖξ ἰκεροῦ Φω θυού-
 σαις ἐν τῇ τειόδῳ. ἡ δὲ ἱέρεια εἶπε πρὸς αὐτόν,
 δυσχεράνασα τῆ ὄφει, ἀνὲρ ἄπο τῆς ἱερῶν. ὃ δὲ
 Ὀμηρος ἐς θυμόν τε ἔβαλε τὸ ῥηθῆν, καὶ ἤρετο τὸν
 ἄγοντα τίς τε εἶη ὁ Φηγεζάμενος, καὶ τίνι θεῶν
 ἱερά θυεταί. ὃ δὲ αὐτῷ διηγήσατο ὅτι γυνὴ εἶη κε-
 ροῦ Φω θυεταί. ὃ δὲ, ἀκούσας λέγει αὐτῷ ἔπεα,
 Κλυθί μοι ὄχρημῶν κεροῦ Φω, δὸς ἣ γυναικα
 Τὴν δὲ νέων μὲν ἀνήνασθαι φιλότητα καὶ δύνει,
 Ἡ δὲ Ἰππιτεπέδῳ πολιοκροτάφοισι γέρουσιν,
 Ὡν ὥρη μὲν ἀπαμυλύνεται, θυμός ἣ μηροῖν.

ἐπεὶ δὲ ἦλθεν εἰς τὴν Φρήξην, καὶ τὸ οἴκου ἔν-
 στα δὴ ἐδάινυτο, Ἰππὶ τ' οὐδὸν ἔση, οἱ μὲν λέγου-
 σι, καμοῦ πύρας ἐν τῷ οἴκῳ, οἱ δὲ φασὶ τότε ἐκ-
 καῦσαι σφῆς, ἐπεὶ δὲ Ὀμηρος αὐτῷ ἔπεα εἶπεν,

Ἄνδρος μὲν ἐφ' αὐτῷ, παῖδες· πύργοι δὲ, πόλιος·
 Ἰππῶι δὲ ἐν πεδίῳ κόσμος· νῆες δὲ, θαλάσσης·
 Χρήματα δὲ αὐτῷ οἶκον· ἀπὸ γεραροῖ βασιλῆες
 Ἡμεῖροι εἰν ἀγορῇ, κόσμος τ' ἄλλοισιν ὄρεσθαι·
 Αἰθιοῦ δὲ πύρας γεραροῦτερος οἶκος ἰδέσθαι.
 εἰσελθὼν δὲ, καὶ ἀκλιθεὶς ἐδάινυτο μετὰ τῆς
 Φρατόρων· καὶ αὐτὸν ἐπίμων, καὶ ἐν θυμῷ αὐ-
 εἶχον. καὶ τότε μὲν τὴν κρίτην αὐτῷ ἐποιήσατο
 Ὀμηρος· τῆ δὲ εἰσώρῳ. ἀποποροῦμενος ἰδόν-
 τες κεραμέες ἰνές, κάμινον ἐγκάοντες κεράμου
 λεπτοῦ, προσεκαλέσαντο αὐτόν, πεπυσμένοι ὅτι
 σφῆς εἶη· καὶ ἐκέλευον σφῆν ἀεῖσαι, Φάμενοι
 δῶσθαι αὐτῷ ἔ κεράμου, καὶ ὅτι αὐτῷ ἄλλο ἔχουσιν.
 ὃ δὲ Ὀμηρος αἰεῖδαι αὐτοῖς αὐτῶν ἔπεα αὐτῶν, ἃ κα-
 λῆται κάμινον,

Εἰ μὲν δῶσατε μισθόν, αἰεῖσω ὡς κεραμῆες·
 Δεῦρ' ἄγ' Ἀθηναίη, καὶ ὑπείρεχε χεῖρα κάμινου·
 Εὐ δὲ μελαυθεῖεν κότυλοι, καὶ πάντα μάλ' ἰσθί-
 φρυχθῆναι τε καλῶς ἐ τιμῆς ὠνὸν δρέαζ, (αἶς·
 Πολλὰ μὲν εἰν ἀγορῇ πιδύμενα, πολλὰ δ' αἰγί-
 Πολλὰ δὲ κεροῖναι· ἡμῖν δὲ δὴ ὡς σφῆνοῖσαι.
 Ἦν δὲ ἐπ' ἀναιδείην τεροφθέντες ψόδη ἀροθῆ,
 Συγκαλέω δ' ἠπάτα κάμινῳ δηλητήρας, (βακίον
 Σύνθιβ' ὁμας Μάραχόν τε ἐ Ἄσβετον, ἠδὲ γ' Ἄ-
 Ὠμόδαμόν τ', ὅς τῆ δὲ τέχνη κακὰ πολλὰ πορίζει.
 Πείθε πυραῖθουσαν καὶ δώματα, σὺν ἣ κάμινος
 Πᾶσα κυκλιθεῖη, κεραμέων μέγα κωκυσάντων.
 Ὡς γνάθος ἰππῶ εἶη βρύκει, βρύκοι ἣ κάμινον,

Πάντ' ἔντοσθ' αὐτῆς κεραμήια λεπία ποιῶσα.
 Δεῦρο καὶ ἡελίου θυγάτηρ πολυφάρμακε Κίρκη
 Ἄγρια φάρμακα βάλλε, κάκου δ' αὐταῖς τε καὶ
 ἔργα.

Δεῦρο ἢ καὶ Χείρον ἀγέτω πολέας Κενταύρους,
 οἱ θ' Ἡρακλείους χείρας Φύγον, οἱ τ' ἀπόλοντο
 Τύπιοιεν τὰ δὲ ἔργα κακῶς, τύπιοι ἢ κάμνον.

Αὐτοὶ δ' οἰμιάζοντες ὀρώατο ἔργα πονηρά.
 Γῆθήσω δ' ὀρώων αὐτῶν κακοδάμονα τέχνην.
 Ὃς δέ χ' ἰσχυρὸν ψεῦδος αὐταῖς, πᾶν τὸ πρόσωπον
 φλεχθείη ὡς πάντες ὄπισθεν τ' ἰσχυρὸν ῥέζειν.

ᾧ δὲ ἀρχαίμων δὲ ἐν τῇ Σάμῳ, τῆς νουμιλί-
 αῖς πρὸς πορδύομενος πρὸς τὰς οἰκίας τῆς δὲ ἀ-
 μονεστάτας, ἐλάμβανέ τι, αἰείδων τὰ ἔπεα τὰ δὲ ἄ-
 καλεῖται εἰρεσιόνη, (ὡδήγουσιν ἢ αὐτὸν καὶ συμ-
 παρήσαν αἰεὶ τῶν παίδων ἱνὲς τῶν ἐγχωρίων)
 Δῶμα προσεξάπομεσθ' ἀνδρὸς μέγα δυναμέ-
 νοιο,

Ὃς μέγα μὲν δύνα, μέγα ἢ βρέμφ' ὄλβιος αἰεὶ.
 Αὐτὰρ ἀνακλίνεσθε θύραι· πλοῦτος γὰρ ἔσσι
 Πολλός, σὺ πλάτω ἢ καὶ δὲ φροσιώη τε θαλῆα,
 Εἰρήνη τ' ἀγαθή. ὅσαι δ' ἄγγρα, μετὰ μὲν εἴη,
 Κυρβαίη δ' αἰεὶ καὶ καρδίου ἐρποιμάζα.
 Τοῦ πατρὸς ἢ γυνῆ καὶ διφραδὰ βήσεται ὑμῖν.
 Ἡμίονοι δ' ἄξουσι κρατὰ ποδὲς ἐς τὸδε δῶμα.
 Αὐτῇ δ' ὑφαίνοι ἰσὺν ἐπ' ἠλέκτω βεβαῦα.
 Νεῦμαί σι νεῦμα ἑνιαύσιος, ὥστε χελιδῶν.
 Ἔσηκ' ἐν προσύροισι καὶ εἰ μὲν τοι δῶσας, εἰ δὲ μὴ

οὐχ ἐσθ' ἔσομεν. εἰ γὰρ συνοικήσοντε ἐνθάδ' ἤλθομεν.
 ἦδετο ἢ τὰ δὲ ἐν τῇ Σάμῳ ὅτι πολὺν χρόνον
 ὑπὸ τῶν παίδων, ὅτε ἀγείροιν ἐν τῇ ἑορτῇ τῆς Ἀπίλ-
 λωνος. δὲ χομῆρου ἢ τῆς ἑαροῦ, ἐπεχείρησε πλεῖν
 Ὀμηροῦ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐκ τῆς Σάμου καὶ αἰα-
 χεῖς μετὰ ἱνῶν ἐγχωρίων, ἀπηνέχθη εἰς τὸ Ἴον
 καὶ ὀρμιάθησεν οὐ καὶ πῆλιν, ἀλλ' ἐπ' ἀκτῆς, σιπέ-
 βη ἢ τῶν Ὀμήρων καὶ πολὺν δὲ ἔξαδα μαλακῶς
 ἔχον· ἐκβαῖ ἢ ἐκ τῆς πλοίου, ἐκοιμήτο ὅτι τῆς
 κυματογῆς ἀδυνατῶς ἔχον. πλείους ἢ ἡμέρας
 ὀρμούντων αὐτῶν δὲ ἀπλοῖον, καὶ τῶν βαίνοντες
 αἰεὶ ἱνὲς τῶν ἐκ τῆς πόλιος, ἀπεχόλαζον τῶν
 τῶν Ὀμήρων, καὶ ἐν θωύματι εἶχον αὐτὸν, ἀκούον-
 τες αὐτῶν. τῶν ἢ ναυτέων, καὶ τῶν ἐκ τῆς πόλιος
 ἱνῶν ἡμερῶν τῶν τῶν Ὀμήρων, κατέπλωσαν
 παῖδες ἀλιῆες τὸν τόπον, καὶ ἐκβαῖτες ἐκ τῆς ἀ-
 κτίου, προσελθόντες αὐτοῖς τὰ δὲ εἶπον, Ἄγετε ὡ-
 ξένοι, ἐπακοῦσατε ἡμέων, αὐτὰ ἄρα δύνησθε δια-
 γνῶναι ἄσ' αὐτῶν εἰπωμεν. καὶ ἵς τῶν παρεόν-
 των ἐκέλευε λέγειν. οἱ ἢ εἶπαν, Ἡμεῖς ἄσ' αἰλο-
 μεν, κατελίπομεν· ἢ ἢ μὴ εἰλομεν, φέρομεν. οἱ
 δὲ φασιν μέτεω εἰπεῖν αὐτοῖς, Ἄσ' ἔλομεν, λιπό-
 μεθα· ἢ δ' οὐχ' ἔλομεν, φερόμεθα. εἰ δύνα-
 μέων δὲ τῶν παρεόντων γνῶναι τὰ ῥηθέντα, διη-
 γήσαντο οἱ παῖδες ὅτι ἀλιείοντες, οὐδὲν ἐδύναντο
 εἶναι, καὶ μὲν οἱ ἢ ἐν γῆ, ἐφθέρηζοντο· καὶ ὅσοις
 μὲν ἔλαβον τῶν φθέρων κατέλιπον· ὅσοις ἢ μὴ ἐ-
 δύναντο, εἰς οἴκοις ἀπέφεροντο. ὃ ἢ Ὀμηροῦ, ἀκού

σας τούτων, ἔλεξε τῷ ἔπειτα τῷδε,
 Τοίων γὰρ πατέρων εἴς ἀίματος ἐκγεγάατε,
 οὔτε βαθυκλήρον, εἴτ' ἀσπετα μῆλα νεμόντων.

ὅτι ἡ τῆς ἀσπείρας τούτης σωέβη τὸν Ὀμηρον
 τελευτήσασα ἐν Ἰῶ, οὐδ' ἔπειτα τὸ μὴ γνῶναι τὸ πα-
 ρὰ τῆς παίδων ρηθῆν (ὡς οἶοντάς τινες) ἀλλὰ τῆ
 μαλακίῃ, τελευτήσασα ἡ ἐν τῇ Ἰῶ, αὐτὴ ἐπ' ἀ-
 κτῆς ἐτάφη ὑπὸ τε τῆς συμπλεόντων, καὶ τῆς πο-
 λιτέων ὅσοι ἐν διαλογῇ ἐγύροντο αὐτῷ, καὶ τὸ ἐλε-
 γειον τὸδε ἐπέγραψαν Ἰῆται ὑστερον χρόνῳ πολ-
 λῷ, ὡς ἤδη ἦτε ποιήσεις εἴξεπεπλώκεε, καὶ ἐθαυ-
 μάζετο ὑπὸ πάντων· οὐδὲ Ὀμήρου ἔστιν.

Ἐνθάδε πῶς ἱερῶν κεφαλῶν καὶ γαῖα καλύπτει,
 Ἄνδραν ἡρώων κρομήτορα θεῖον Ὀμηρον.

ὅτι ἡ τῶ Αἰολῶν Ὀμηρος, καὶ οὔτε Ἰῶν, οὔτε
 Δωριῶν, τοῖς τε εἰρημύοις δεδήλωτά μοι, καὶ
 δὴ καὶ τοῖς δε τεκμαίρεσθαι παρέχῃ· ἀνδρα ποιη-
 τῶν τηλικούτων εἰκὸς ἔστι τῆς νομίμων τῆς ὄψεως
 τοῖς ἀνθρώποις, ποιοῦνται ἐς πῶς ποιήσιν, ἦτοι τὰ
 καλλίστα εἴξεδρόντα ποιέειν, ἢ τὰ ἐαυτοῦ, πάτρια
 εἶόντα. ἤδη τῶν πῶς ἐν τῷδε αὐτοῖς τῆς ἐπέων ἀ-
 κούοντες κερναίτε. ἱεροποιήσιν γὰρ ἡ πῶς κροτήσιν
 εἴξεδρόν ἐποίησεν, ἢ τῶν ἐαυτοῦ πατρίδα προσή-
 κουσιν. λέγει γὰρ ὡδε,

Ἀνέρυσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδφραν,
 Μηρείς τ' εἴξεταμον, κατὰ τε κνίαν ἠεγάλυψαν,
 Δίπυχα ποιήσαντες ἐπ' αὐτῶν δὲ ὠμοθέτησαν.

ἐν τούτοις ἔπειτα ὁσφύας οὐδὲν εἴρηται, ἢ ἐς τῷ

ἱερά χρέοντα. μονώτατον γὰρ τῆς Ἑλλήνων τὸ Αἰο-
 λικὸν ἔθνος οὐ καίει ὁσφύς. δηλοῖ ἡ καὶ ἐν τοῖς-
 δε τοῖς ἔπεισιν ὅτι Αἰολῶν ὦν, τοῖς νόμοις τοῖς τού-
 των ἐχρήτο,

Καίε δὲ ἔπειτα γέρας ὁ γέρον, ἔπειτα δὲ αἴθοπα οἶνον
 Λεῖβε· νέοι ἡ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπύβολα χερσίν.

Αἰολέες γὰρ μόνοι τὰ σπλάγχνα ἔπειτα πέντε ὄβε
 λῶν ὀπιώσιν, οἱ δὲ ἄλλοι Ἑλλῆνες ἔπειτα τριῶν. καὶ
 γὰρ ὀνομάζουσιν οἱ Αἰολεῖς τὰ πέντε, πέμπε. τῷ
 μὲν οὖν ἔπειτα τῆς χυέσιος καὶ τελευτήσασα καὶ βίου
 δεδήλωτά μοι. ΠΕΡΙ δὲ ἡλικίης τῆς Ὀμή-
 ρου, ὅτι τῶν δὲ αὐτῶν πῶς ἔπειτα κεπτόμεθα, ἀκριβῶς
 καὶ ὀρθῶς λογίζοιτο. ἀπὸ γὰρ τῆς εἰς Ἰλίον στρα-
 τείας, τῶν Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος ἡγήσαν, ἔ-
 τεσιν ὑστερον ἑκατὸν καὶ τριάκοντα, Λέσβος ὠκί-
 αθη καὶ πόλεις, πρῶτον ἐοῦσα ἀπολις. μὲν δὲ Λέ-
 σβος οἰκιστῶν εἴσιν ὑστερον εἴκοσι, Κύμη ἡ Αἰ-
 ολιῶτις καὶ Φερικῶτις καλεομένη ὠκίαθη. μὲν ἡ
 Κύμῳ, ὀκτώκαθ' ἑκατὸν ὑστερον Σμύρνα ὑπὸ
 Κυμαίων κατωκίαθη καὶ ἐν τούτῳ γίνετα Ὀμη-
 ρος. ἀφ' οὗ δὲ Ὀμηρος ἐγύετο, ἔπειτα ἔστιν ἑξακό-
 σια εἴκοσι δύο μέχρι τῆς Ξέρξεω διαβάσεως· τῶν
 στρατοσάμων δὲ ἔπειτα τοῖς Ἑλλήνας, καὶ ζεύξας
 τὸν Ἑλλάσποντον, διέβη ἐκ τῆς Ἀσίας ἐς πῶς Εὐ-
 ρόπην. ἀπὸ ἡ τούτου ρηθῆναι ἔστιν δεδημῆσαι τὸν
 χρόνον πῶς ἐθέλοντι ζητεῖν ὅτι τῆς δεχόντων Ἀ-
 θήνησι. τῆς ἡ Τροϊκῶν ὑστερον γέρονεν Ὀμηρος ἔ-
 τεσιν ἑκατὸν ἑξηκοντακλίω.

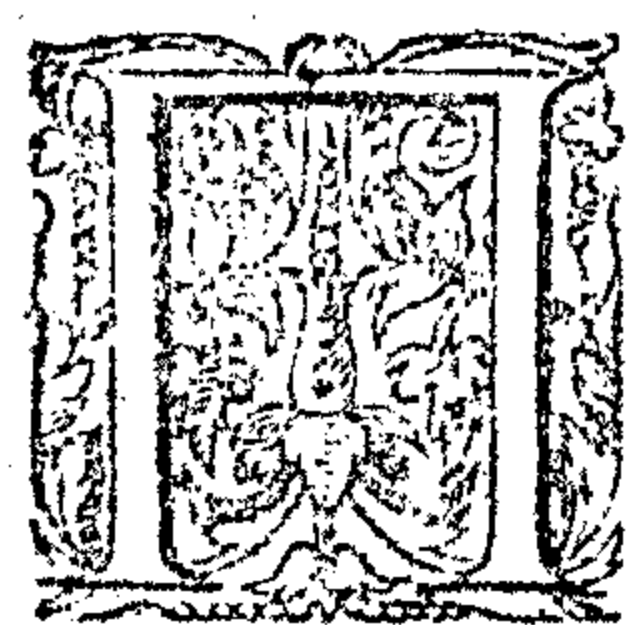

Γ Λ Ο Υ Τ Α Ρ Χ Ο Υ Π Ε Ρ Ι

Τ Ο Υ Β Ι Ο Υ Κ Α Ι

ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΤΩ Ο-

μηρου.

ΠΕΡΙ ΤΟΝ ἴσως δόξασεν ἰσὶ πολυπραγμονεῖν περὶ Ὀμήρου, ποίων τε λυγρονέων, καὶ πότεν· ἐπεὶ μηδὲ αὐτὸς ἠξίωσεν εἰπεῖν τῷ περὶ αὐτῶ, ἀλλ' οὕτως ἐκρηκτῶς ἔρχεν ὡς μηδὲ πῶ δέχην τῶ ὀνόματος Ὀπμινησθεῖαι. ἐπεὶ ἢ ὡς πρὸς εἰσαγωγὴν τῆς δέχου μύλων παρδύεσθαι χεῖσιμος ἢ πολυπειρία, πειρασόμεθα εἰπεῖν ὅσα ἰσότηται τοῖς πάλαι περὶ αὐτῶ. Ἐφορος μὲν οὖν ὁ Κύμας ἐν σωτάγματι τῶ Ὀπμινησθεῖαι νῶ Ὀπμινησθεῖαι, Κυμαῖον αὐτὸν ἀποδεικνύει πειρασόμενος, φησὶν ὅτι Ἀττικῆς καὶ Μαίων καὶ Δῖος, ἀδελφοὶ, Κυμαῖοι τὸ γένος ὦν Δῖος μὲν Διὰ χεῖρα μετώκησεν εἰς Ἄσκηρην κώμην τῆ Βοιωτίας· καὶ κεῖ γήμας τῆ Πυκιμῆδην, ἐγέννησεν Ἡσίωδον· Ἀττικῆς δὲ τελευτήσας ἐν τῆ πατρῴδι Κυμῆ, κατέλιπε θυγατέρα Κρηθίδαν τῶνομα, παρσησάμενος αὐτῆ τὸν ἀδελφὸν Μαίωνα· ὃς Διὰ κορυδαῖσις πῶ παρρημύλων, καὶ πῶ ἀπὸ τῆς πολιτῶν Ὀπμι τῶ γεγονότι δέσις καταγνώσιν, ἔδωκεν αὐτῶ πρὸς γά-

μον Φημίω Σμυρναίω διδασκάλῳ γραμμάτων· Φοιτῶσα ἢ αὐτῆ Ὀπμι τοῖς πλυνοῖς οἱ ἦσαν Ὀπμι τῶ Μέλητι, ἀπεκύησε τὸν Ὀμηρον Ὀπμι τὸν ποταμὸν, καὶ Διὰ τοῦτο Μελησιγνήτης ἐκλήθη. μετωνομάσθη ἢ Ὀμηρος ἐπειδὴ τὰς ὄψεις ἐπεφόρη. οὕτω ἢ ἐκάλουν οἱ τε Κυμαῖοι καὶ οἱ Ἴωνες τοῖς τοῖς ὄψεις πεπηρομύοις, ὡς τῶ δειδῶ τῆς Ὀμηροδόντων, ὃ ὅτι τῆς ἠγουμύων. ταῦτα μὲν ἔφορος. Ἀριστοτέλης ἢ ἐν τῶ τρίτῳ περὶ ποιητικῆς, ἐν ἴῳ φησὶ τῆ νήσῳ, καὶ ὄν καὶ τὸν Νηλεῖς ὁ Κόδρου τῆς Ἴωνικῆς ἀποικίας ἠγάγετο, κέρων ἰνὰ τῆς Ὀπμι χωρίων γηομύλων ἰσὸ ἰνος δαίμωνος τῆς συγχροσῶν μούσας ἐγκύμονα, αἰδέσθαι εἶσαν τὸ συρῶν Διὰ τὸν ὄσκον τῆς γαστρός, ἐλθεῖν εἰς ἡ χωρίον τὸ καλούμενον Αἴγναι· εἰς ὃ καταδραμόντας ληστὰς αἰδραποδίσασιν πῶ παρρημύλων· καὶ ἀγαγόντας εἰς Σμύρναν οὕσαν ἰσὸ ἰνος τότε, τῶ βασιλεῖ τῆς Λυδῶν ὄντι Φίλῳ τῶνομα Μαίονι χαρίσασθαι· τὸν ἢ ἀγαπήσασιν πῶ κέρων Διὰ τὸ κάλλος, γήμα· ἰσὸ Διὰ τῆς οὐσῶν τῶ Μέλητι, καὶ συχεθῆσιν ἰσὸ τῆς ὠδίνος, ἔτυχεν ἀποκυῖσασιν τὸν Ὀμηρον Ὀπμι τῶ ποταμῶ ὄν ἀναλαβῶν ὁ Μαίων, ὡς ἰδίων ἔτρεφε, τῆς Κρηθίδος μετὰ τῆ κύησιν ὠθέως τελευτήσασιν. χεῖνον ἢ οὐ πολλοῦ διελθόντος καὶ αὐτὸς ἐτελεύτησε· τῆς ἢ Λυδῶν κατὰ πονομύλων ἰσὸ τῆς Αἰολέων, καὶ κερναῶτων κατὰ λιπεῖν πῶ Σμύρναν, καὶ κερναῶτων τῆς ἠγεμόνων τὸν βουλόμενον ἀκολουθεῖν, ἔξιέ-

ναί τῆς πόλεως, ἔτι νήπιος ὢν Ὀμηρος ἔφη καὶ αὐ-
τὸς βούλεσθαι ὀμηρεῖν· ὅθεν αὐτὶ Μελησιγχοῖς,
Ὀμηρος περὶ γοργύθη. γυρόμενος δὲ ἐν ἡλικίᾳ,
καὶ δόξαν ἔπει ποικητικῆ κακτημύδος ἤδη, ἐπηρό-
τα τὸν θεὸν Ἰνῶν τε εἴη γονέων, ἔπειθεν· ὃ ἢ αὐεῖ-
λεν οὕτως,

Ἔστιν Ἴος νῆσος μητρὸς πατέρης, ἢ σε θανόντα
δέξεταί· ἀλλὰ νέων ἀνδρῶν αἰνιγμα φύλαξαι.

Φέρεται καὶ ἕτερος χρῆσμός τοιοῦτος,
Ὀλβιε καὶ δὺς δαίμων (ἔφες γὰρ ἐπ' ἀμφοτέροισι)
Πατερίδα δίζηαι μητρὸς δέ τοι, οὐ πατέρως ἔστι
Μητρόπολις ἐν νήσῳ ἀπὸ Κρήτης Ὀρείης,
Μίνωος γαίης οὔτε σχεδὸν οὔτ' ἀποτηλοῦ·
Ἐν τῇ σὴ μοῖρ' ἔστι τελευτήσαι βιότοιο,
Εὐτ' αὖ ἀπὸ Γλώττης παίδων μὴ γνῶς ἐπακούσας
Διεξύνετον σκολιοῖσι λόγοις εἰρημνὸν ὕμνον.
Δοίαις γὰρ ζωῆς μοίρας λάχες, ἠὲ μὲν ἀμαυρῶν
Ἡελίδων ὄσων· ἠὲ δὲ, ἀθανάτοισι ἰσόμερον,
Καὶ ζῶν, καὶ φθίμενος· φθίμενος δὲ ἐπὶ πολλὸν
ἀγήροσ.

μετ' οὐ πολὺν χρόνον πλέων ἐς Θήβας ἔπει τῷ
Κρόνῳ (ἀγῶν ἢ ὄδῳ ἀγῶ) παρ' αὐτοῖς μουσικός)
ἦλθεν ἐς Ἴον· ἐνθα ἔπει πέξας καθεζόμενος, ἐθεά-
σατο ἀλιεῖς πρὸς πλέοντας, ὧν ἐπυνθάνετο εἴ τι ἔ-
χοιεν. οἱ ἢ, ἔπει τῷ θηράσῃ μὲν μηδέν, φησὶ ζε-
σσαι ἢ, ἀλλὰ τὴν ἀπορίαν τῆς θήρας, οὕτως ἀπε-
κρίναντο, ὅσ' ἔλομεν, λιπόμεθα· ὅσ' οὐχ ἔλο-
μεν, φερόμεθα· αἰνισόμενοι ὡς δῖα οἱ μὲν

ἔλαβον τῆς φθιέρας, ἀποκτείναντες κατέλιπον·
οἱ δὲ ὅσ' ἔλαβον, ἐν τῇ ἐσθῆτι φέροισιν· ὅπερ οὐ
δυναθεῖς συμβαλεῖν Ὀμηρος, ἀλλὰ τὴν ἀθυμίαν
ἐτελεύτησε. θάψαντες δὲ αὐτὸν οἱ Ἴηται μεγαλο-
πρεπῶς, τοῖον δὲ ἐπέγραψαν αὐτῷ τῷ τάφῳ,
Ἐνθα δὲ τὴν ἰερόν κεφαλῶν καὶ γαῖα καλύπτει,
Ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα θεῖον Ὀμηρον·

εἰσὶ δὲ οἱ καὶ Κολοφώνιον αὐτὸν ἀποδείκνυ-
ται, μεγίστῳ τεκμηρίῳ χρωόμενοι πρὸς ἀπόδει-
ξιν, τῷ ἔπει τῷ ἀνδριαύτῳ ἔπει γεγραμμένῳ ἐ-
λεγείῳ· ἔχῃ ἢ οὕτως,

Υἱὲ Μέλητος Ὀμηρε· σὺ γὰρ κλέος Ἑλλάδι πάσης·
καὶ Κολοφῶνι πάτερη θῆκαις ἐς αἶδιον.

καὶ τῶν δὲ αὐτῆς ψυχῆ γυνήσαιο κούρας

Διασᾶς, ἡμιθέων γραψάμενος σελίδας.

Ἰμνῆ δὲ ἡ μὲν νόσον Ὀδυσσῆος παλὺπλαγκτον,

Ἡ δὲ τὸν Ἰλιακὸν Δαρδανίδων πόλεμον.

ἄξιον ἢ μηδὲ πῶ ὑπο' τῷ Ἀντιπάτρῳ γραφέν
ἔπει γεγραμμά τῷ ἑλισπιεῖν, ἔχον ὅσ' ἀσμενῶς· ἔχῃ
δὲ οὕτως,

Οἱ μὲν σεῦ Κολοφῶνα ἱθνητήρα, Ὀμηρε,

οἱ ἢ, καλῶν Σμύρναν, οἱ δὲ ἐνέπουσι Χίον·

οἱ δὲ Ἴον, οἱ δὲ ἐβόασαν εὐκλαρον Σαλαμῖνα·

οἱ δὲ νυτῶν Λαπθῶν ματέρα Θεσσαλίαν·

Ἄλλοι δὲ ἄλλο μέλαθρον ἀνίαχον· εἰ δὲ με φοί-
σου

Χρὴ λέξαι πινυτῶν ἀμφαδάμαν ποσσῶν,
Πάτερη τοι τελέθῃ μέγας οὐρανός, ἐκ ἢ γυναικός

οὐ θνατῆς, ματρὸς δὲ ἔπλεο Καλλιόπης.

γνέσθαι ἢ αὐτὸν Φασί τοῖς χρόνοις, οἱ μὲν καὶ τὸν Τροϊκὸν πόλεμον, οὗ καὶ αὐτόπῃ λευ γνέσθαι· οἱ ἢ, μετὰ ἑκατὸν ἔτη τῷ πολέμου· ἄλλοι δέ, μετὰ πενήκοντα ἔκατόν. ἔγραψε ἢ ποιήματα δύο, ἰλιάδα καὶ Ὀδυσσειαν· ὡς δὲ ἴνες, ὅτι ἀληθῶς λέγοντες, γυμνασίας καὶ παιδιᾶς ἔνεκα, καὶ βατραχομουμαχίαν· περὶ εἰς καὶ μαργίτιν. τοῦ ἢ Τροϊκῷ πολέμου καὶ Ὀμηρον ἴνες Φασιν δεχέσθαι εἶ) τὴν τῷ θεῶν κρίσιν, Ἡρας καὶ Ἀθηνᾶς καὶ Ἀφροδίτης, πρὶν καὶ ἄλλοις ὑπὸ Ἀλέξανδρου γυρομνησθῆναι. λέγει γὰρ τὸν ποιητὴν,

ὅς νείκεσε θεῶν ὅτε οἱ μέσσωλον ἴκοντο,
τὴν δὲ ἦνεσσ' ἢ οἱ πόρε μαχλοσμήν ἀλεξήνῃ.

ἀλλ' ὡς οὐ πρότερον ὑπολαμβάνειν θεοὺς ὑπὸ αὐτοφρόπων κρινέσθαι, οὔτε ὑπὸ Ὀμήρου δι' ἄλλων παρεῖσαται τοῦτο. ὅθεν δὲ λόγως ἢ θέτῃται οἱ περὶ κείνους λόγοι. ἀμεινον οἶν λέγειν ὅτι Ἀλέξανδρος ὁ Περίαντος παῖς, ὅτι θυμῶς Ἑλληνικοῦ βίου μαθεῖν ἀγωγήν, ἔπαυσε εἰς Σπάρτην· καὶ ὅτι ξενωθεὶς Ἑλένη, Μενελάου καὶ τὸν οἶκον ὅτι ὄντος, ἀνέπεισεν αὐτὴν ἀκολουθεῖν. ἐλθὼν ἢ εἰς τὴν Κρηναίαν καλουμένην νῆσον, ἐμίγη πρῶτον τῇ γυναίκι, καὶ κείνην πλάσσειας Διὸς Σιδῶνος καὶ Φαινίχης, ἢ κεν εἰς Ἰλίον. ὅτι γινόντες δὲ οἱ πρὶν Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον τὸ πεπραγμένον, στραπὶν ἢ θροισαν ἐν Αὐλίδι, πόλει τῆς Βοιωτίας· ἔνθα καὶ θυόντων αὐτῶν, δρᾶσκον ὅτι τὸ πλησίον

ἀνελθὼν δένδρον, σρουθοῦ νεοσοῖς ὀκτώ διέφθρεν, οἷς ἢ μήτηρ ἐνάτη συγκατελείετο. ἐμύθε ἢ τὸ σημεῖον ὅτι ἐνέα ἔτη πολεμήσαντες Ἕλληες, τὰ δεκάτω ἀίρουσι τὴν Ἰλίον. ἰώικα ἢ πλεύσαντες ἐπέβησαν τῆς Τροίας, μετὰ πρῶτῳ συμβολῆ, καὶ τὴν ἀνῆρέτη Πρωτεσίλαος, Μενελάον τε καὶ Ὀδυσσεᾶ πρὸς βίαις ἀπέστλαν τὴν Ἑλένην ἀπαγοῦντας. τῷ δὲ Τρώων ἀντιπόντων, πάλιν συμβολῆ ἐποιοῦντο πολέμου καὶ ὅτι κρηταισάντες, τοῖς μὲν εἶασαν παρεδρᾶειν τῇ πόλει· οἱ ἢ, στρατηγῶντος Ἀχιλλέως, τὰς περικειμένους πόλεις ἐπέβησαν, συμμαχίας ἀφαιρούμενοι τοῖς Τρώας. ὅξ ἂν μίαν ἐλόντες Χρῦσαν, γέρας ἔδωσαν Ἀγαμέμνονι Χρυσίδα Χρῦσου ἱερέως Ἀπόλλωνος θυγατέρα. ὁ δὲ, ἐλθὼν ὅτι τὴν ναύσταθμον ἵνα λυτρώσεται τὴν παῖδα, καὶ ὑβριθεῖς ὑπὸ Ἀγαμέμνονος, ἢ ἔπεισε τὴν Ἀπόλλωνι κολάσαι τοῖς Ἕλληας. ἐπακούσας ἢ τῆς ὁχῆς ὁ θεός, λοιμὸν ἔπεμψεν αὐτοῖς. καὶ τότε Ἀχιλλέως παραινέσαστος ἀποδοῦναι τὴν Χρυσίδα, Ἀγαμέμνων ὀργισθεὶς ἢ πείλησεν ἀφαιρήσασθαι τὸ Ἀχιλλέως γέρας Βρυσίδα. ὁ ἢ τὴν μητέρα Θετὴν ἔπεισε ἀτήσασθαι τὴν Διὸς ἢ τῆσαν Ἑλλῆων. οὐ γυρομνησθῆναι, Πάτροκλος περὶ τῆσαν ὑπὸ Νέστορος, ἢ κέτῳσεν Ἀχιλλέα δοῦναι καὶ ἐπ' ὀλίγον τὴν πανοπλίαν αὐτῷ, ἵνα τοῖς Τρώας τῷ νεῶν ἀπέσεται. ὅξ ἐλθὼν οὖν ὁ Πάτροκλος, καὶ γυρομνησθῆναι, μετ' οὐ πολὺ ἀνῆρέτη. χαλεπήνας ἢ ὁ Ἀχιλλέως ἐπαύ-

σαιτο μὲν τῆς πατρὸς Ἀγαμέμνονα ἔχθρας, λαβῶν δὲ
ἠΦαιστότευκτον πανοσπίαν, ἄλλοις τε πολλοῖς καὶ
τελευτάων ἀνείλεν ἔκτορα. ἢ μὲν οὖν ἄξις τῆς
πραγμάτων ὄσιν αὐτῆ. ὁ δὲ ποιητὴς ἀπὸ τῆς ἐν-
νάτου ἔτους ἤρξατο, ἐπεὶ τὰ παρὰ τῆς Ἀχιλλέως μή-
νιδος ἰσὺ ἀτονώτερα, καὶ πράξεις σὺν ἔχοντα μα-
κράς, ἔδδ' ἐπαλλήλοισι. συμμαχοῦντος γὰρ Ἑλλήσιν
Ἀχιλλέως,

Οὐδέποτε Τρῶες παρὰ πυλάων Δαρδανιδάων
Οἴχρεσκον. κείνου γὰρ ἐδέιδισαν ὄβριμον ἔγχος.

Ἰαροσήσαντες δὲ τούτου ἀποσάντος, παρήλθον.
καὶ τῆς μάχης ἴσης γηρομύτης, πολυπαρόσσωποι τε
καὶ σωεχεῖς τῆς ἠρώων ἀριστεῖα κατέστησαν.

Ὅ Μ Η Ρ Ο Ν τὸν ποιητὴν, χρόνῳ μὲν, ἔπειτα
δυνάμει δὲ, πάντων πρώτον γηρομύτην, εἰκό-
τως ἀναγνώσκομεν πρώτον, ὠφελούμηναι τὰ μέ-
γιστα εἰς τε τὴν Φωνίαν, καὶ τὴν Δαίονιαν, ἔπειτα
τῆς πραγμάτων πολυπειρίαν. λέγωμεν δὲ παρὰ
τῆς τούτου ποιήσεως, παρότερον μνησθέντες ἀπὸ
βραχέων τῆς γῆρας αὐτῆ. Ὅμηρον τίνων Πίν-
δαρος μὲν ἔφη Χίον τε καὶ Σμυρναῖον γηρόμηναι
Σιμωνίδης δὲ, Χίον Ἀντίμαχος δὲ καὶ Νίκαιανδρος,
Κολοφώνιον Ἀριστοτέλης δὲ ὁ Φιλόσοφος, Ἰήτιον
Ἐφορος δὲ ὁ ἱστορικὸς, Κυμαῖον. σὺν ὠκνησαν δὲ
Ἰνους Σαλαμίνιον αὐτὸν εἰπεῖν, ἀπὸ Κύπρου Ἰ-
νὸς δὲ, Ἀργεῖον Ἀρίσταρχος δὲ ἔπειτα Διονύσιος ὁ Θραξ,
Ἀθηναῖον. ἢ δὲ ὑπὸ ἐνίων λέγεται Μαίονας καὶ
Κρηθίδος ὑπὸ δὲ Ἰνῶν, Μέλητος τῆς ποταμῶν.

ὡς περὶ τῆς τούτου γῆρας αὐτῆ ἀπαρτίται, οὕτω
καὶ τὰ παρὰ τῆς χρόνων κατ' οὖς ἐγέμετο. καὶ οἱ μὲν
παρὰ Ἀρίσταρχον φασὶν αὐτὸν γηρόμηναι καὶ τὴν Ἰώ-
νων ἀποικίαν. (ἢ τις ὑπερεῖ τῆς τῆς Ἡρακλειδῶν
καὶ Ἰόδου ἔτεσιν ἐξήκοντα. τὰ δὲ παρὰ τοῖς Ἡρακλει-
δῶν λείπεται τῆς Τροϊκῶν ἔτεσιν ὀγδοήκοντα) οἱ
δὲ παρὰ Κράτητα καὶ παρὰ τῆς τῆς Ἡρακλειδῶν
καὶ Ἰόδου λέγουσιν αὐτὸν γηρόμηναι, ὡς οὐδὲ ὄλα ἔ-
τη ὀγδοήκοντα ἀπέχον τῆς Τροϊκῶν. ἀλλὰ παρὰ
τοῖς πλείστοις πεπίστευται μετὰ ἔτη ἑκατὸν τὴν Τρωϊ-
κῶν γεγονέναι, ἔπειτα παρὰ τῆς θήσεως τῆς Ὀλυμ-
πίων, ἀφ' ἧς ὁ καὶ Ὀλυμπιάδα χρόνος ἀριθμεῖται.

Εἰς ἱ δὲ αὐτῆ ποιήσεως δύο, ἰλιάς καὶ ὀδύσ-
σεια· διηρημένη ἑκατέρω εἰς τὸν ἀριθμὸν τῆς σοι-
χείων, οὐχ ὑπὸ τῆς αὐτῆ ποιητοῦ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς
γραμματικῶν τῆς παρὰ Ἀρίσταρχον. ὡν ἢ μὲν ἰ-
λιάς ἔχει τὰς ἐν Ἰλίῳ πράξεις Ἑλλήνων τε καὶ βαρ-
βάρων, ἀπὸ τῆς Ἑλένης ἀρπαγῆν, καὶ μάχισα τῆ
Ἀχιλλέως ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ ἀδειχθεῖσαν
ἀλκίαν ἢ ὀδύσεια, τὴν Ὀδυσσεὺς ἀνακομι-
δὴν ἐς τὴν πατρίδα ἀπὸ τῆς Τρωϊκῆς πολέμου,
καὶ ὅσα πλανώμενος ἐν τῷ νόσῳ ὑπέμεινε, καὶ
ὅπως τοῖς ἀπὸ τῆς οὐλοῦντας τῆς οἴκῳ αὐτοῦ ἐπι-
μαρῆσατο. ἔξ ὧν δήλός ἐστι παρὰ τῆς ἀπὸ
τῆς ἰλιάδος, ἀνδρῶν σώματος ἀπὸ τῆς ὀδύ-
σειας, ψυχῆς γηρομύτητα.

Εἰ δὲ μὴ μόνον ἀρετῆς ἀλλὰ ἔπειτα κακίας ψυχῆς
ἐν τῆς ποιήσεσι παρὰ τῆς, λύπης τε καὶ χαρῆς, καὶ

Φόβοις καὶ ἑπιθυμίαις, οὐ γὰρ αἰτιώσασθαι τὸν ποιη-
τὴν, παρόντα ἢ μιμνῆσθαι οὐ μόνον τὰ χεῖρα ἤθη,
ἀλλὰ καὶ τὰ Φαῦλα. αὐτὸ γὰρ τούτων παράδοξον
πράξεις οὐ σωίσκονται, ὡς ἀκούοντες ἔνεστιν αἰρεῖ-
σθαι τὰ βελτίω. πεποίηκε ἢ τοὺς θεοὺς τοῖς αἰθερά-
ποις ὁμιλοῦντας, οὐ μόνον ψυχαγωγίας καὶ ἐκ-
πλήξεως χάριν, ἀλλ' ἵνα καὶ ἐν τούτῳ πείραση-
σῃ ὅτι κήδονται καὶ οὐκ ἀμελοῦσι τῶν αἰθερά-
πων οἱ θεοί.

Καὶ τὸ μὲν ὅλον παρ' αὐτὰς διήγησις τῶν πρα-
γματικῶν παράδοξος καὶ μυθώδης κατεσκεύασται,
ἕως ἂν πληθῶν ἀγωνίας καὶ θαύματος τοῖς ἐντοῖς
χάροντας, καὶ ἐκπληκτικῶν τ' ἀκρόασι καδισά-
ναι. ὅθεν δοκεῖ ἵνα πᾶσα τὸ εἶκος εἰρηκέναι. Ἐ γὰρ
αἰεὶ τὸ πιθανὸν ἔπει, ἐν ᾧ τὸ παράδοξον καὶ ἐπι-
μήμον προέκει. διὸ καὶ ἔμνονον τὰ πράγματα με-
τεωρίζει, καὶ ἐκτρέπει τῆς σωφειίας, ἀλλὰ καὶ τοῖς
λόγοις. ὅτι ἢ αἰεὶ τὰ καμνὰ καὶ ἔξω τῶν πραγμάτων
μαίρει, καὶ τὸν ἀκροατὴν ἐπάγει, παντὶ δὴλον.
πλὴν καὶ ἐν τοῖς μυθώδεσι τούτοις λόγοις, εἴ τις μὴ
παρέργως ἀλλ' ἀκρίτως ἔχασται τ' εἰρημνῶν ἐπι-
λέγοιτο. Φανείτω πάσης λογικῆς ἐπισημῆς καὶ τέ-
χνης ἐν τῶν γυμνῶν, καὶ πολλὰς ἀφορμὰς, καὶ οἶον εἰ
σπέρματα καὶ λόγων καὶ πράξεων παντοδαπῶν τοῖς
μετ' αὐτὸν παρεχόμενος. Ἐ οὐ τοῖς ποιηταῖς μόνον,
ἀλλὰ καὶ τοῖς πεζῶν λόγων σωφειάταις, ἰσορροπῶν τε
καὶ θεωρηματικῶν.

Εἰς Ὅμηρον ἐπι-
γράμματα παλαιὰ ἀφ-
φόρων.

IN HOMERVM EPI-
grammata vetera di-
versorum.

Ex libris Anthologiae epigrammatum,
primo, tertio & quarto.

HENRICVS STEPHANVS
LECTORI.

*Primum locum iis dedi in quibus quaeritur
Homeri sit patria quaeritur: secundum, iis quae
argumentum utriusque poematis Homericum ex-
ponunt: tertium, epitaphiis: quartum, ceteris.
Nonnullis autem & Latinam interpretationem
adiunxi, (ut Homeri encomia illi quoque
legerent qui nullam aut parvam Graecae lin-
guae cognitionem assequuti sunt) iis videlicet
quae vel à me, inter selecta Anthologiae epi-
grammata, ante biennium edita, vel ab alio
quopiam Latinè reddita inueni. In quibusdam
verò & aliorum interpretationem
meae adieci.*

d.i.

50 ΕΙΣ ὈΜΗΡΟΝ ΕΠΙΓΡ.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ ΕΙΣ

Ὀμηρον.

Ὅπως οἶσ' τὸν Ὀμηρον ἀναγράψωμεθα πάτρης,
Κεῖνον ἔφ' ὧ πᾶσαι χεῖρ' ὀρέγουσι πόλεις;
Ἢ τὸ μὲν ἔστιν ἄγνωστον ὃ δὲ ἀθανάτοις ἴσος ἦρως
Ταῖς Μούσαις ἔλιπεν πατρίδα καὶ γρεῖν;

IDEM INCERTI AUCTORIS EPI-
gramma in Homerum, Latinè redditum

AB HENR. STEPHANO.

*Cui tandem patrie nos adscribemus Homerū,
Illū ad quē tendunt oppida cuncta manus?
An potius latet hoc: pārque immortalibus
heros*

Et Musis ortum liquerit & patriam?

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Τίς ποθ' ὃ πᾶν Τροίης πόλεμον σελίδεοσι χερσίν
ξας;

Ἢ τίς ὃ πᾶν δολιχὴν Λαρτιάδαο πλαινήν;
Οὐκ ὄνομ' ἔρ' ἴσκειω σαφές, & πόλιν. οὐράνιε Ζεῦ
Μήποτε σῶν ἐπέων δόξαν Ὀμηρος ἔχθ;

IDEM ANTIPATRI EPI-
gramma, Latinè redditum

AB HENRICO STEPHANO.

*Quis de Troiano has peraravit Marte tabel-
las,*

Errante & longo tempore Lartiade?

ΕΙΣ ὈΜΗΡΟΝ ΕΠΙΓΡ. 51

*Non urbs huic certa est, non nomen. fallor, an
autor,*

Iuppiter, illarū es, laus tibi Homere datur?

Aliter ab eodem.

*Quis de Troiano hac bello monumenta reli-
quit?*

Quis de errante diu talia Lartiade?

*Nomen in incerto est, urbs est quoque. Iuppi-
ter alme,*

Quid si, quū tua sint, laus data Maonide?

ΕΙΣ ΤὸΝ ΑΥΤΟΝ.

Οὐχὶ πέδον Σμύρνης ἐλοχέουσατο θεῖον Ὀμηρον,
Οὐ Κολοφῶν, Τραφερῆς ἄστρον Ἰθονίης.

Οὐ Χίος, οὐκ Αἰγυπῆος εὐσπυροσ, & Κύπρος ἀγνή,
Οὐ νῆσος Κεραναῆ, Λαρτιάδαο πάτρη,

Οὐκ Ἄργος Δαναοῖο, Κυκλωπέη τε Μυκῆνη,
Οὐδ' ἂν τὸ Κεχροπίων ἄστυ παλαμορόνων.

Οὐ γὰρ ἔφυ χθονὸς ἔργον ἀπ' αἰθέρος ἀλλὰ ἐμῆσαι
Πέμψαν, ἴν' ἡμετέροις δῶρα ποθητὰ φέρη.

IDEM EPIGRAMMA
liberius redditum

A MARULLO.

*Vane quid affectas patriā mihi disere terrā?
Metirisque hominum conditione deos?*

*Nō me Smyrnia creat, nō me Colophonia tellus,
Non Pylos, equoreis non Chios iēta minis,*

*Nō Ithace, prænobile equis nō Argos alendis,
d.ii.*

*Non quæ de domina nomine dicta deæ est.
Non Salamis, non chara suo Rhodos aurea
Phæbo:*

*Aut Ius, aut Pharij fertilis ora soli.
Mortalis sunt ista viri: me lucidus aether
Parturit, enatum terra fretumque colunt.*

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΕΙΣ

τὸν αὐτὸν.

Οἱ μὲν σευ Κολοφῶνα Ἰθηνήτηθεν Ὀμηρε,
Οἱ δὲ καλὰν Σμύρναν, οἱ δὲ ἐνέπουσι Χίον·
Οἱ δὲ Ἴον, οἱ δὲ ἐβόασαν εὐκλαρον Σαλαμίνα,
Οἱ ἐνυτῆρ' ἀπιδαν μητέρα Θεσσαλίην.
Ἄλλοι δὲ ἄλλω γὰρ ἀνίαζον. εἰ δέ με Φοίβου
Χρῆ λέξαι πινυτὰς ἀνδιχα μαντοσιύας,
Πάτρα σοι τελέθ' ἡμέρας ἔρανος· ἔκ' ἤ τεχούσης
Οὐ θνατῆς, ματρὸς δὲ ἔπαλεο Καλλιόπας.

IDEM EPIGR. LATINO
carmine redditum

A GVARINO VERON.

*Diceris à multis Colophonis alūnus, Homere:
Hic te Smyrnaeum credit, at ille Chium.
Quin & Ion quidam, quidam Salamina su-
perbam,
Thessaliam multi te genuisse ferunt.
Sunt & qui memorent aliis te sedibus ortum.
Sic variis natus crederis esse locis.
Dicere si liceat mihi Phæbi oracula, cælum
Certa tibi patria est, Calliopea parens.*

Εἰς τὸν αὐτὸν.

Ἐπὶ ἀερόμαίνουσι πόλεις Διὰ ρίζαν Ὀμήρου,
Κύμη, Σμύρνα, Χίος, Κολοφῶν, Πύλος, Ἄργος, Ἀ-
θῆναι.

IDEM EPIGR. LATINO
carmine redditum

A B HENR. STEPHANO.

*Urbes esse suum septem rixantur Homerum:
Cumæ, Smyrna, Chius, Colophon, Pylus, Ar-
gos, Athenæ.*

ΕΙΣ Τὸν αὐτὸν.

Ἐπὶ πόλεις μάραντο σοφῶν Διὰ ρίζαν Ὀμήρου,
Σμύρνα, Χίος, Κολοφῶν, Ἰθάκη, Πύλος, Ἄργος,
Ἀθῆναι.

IDEM EPIGR. LATINO
carmine redditum

A B HENR. STEPHANO.

*Urbes Meonidæ sibi dant cunabula, septem,
Smyrna, Chius, Colophon, Ithace, Pylus, Ar-
gos, Athenæ.*

ΕΙΣ Τὸν αὐτὸν.

Ἐπὶ πόλεις διερίζουσι παρὰ ρίζαν Ὀμήρου,
Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφῶν, Σαλαμῖν, Ἴος, Ἄρ-
γος, Ἀθῆναι.

Ab incerto interprete.

*Septē urbes certāt de stirpe insignis Homeri,
d.iii.*

Smyrna, Rhodos, Colophon, Salamin, Ius, Argos, Athenæ.

ΕΙΣ ΤὸΝ ΑΥΤὸΝ.

^a Χίος ἔφεις; ^b ἔφημι. ^a τί δαί, Σμυρναῖος; ^b ἀπαυδάω.

^a Κύμη δὲ ἢ Κολοφῶν πατρίς Ὀμηρε σέθεν;

^b Οὐδετέρη. ^a Σαλαμίς ᾗ, τεῆ πόλις; ^b ἔδδ' ἀπὸ τούτης

Ἐξέφω. ^a ἀλλ' αὐτὸς λέξον ὅπη γέγονας.

^b Οὐκ ἔρέω. ^a πίνος ἦ ρά; ^b πέπυσμ' ὅτι πέτρεικὲς εἰπῶν,

Ἐξωταὶς ἄλλας ἀμμιν ἀπεχθομύρας.

IDEM EPIGR. LATINO carmine redditum

AB HENR. STEPHANO.

^a Chius es? ^b Haud equidem. ^a Smyrneus es? *Hinc quoque non sum.*

^a *Cuma tibi, aut Colophō, Meonide, patria est?*

^b *Neutra. ^a Quid? es Salamine satus? ^b Salaminus haud sum.*

^a *Ipsē ergo patriam confiteare tuam.*

^b *Non faciam. ^a Cur non? ^b Ex qua me cunque fatebor*

Esse mihi infensæ tum fuerint reliquæ.

ΕΙΣ ΤὸΝ ΑΥΤὸΝ.

Οὐδ' εἰ με χεῦσθον ἀπὸ ραισῆρος Ὀμηρον.

Στήσσετε, Φλογέαις ἐν Διὸς ἀστεροπαῖς,
Οὐκ εἶμ' ἔδδ' ἔσομαι Σαλαμίνιος, ἔδδ' ὁ Μέλητος
Δημογόρου· μὴ ταῦτ' ὀμμασιν Ἑλλὰς ἴδοι.
Ἄλλον ποιητῶν βασιναίετε· ταῖμα ᾗ μοῦσαι
Καὶ Χίος Ἑλλῶν πασιὼν ἀείσεται ἔπη.

=====

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΕΙΣ ΙΛΙΑΔΑ

καὶ Ὀδύσειαν.

^a Αἱ βίβλοι, πίνος ἔστέ; τί κούθετε; ^b θυρατέρες μὲν

Μαιονίδου, μύθων δὲ ἴσθρες Ἰλιακῶν.

Ἄμια μὲν μινυθμὸν Ἀχιλλέος, ἔργα τε χερός

Ἐκτόρεας, δεκέτοις τ' ἀδλα λέξη πολέμου·

Ἄδ' ἔτεργα, μόχθον τ' Ὀδυσσεός, ἀμφί τε λέκτροις

Χηρείοις ἀγαθῶς δάκρυα Πυελόπας.

^a Ἴλατε σὺν μέσαισι μεθ' ὑμετέρας γ' αἰοδαῖς,

Εἶπεν ἔχθρ' αἰῶν ἑνδεκα Πιερίδας.

IDEM EPIGR. LATINO carmine redditum

AB HENR. STEPHANO.

^a *O libri, cuiusnā estis? quid conditis? ^b Ambo Meonidæ, qui res pandimus Iliacas:*

Vnus Achilleas iras, & fortia facta

Hæctoris, atque annis bella patrata decem:

Alter Ulyssæos errores, multaque castæ

Penelopæ in viduo tristia verba toro.

d.iiii.

^a Vos ego cum Musis veneror, vestros quia
cantus

Esse orbis Musæ credidit undecimæ.

A BELLICARIO.

^a Quæ? cuius? latitans quid habes ô scri-
ptio? ^b natæ

Mæonidæ, Iliacam pandimus historiam.

Altera Pelidæq; iras, simul Hæctora magnæ,

Atque decennalem Martis agona canit:

Altera iactatum diuersa per æquora Vlyssæ,

Dum gemit in viduo Penelopea thoro.

Placate ut Musas: quas admirata canentes

Vndenas numerant secula Pieridas.

A VENATORIO.

^a Quinam estis libri? quid fertis? ^b filia Ho-
meri

Magni, Dardanidum pandimus historiã.

Prima iram Pelidæ, & denos bella per annos,

Et quæ egit bello Troicus Hæctor, habet:

Altera Vlyssæos ingenti laude labores

Continet, & castæ Penelopæ lachrymas.

Parcite cum Musis qui scribitis: undecim
habent nunc

Secula Phæbeo in carmine Pieridas.

A CORNARIO.

^a Cuius vos libri? quid conditis? ^b Iliacensem
Historiam: extamus filia Homere tuæ.

Altera Achillei nam continet arma furoris,
Hæctora, & annorum prælia deinde decē.

Altera versutumque malis exercitum Vlyssæ,

Et lachrymas vidui Penelopæ thalami.

Nos colite ut Musas: nostro est nam carmine
factum ut

Vndenas habeant secula Pieridas.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἵιὲ Μέλητος Ὀμηρε, σὺ γὰρ κλέος Ἑλλάδι πάισῃ

καὶ Κολοφῶνι πάισῃ θῆκας ἐς αἰδίων.

καὶ τὰς δὲ ἀντιθέω ψυχῇ γρονθήσας κούρας,

Διοσας ἐκ σηθέων γραψάμενος σελίδας.

Ἵμνεῖ δὲ ἢ μὲν νόστον Ὀδυσσεὺς πολὺπλαγκτόν,

ἢ τὸν Ἰλιακὸν Δαρδανίων πόλεμον.

IDEM EPIGR. LATINO
carmine redditum

A GVARINO VERON.

Nate Melete decus Graiorum ac splendor Ho-
mere,

Nobilitas patriam qui Colophona tuam.

Diuina geminas genuisti mente puellas,

Semideum scribens inclyta gesta virum.

Altera multiuagi reditum cantauit Vlyssis,

Altera Graiugenas Dardaniósque duces.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Eis αἰῶνας Ὀμηρε καὶ δὲ αἰῶνος αἰεῖδη,

Οὐρανίης μούσης δόξαν ἀειράμενος.
 Μιῶν μὲν γὰρ ἄεισας Ἀχιλλέος, αὐτὰρ Ἀχαιῶν
 Στερομένηδον νηῶν σύγχυσιν ἐν πελάγῃ·
 Τηρόμερόν τε πλάνησιν Ὀδυσσεῖα πικριλόβουλον,
 Τοῦ λέγος ἀπασίως εἶσιδε Πηνελόπη.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΤΛΗΝΑΓΟΥ
 εἰς τὸν αὐτόν.

Ἀνδρομάχης ἐπὶ θρῆῶν ἀκρόμετρον, εἰσέτι Τροίην
 Δερκόμεθ' ἐκ βάθρον πᾶσαν ἐρειπομένην,
 Καὶ μόρον αἰαῖτόν ὑπὸ σφαιρῆσι πόλῃος,
 Ἡὲ τὸν ἔξ' ἰπῶων ἔκτορα σφραμέτρον,
 Μαονίδεω δὲ μούσων· ὃν οὐ μίαι πατρίεις ἀοιδὸν
 Κοσμεῖται, γαίης δ' ἀμφοτέρης κλίμαται.

IDEM EPIGR. LATINO
 carmine redditum

A BELLICARIO.

*Lugentem Andromachen etiam nū audimus,
 Et ipsa
 Cernimus Argiua Pergama strata manu:
 Sudantem Aiacē trepidæ sub mænibus urbis,
 Rapteturque feris magnus ut Hector equis:
 Carmine Maonij vatis: quem patria laudat
 Non una, at mundi climata bina colunt.*

A VENATORIO.

*Andromaches etiamnum hodie lamenta su-
 persunt,*

*Troia licet bello diruta, vivit adhuc.
 Conspicitur labor Aiacis, visuntur et illi
 Hectora qui reuehunt (flebile funus) equi:
 Carmine Maonij: quem patria non colit una,
 Sed potius gemini climata bina soli.*

~~~~~

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΑΩΝΙΟΥ
 εἰς τὸν αὐτόν.

Ταῖς μερόπων πηθῶ, τὸ μέγα σῶμα, τῶν ἴσων μέρ-
 σαις
 Φθγγζαμύραν κεφαλαί, ὦ ξένη, Μαιονίδεω,
 Ἄδ' ἔλαχον ναῶτις Ἰ' εἰσπλάσ. εἰ γὰρ ἐν ἄλλῃ
 Ἴερον ἀλλ' ἐν ἐμοὶ πνεῦμα θανῶν ἔλιπεν.
 Ὡ νεῦμα Κρονίδαο τὸ παγκρατῆς, ὦ ἔ' Ὀλυμπον
 Καὶ τὸν Αἴαντος ναύμαχον εἶπε βίαν,
 Καὶ τὸν Ἀχιλλείης Φαρσαλίῃσιν ἔκτορα πώλοισ
 Ὅσ' εἰ Δαρδανικῶ δρυπτόμετρον πεδίω.
 Εἰ δ' ὀλίγα κρύπτω τὸν τηλίχον, ἴδ' ὅτι κούρη
 Καὶ θέτιδος γαμέταν ἀ βραχυέωλος ἴκος.

ΑΔΚΑΓΙΟΥ ΜΕΣΣΗΝΙΟΥ
 εἰς τὸν αὐτόν.

Ἡρώων τὸν ἀοιδὸν Ἰ' ὦ ἐνὶ παῖδες Ὀμηρον
 Ἡγάχον, ἐκ μουσέων γρηΐφον ὑφηνάμετροι·
 Νέκταρ δ' εἰνάλια Νηρηίδες ἐχρίσαντο,
 Καὶ νέκυω ἀκταίη θήκαν ὑπὸ σπιλάδι·
 Ὅτι θέτιν κύδηνε καὶ γέα, καὶ μόρον ἄλλων

60 ΕΙΣ ὍΜΗΡΟΝ ΕΠΙΓΡ.

Ἡρώων, Ἰθακῶν τ' ἔργματα Λαρτιάδεω.
Ὀλβίση νῆσος πάντω Ἰῶς, ὅτι κένυθε
Βαιή Μουσῶν ἀστέρων καὶ Χαρίτων.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ
εἰς τὸν αὐτόν.

Ἐνθάδε Πιερίδων τὸ σαφὸν σῶμα, θεῖον Ὅμηρον,
Κλεινὸς ἐπ' ἀγκυάλῳ τύμβος ἔχ' ἀποπέλω.
Εἶδ', ὀλίγη γεραῖα τόσον χάδεν ἀνέρον νῆσος,
Μὴ τὸδε θαμβήσης ὡς ξένη δερκέμυρος·
καὶ γὰρ ἀλητεύουσα κασιγνήτη πατὲρ Δῆλος
μητρὸς ἐπ' ὠδίνων δέξατο Λητοῖδην.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἐνθάδε πῶν ἱερὰν κεφαλῶν καὶ γαῖα καλύπτει
ἄνδρων Ἡρώων κοσμήτορα θεῖον Ὅμηρον.

IDEM EPIGR. LATINO
carmine redditum

A VITO.

*Hic sacrum terra caput occultatur Homeri,
Qui canere heroum praestantia facta solebat.*

A GVARINO VERON.

*Coditur hoc tumulo vates diuinus Homerus
Heroum cecinit qui bene gesta ducunt.*

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἐνθάδε θεῖος Ὅμηρος, ὃς Ἑλλάδα πᾶσιν ἔεισε,

Εἰς Ὅμηρον ἐπιγρ. 61

Θήβης ἐκγεγαῶς τῆς ἑκατονταπύλου.

IDEM EPIGR. LATINO
carmine redditum

A CORNARIO.

*Hic situs est diuus Graecorū scriptor Homerus,
Quem centū portis splendida Theba dedit.*

Ἀντιπάτρου εἰς
τὸν αὐτόν.

Ἡρώων κάρυκ' ἄρετῆς, μακίερον ἢ περὶ φήτων,
Ἑλλάδων βιοτᾶ δούτερον ἀέλιον,
Μησῶν φέγγος Ὅμηρον, ἀκήρατον σῶμα κόσμου
Παντός, ἀλιρροθία ζεῖνε κέκλυθε κένυς.

ΔΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ
εἰς Ὅμηρον.

Ἄσρα μὲν ἡμαύροσε καὶ ἱερὰ κύκλα σελεύης
Ἄξονα δινήσας ἔμπυρος ἠέλιος·
Ἴμνοπόλοις δ' ἀγέληδ' ἀπημάλδυνεν Ὅμηρος,
λαμπεύτατον μισσῶν φέγγος ἀναχόμυρος.

IDEM EPIGR. LATINO
carmine redditum

A FRANCISCO BELLICARIO.

*Sidera luciferi fax ignea solis inumbrat,
Splendores eadem, Cynthia luna, tuos.*

*Sic omnes simul obscurat conditque poetas
Pierio insignis Maonides radio.*

A VENATORIO.

*Omnia vi lucis superat sol igneus astra,
Obscuratque orbes pallida luna tuos.
Sic passim proprio superat splendore poetas
Omnes, Musarum lumen Homerus habēs.*

ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΕΙΣ ΤὸΝ

αὐτὸν Ὀμηρον.

Οὐρανὸς ἀστρα τείχεον δ' ἄπο σέβει, ἢ τείχεα νυκτὸς
Ἡέλιος Φαιδρῶ ὄψιν ἀπεργάζεσται, (ἔξει,
Καὶ γλυκὺ νᾶμα πέλασσα βροτοῖς δροτήσιμον
Καὶ νέκεις εἰς ζῶων χῶρον ἀναδράμεται.
Ἢ ποτε Μαιονίδαο βαθυκλεῆς οὐνομ' Ὀμήρου
Λήθῃ γηγελέων ἀρπάσεται, σελίδων.

IDEM EPIGR. LATINO
carmine redditum

A BELLICARIO.

*Astra prius caelo marcescent, noctis & instar
Solis inumbrabit lampas opaca diem:
Dulcis erit potus, curruumq; admittet aratri,
Sistetur supero mortuus orbe prius,
Quam dura extinguat venerandum obliuio
nomen
Maonida, doctis surripiatue libris.*

A IOAN. SLEIDANO.

*Astra prius caelo deerunt, & sole sub ipso
Obscuræ facies splendida noctis erit:
Ante maris fuerit dulcis quoq; fluxus acerbi:
Mortuus è tumulo surget & ante suo,
Quam pereat magni cultissima Musa poetæ,
Qui nunc à cæco lumine nomen habet.*

A VENATORIO.

*Destituent prius astra polum, citiusque pro-
funde
Sol faciem noctis splendidus induerit:
Ante sapor salsi pelagi dulcescet amarus,
Restituet vitam mortuus ante sibi,
Gloria quã pereat, sublime aut nomē Homeri,
Cuius apud doctos Musa perennis erit.*

Aliter ab eodem.

*Ipsa suos mundo radios prius astra negabunt,
Ante Panomphaeus luce carere queat:
Et mare dulcescet prius, & scindetur aratri,
Mortuus ad vite munera surget humo,
Quam simul intereant laudes, & nomina
vatis,
Cuius perpetuum fluxit ab ore melos.*

ΕΙΣ ΤὸΝ Αὐτόν.

Εἰ θεὸς ἔστιν Ὀμηρος, ἐν ἀθανάτοισι σεβέσθω.
Εἰ δ' αὐ μὴ θεὸς ἔστι, νομιζέσθω θεὸς εἶ.
Ei deus est Homerus, in aethanatois sebesthō.
Ei δ' αὐ μὴ θεὸς ἔστι, νομιζέσθω θεὸς εἶ.

64 ΕΙΣ ὈΜΗΡΟΝ ΕΠΙΓΡ.

IDEM EPIGR. LATINO
carmine redditum

AB HENR. STEPHANO.

*Meonides deus est? diuos veneremur & in-
ter:*

At si non deus ille, deum tamen esse putemus.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ.

Εὔρε Φύσις, μόλις εὔρε' τεκοῦσαι δ' ἐπαύσατο
μέθων,

Εἰς ἓνα μόνον Ὀμηρον ὄλλω ζέφυσα μελαινήν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ.

Τίς ποθ' Ὀμηρεῖς μεγάλης ὄπης ἔστιν ἀπὸ θῆς;
Τίς χθών, τίς ἢ θαλάττα μάχην σὺκ οἶδεν Ἀ-
χαιῶν;

Δῆμος ὁ Κιμμερίων, πανδερκέος ἄμμορος αἰ-
γλης

Ἡελίου, Τροίης ὄνομα ἔκλυεν, ἔκλυεν Ἄτλας,
Οὐρανὸν ὄρυστρνον ἔχων Ὀπικείμυμον ὤμοις.

IDEM EPIGR. LATINO
carmine redditum

AB HENR. STEPHANO.

*Quis magnā vocē, quis non audiuit, Homeri?
Quod mare, quae tellus non praelia nouit A-
chiuūm?*

*Cimmeriwn populus, solis qui cuncta tuentis
Nescius, audiuit nomen Troiae: audiit Atlas,
Cuius*

ΕΙΣ ὈΜΗΡΟΝ ΕΠΙΓΡ. 65

*Cuius grande humeris incumbit pondus o-
lympi.*

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ.

Διεξιῶν Ὀμηρε τιῶ κεκαυμήην,
Φθονεῖν ἀφῆκας τὰς ἀπορρήτοις πόλεις.

IDEM EPIGR. LATINO
carmine redditum

A POLITIANO.

*Troiam canens Homere flammis erutam,
Urbes graui liuore stantes concutis.*

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ.

Ἐμφρονα χαλκὸν Ὀμηρος ἐδείκνυεν, ἔτε μελοποιῆς
Ἄμμορον, ἔτε νόσ κεχρημύον, ἀλλ' ἄρα μούνης
Φωνῆς ἀμβροσίης. ἀνέφαινε ἢ θαλάττα τέχνη,
Ἡῖ, καὶ χαλκὸν ἔχευεν ὁμοῦ θεὸς εἰδεῖ μορφῆς.
Οὐ γὰρ ἐγὼ κτ' θυμὸν οἶομαι ὅτι μιν ἀνῆρ
Ἐργόπνοσ χαλκῶσε παρ' ἐχαρεῶνι θαλάσων,
Ἀλλ' αὐτὴ πολύμητις ἀνέπλασε χερσὶν Ἀθήνη,
Εἶδος Ὀπικαμύη τό, τ' ἐώκεεν. ἐν γὰρ Ὀμήρω
Αὐτὴ ναιετάουσαι σφλῶ ἐφθέρχετο μολπῆν,
Σύννομος Ἀπόλλωνι. πατὴρ δ' ἐμὸς, ἰσόθεος Φῶς,
Ἰσατο θεῖος Ὀμηρος. εἶκτο μὲν ἀνδρὶ νοῆσαι
Γηγαλέω, τὸ ἢ γῆρας ἔην γλυκύ. τῆτο γὰρ αὐτῶ
Πλειοτέρω ἔσαξε χάριν· κεκέρασο ἢ κόσμω
Αἰδίδω τε Φίλω τε· σέβας δ' ἀπελάμπετο
μορφῆς.

e.i.

Αὐχένι μὲν κίπλοντι γέρον ἐπεσύρετο βότεις,
 Χαίτης εἰσπίσω πεφορημένος ἀμφὶ δ' ἀκασὸς
 Πλαζόμενος κελύατο. καί τω δ' ὄρνετο πώ-
 γων

Ἀμφιταθείς, μαλακὸς ἢ κ' εὐτροχος. εἰ δ' ἔγ' ἦεν
 Ὀξυτενὴς, ἀλλ' ὄρις ἐπαύετο, κήλιος ὑφαίνων
 Στήθεϊ γυμνωθέντι, καὶ ἰμερόεντι προσώπῳ.
 Γυμνὸν δ' εἶχε μέτωπον ἐπ' ἀπολαύμα ἢ με-
 τώπῳ

Ἦσο σαιοφροσύνη κουροτέφος. ἀμφὶ δ' ἄρ' ὄφρ' εἶ
 Ἀμφοτέρως προσλήτης εὐσκοπὸς ἐπλάσε τέχνη.
 Οὐπὶ μάτῳ φαέων γ' ἐρημάδες ἦσαν ὑπωπιά.
 Ἀλλ' ὅσκι' ἰὼ ἀλαφ' ἐναλίγκιος ἀνδρὶ νοῆσαι.
 Ἐζέτο γ' κενεοῖς χάρεις ὄμμασιν. ὡς ἢ δοκεῖω,
 Τέχνη τὸ τετέλεσεν, ὅπως πάντες φανεῖν
 Φέγγος ὑπὸ κροαδίνῃ σοφίης ἀσβεστον αἰέρον.
 Δοιαὶ μὲν ποτὶ βαῖον ἐκοιλάνοντο παρειαί,
 Γήραϊ ῥικνῆεντι κατὰ χεῖρας· ἀλλ' ἐν ἐκείναις
 Αὐτογνήης Χαρίτεσσιν σωέστιος ἴζανεν αἰδώς.
 Πιερίκη ἢ μέλισσα πρὸ σῶμα θεῖον αἰῶτο,
 Κηρίον ὠδίνουσα μελισσαγές. ἀμφοτέρως ἢ
 Χεῖρας ἐπ' ἀλλήλοισι λιθεῖς ἐπερείδετο ῥάβδῳ,
 Οἰά περ ἐν ζωοῖσιν. ἦν δ' ἐκλινεν ἀκουῶν
 Δεξιτερὴν δόκεεν ἢ καὶ Ἀπόλλωνος ἀκούειν,
 Ἦ καὶ Πιερίδων τινὸς ἐγγύθεν. ἐν δ' ἄρα θυμῷ,
 Σκεπτομένο μὲν εἶκτο, νόστος δ' οἰέντα καὶ ἔντα
 Ἐξ ἀδύτων πεφόρητο πολυστρέπιοι μδρουιῆς,
 Πιερίκῃς Σειρῶος Ἀρήϊον ἔργον ὑφαίνων.

*Præcedentibus epigrammatis (quæ ex An-
 thologiae libris collecta sunt, uti dixi) duo ad-
 dam quæ primus (quod sciam) publicavit Ge-
 rardus Falkenburgius, vir de Musis bene me-
 ritus. Afferam autem Nonni locum, qui ei oc-
 casionem publicandi præbuit: verba ipsius meæ
 quæ in illa præfatur, subiuncturus. Quædam
 igitur Nonnus in Homeri laudem canit in
 isto libri xiii, Dionysiacum loco,
 Οὐ γ' ἐγὼ τόσα Φύλα δέκα γλώσσησιν αἰέσω,
 Οὐδὲ δέκα σμάτεσσιν χέων χαλκὸθροον ἤχω,
 Ὅπως Βάκχος ἀγέρε δδρυαστός. ἀλλὰ λιγυρή-
 Ηγεμόνας, ἔ' Ὅμηρον αἰοσητήρα καλέσω, (νων
 Εὐεπίης ὄλον ὄρμον. ἐπεὶ πλωτῆρες ἀλήται
 Πλαῖντοσιμῆς καλέσων δρηγόναι κωανοχαίτην.*

*Libet hoc loco (inquit ille) ubi tam præcla-
 ra fit dei poetarum Homeri mentio, epigram-
 mata quædam in ipsius scripta laudem inse-
 rere: quæ anno c. d. c. lxxvii, cum ur-
 bis Romæ reliquias non sine admiratione cō-
 templarer, ex vetustissimo marmorei terminæ
 fragmento descripsi. Quibus quasi emblemata
 coniecturas meas exornare volui, quod
 sciam illa nondum à quoquam publicata. Ne-
 que dubito quin singularem omnibus elegan-
 tioribus hominibus sint voluptatem allatura.
 nam ἔ' venustissima sunt ipsa, ἔ' terminus
 ille cum Homeri capite in AEliani, qui μελί-
 e. ii.*

γλωσσος appellabatur, horto (si diuinare licet) positus fuit. Seruatur autem nunc in Mausoleo Augusti Caesaris. Et primum quidem epigramma, quod paucis immutatis reperitur libro tertio ἀνθολογίας, ita se habet.

Ο Μ Η Ρ Ο Σ.

Ἡρώων κάρυκ' ἀρετῆς, μακάρων τε παροφῆται,
 Ἑλλάδων δοξῆς δεύτερον αἴλιον.
 Μουσέων φέγγος Ὀμηρον ἀγήρατον σῶμα κόσμος
 Παντὸς ὄραϊς τοῦτον δαίδαλον ἀρχέτυπον.

β.

Οὐκ ἔθος ἔστιν ἐμοὶ φράζην γῆρος, εἰδ' ὄνομα αὐτό.
 Νῦν δ' ἔνεκ' Αἰλιανοῦ πάντα σαφῶς ἐρέω.
 Πατέρις ἐμοὶ γῆρων πᾶσα, τὸ δ' ἔνομα φασὶν Ὀμη-
 Ἔστι ἢ μασάων, εἴ κ' ἐμὸν εἰδέν' ἔπος. (ρον.)

γ.

Εἰ μὲν Ἰθητὸς ἔφει, πῶς ἀθάνατόν σ' ἐποίησαν
 Μῆσαι, καὶ μοιρῶν νῆμι' ἀνέκλωσαν, ἀνάξ;
 Εἰ δ' ἦσθ' ἀθάνατος, πῶς ἐν Ἰθητοῖς σ' ἀεθ-
 θμῶσιν;
 Οὐ μά σε ταῦτ' ἐχρῆν σεμνὴ ποιητὰ φρονεῖν.
 Ἀλλ' ἔγνων τὸ ἀληθές, ἐπεὶ τὸ σαφές ἀλάφραγε,
 Ἄνθρωπον φασὶν γεῖνε σ' Ὀμηρεπέλειν.

Postremò addere possumus, vel potius debemus, his epigrammatis (& praesertim iis in quibus quaesit Homeri patria quaeritur) quosdam ipsiusmet Homeri versus, ex quibus co-

gnoscere aut saltem conicere licet, Chium, patriam eius fuisse. in ea quidem certè domicilium se habuisse perhibet. Extant autem in quodā eius hymno, uno ex iis qui ad nos peruenierunt. estque is ordine primus, & eis Ἀπόλλωνα inscriptus.

Ἀλλ' ἄγε δὴ Λητώ μῦθ' Ἀπολλόν τ' Ἀρτέμιδι ξύν,
 Χαίρετε δὲ ὑμεῖς πᾶσαι ἐμῆιο ἢ καὶ μετόπισθε
 Μνήσασθ', ὅπως κέν τις Ἰπυχονίων ἀνθρώπων
 Ἐνθάδ' ἀνείρηται ξείνος Τελαπείριος ἔλθων,
 ὃ κοῦραι τίς δὲ ὑμῖν ἀνὴρ ἠδίστος αἰοιδῶν
 Ἐνθάδε πολεῖται, καὶ τέω τέρπεσθε μάλισται;
 Ἡμεῖς δὲ εὖ μάλα πᾶσαι ὑποκρίνασθε ἀφ' υ-
 μέων,

Τυφλὸς ἀνὴρ, οἰκῆ ἢ Χίω ἐνὶ παμπλοσίῳ.
 Τοῦ πᾶσαι μετόπισθεν ἀριστέουσιν αἰοιδαί.

Nequis autē de hymno isto, ac nominatim de his illius versibus, dubitet, sciat ab Aristide afferri, in ea quam & τ' Ἐξορχουμῶν scripsit oratiuncula. Repetam autem altius eius verba, ut quorsum hoc testimonio Homeri utatur, intelligi possit. ἀλλ' ὡς περ τὰ μηχανήματα αἰρεῖν πέφυκε, καὶ μὴδεις εἰδῆ τῆσ' ἐναντίων ἔξ ὅτου καὶ ὅπως σιωτέτη· οὕτω λόγος εὖ σιωτέθεις τὸ αὐτοῦ δρᾶ, καὶ τοῖς ἀπέρροτατοῖς ἐντύχη. θωμάζω ἢ εἰ οἶνον, καὶ σῖτον, καὶ ἔλαμον, καὶ μέλι, καὶ κρέα καὶ τραγήματα, καὶ γάλα, καὶ χεῖματα καὶ ὕδωρ καὶ ξύλα καὶ λίθοις οὐδ' ἀν' εἰς ἠ-
 e.iii.

δὴα φήσθε τὰ διεφθαρμένα τῆς ἀδιαφθόρου
 λόγους ἢ τοὺς ὡς κατὰ νόμον καὶ εὐκρινέστατα
 ἔχοντας, ἀηδέστεροι εἶναι τῆς διεφθαρμένων, οὐδὲ
 αὐτὸ εἰς ταῦτα φήσθε. καὶ ταῦθ' ὅτι οὐτὲ κατὰ
 δόξου λέγεται χάριν, ἀλλ' ἀμήχανον ἄλλως ἔχον
 αὐτὰ, κατηγορεῖ τις ἄριστος ἐπῶν ποιητῆς Ὀμηρος,
 τίς θ' ὡς πλείστον ἀνδρῶπις δρέσκει, καὶ τὰ
 μάλιστα χαίρει. ἢ τὸ γὰρ καὶ αὐτὸς ἑσθ' αὐτὸ
 περιείδετο. Διαλεγόμενος γὰρ τῆς Δηλιάσι, καὶ
 καταλύων τὸ περιόμιον, εἶπεν ἔροισ' ὑμῶν, Φη-
 σὶν, ὦ κούραι, τίς ἔστι.

IN POEMATIA

qua parodiae siue parodiae

vocantur,

HENRICI STEPHANI *authoris*
 PRAEFATIO. + *damnati*

H Omericis ποιησίαις, quorum nonnul- *siue pmissa*
 la in superioribus opusculis legun-
 tur, aptissime subiuncturum me pu-
 tavi ποιησίων aliud quoddam genus: quod li-
 cet Homero non adscribatur, Homericum ta-
 men aliqua ex parte est: utpote ex Homeri
 verbis, vel potius ex certis singulorū eius ver-
 sum particulis artificiosè consarcinatum. In-
 gemosè profectò istud furti genus fuit excogi-
 tatum, quod eiusmodi est ut vix furtum dici
 possit: adeò ut si reuiuiscens Homerus aliquē
 τὰ παρωδιῶν suos versus eo modo furantem vel
 ἐπαυτοφώρῳ deprehendisset, & illum in ius
 vocasset, in medio etiam Areopago causa fuis-
 se casurum existimem. Quod tamen sic accipi
 velim tanquam de doctis furandi artificibus
 à me dictum. Quemadmodum enim scribit
 Xenophon: quanuis Lacedaemone furari impu-
 e.iiii.

nè liceret, solitos tamen eos cædi qui non satis cautè furarentur: atque hoc minimè mirum debere videri ait, quum & in aliis rebus soleant vapulare discipuli qui non rite exequuntur quod edocti fuerint: ita certè eos qui Homero vel alij suos versus, vel potius certas suorum versuum portiunculas, non ea cautio- ne qua decebat surripuissent, pœnas daturus fuisse existimo. Sed illi Xenophontei fures non satis cautè furari dicebantur si quando cõtingeret ut in furto deprehenderentur: at παρωδοῖς in eo tantum adhibenda cautio est, ut quæ furati verba fuerint in alium usum conuertant, qui tam remotus sit ab eo quem apud suum autorem habebant (quod attinet ad sensa quibus exprimendis adhibita erant) ut nihil tale illi dum iis uteretur, in mentem venisse dici possit. Matro quidem certè (ut cæteros παρωδοῖς omittam) nequaquam pœnas dedisset. Quum enim caneret Homerus,

Ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα πολύτερον, ὃς μάλ᾽ ἀπολλύει
πολλὰ

quid minus in mentem ei venisse putandum est, quàm rogare suam Calliopen ut ipsi δᾶπανα πολυτέρα καὶ μέγα πλάμ memoraret? In hunc tamen usum aliquam illius versus particulam accommodavit Matro, in hoc sc̄o per parodiam facto versu,

Δεῖπνά μοι ἔννεπε Μῆσα πολυτέρα καὶ μέγα πλάμ.

Idem verò & de cæteris versibus dicendum est. Nam ille,

Ἦλθον γὰρ καὶ κείσε, πολὺς δὲ μοι ἔσπετο λιμὸς,
παρωδοῖται, ex isto Odyss. ζ,

Ἦλθον γὰρ καὶ κείσε, πολὺς δὲ μοι ἔσπετο λαός.

Illi autem duo,

Οὐδὲ καλλίσους ἀρτίους ἰδὼν ἠδὲ μεγίστους,
Λδοκότερος χιόνος, ἔσθιν δὲ ἀμύλοισιν ὀμοίως,

Imitantur hosce duos, ex Iliad. κ,

Τοῦ δὲ καλλίσους ἰπποῖς ἰδὼν ἠδὲ μεγίστους.

Λδοκότερος χιόνος, θείειν δὲ ἀνέμοισιν ὀμοίωι.

At in illo,

Τάων καὶ Βορέης ἠερίσαστο πεπλομυῖων,
sibi proposuit istum, ex Iliad. υ, de equabus.

Τάων καὶ Βορέης ἠερίσαστο βοσκομυῖων.

Eundemque versum rursus imitatur alibi in isto,

Τάων Φυομυῖων ἠερίσαστο πότνια γαστήρ.

Illo denique carmine,

Αὐτὸς ἢ Ξενοκλῆς ἐπεπωλεῖτο τίχας ἀνδρῶν,
representat nobis istud ex Il. γ,

Αὐτὸς ἢ κίλος ὡς δᾶπανα τίχας ἀνδρῶν.

Quo sunt autè insigniores & celebriores versus, eo iucundior est quæ illos representat parodia, ut videre est in istis,

Καὶ σικυὸν εἶδον, γαστήρ ἐερκυδέος ἦν

Κείμνον ἐν λοπαίδεσσ'· ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κείτο τραπέζας.

Sunt enim παρωδημόροι ex hisce Homericis Odysseis, qui sunt celeberrimi,

Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐρικυδέος ἕδν,

Κείμνον ἐν δαπέδῳ· ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κείτο πέλεθερα.

Sed ex duobus illis Matronis versibus, priorē ita scribo ut apud Eustathium scriptum inveniri, non ut apud Athenaeum legitur, apud hunc enim haec eius est scriptura,

Καὶ Τιτυὸν εἶδον λίμνης ἐρικυδέα γόγγρον.

Neque tamen in altera illa scriptura fides librarij suspecta nobis esse potest, nec quin ex Eustathij autographo sumpta sit, dubitari: quum is scribat, ἰστέον ἧ ὅτι τῷ τις πάλαι ἀσειῶν παρωδήσεν ἐν τοῖς ῥηθείσιν οὕτως ἵπτι σικκῶν μεγαλάων, Καὶ σικκὸν εἶδον ἔς. Quibus subiungit, Μαίτρων ἧ (Φασίν) ἐκείνος ἰὼ, ὁ παρωδός. De qua lectione obiter admonendum lectorem putavi, alibi (si vacaverit) de ea plura dicturus.

Ceterum videri potest Homerus παρωδίας exemplum primus præbuisse: ubi nimirum, tanquam suos ipse versus imitans, in re dissimili nobis penè similes exhibet, id est, iisdem verbis magna ex parte compositos. veluti quum canit Odysseus,

Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γυέσθαι.

at Iliad. ρ,

Κάλλιπες Ἀργείοισιν ἔλωρ καὶ κύρμα γυέσθαι.

Itidem quum Iliad. α, utitur hoc versu,

Ἐχθιστος δέ μοι ἐσσι διοτρεφέων βασιλῆων.

at lib. ε, eiusdem poematis,

Ἐχθιστος δέ μοι ἐσσι θεῶν οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν.

Quibus exemplis addere possem non pauca, si necesse videretur.

Placuit verò Græcis ludicra hæc carmina παρωδίας siue παρωδίας vocare. Ac licet ᾠδὴ poetis tribuatur, sicut ἄδειν, esse tamen κατὰ χρῆσιν in isto nominis παρωδῆ usu dicendum est, si Fabium sequi velimus. Is enim de hoc vocabulo παρωδῆ scribit, Quod nomē ductum à canticis ad aliorum similitudinem modulatis, abusuè etiam in versificatione ac sermonū imitatione servatur. Aristoxenum certè audimus hæc dicentem apud Athenaeum, ὡς περ ἔξ ἀμείτρων ἴνές ἵπτι τὸ γελοῖον παρωδίας εὐερον, οὕτω καὶ τῆς κωμωδίας πρῶτος Οἰνώπας. Quibus verbis τὰς τῆς κωμωδίας παρωδίας posterius inventas fuisse significari videtur. Quamvis autem dicat παρωδίας non versuum cuiuslibet generis, sed ἔξ ἀμείτρων, extare tamē ἔ in alio versuum genere sciendum est. Sed primas fuisse τῷ ἔξ ἀμείτρων, ἔ quidem Homericorum, credibile est: quòd poemata illius magna ex parte memoriæ mandare poetices

praesertim studiosi solerent. Parodiarum scriptor dictus itidem fuit παρωδός. Inde factum fuit & verbum παρωδεῖν. Atque ut poeta, vel quicumque est parodia scriptor, dicitur παρωδεῖν, aut cum adiectione, παρωδεῖν eum versum quem imitatur: ita vicissim versus qui ad imitationem alius scribitur, παρωδεῖσθαι. Et modo versus aliquis παρωδεῖσθαι dicitur ἐκ τῶ Ὀμηροῦ, vel ἀπὸ τῶ Ὀμηροῦ, modo πρὸς τὸν Ὀμηρὸν. Quos verborum παρωδεῖν & παρωδεῖσθαι usus cum apud alios habemus, tum verò apud Eustathium. Verum his multo rarius est ἀντιπαρωδεῖν, quod apud Strabonem legitur, lib. ix. ubi loquitur de versu quem Megarenses opposuerunt illi versui, Στήσε δὲ ἄγων ἐν Ἀθηναίων ἴσαντο Φάλαγγες, quem apud Homerum Solon vel Pisistratus credebatur παρεγγράψαι ἐν τῶ νεῶν καταλόγῳ post hunc,

Αἴας δὲ ἐκ Σαλαμῖνος ἄγρ' δυοκαίδεκα νῆας.
Scribit enim, οἱ μὲν οὖν Ἀθηναῖοι τριαύτιω ἕ-
νῃ σκήψασθαι μαρτυρίαν παρ' Ὀμήρου δοκεῖ-
σιν. οἱ ἢ Μεγαρεῖς ἀντιπαρωδεῖσθαι αὐτοῖς ἔτως,
Αἴας δὲ ἐκ Σαλαμῖνος ἄγρ' δυοκαίδεκα νῆας.
Ἐκ τ' Αἰχελούσσης, Νισαίης τε, Τελπόδων τε.

Vbi verbo ἀντιπαρωδεῖσθαι manifestum est significari Parodiam parodiae opponere: sed nō verè & propriè hic esse parodiam, aut certè

esse parodia nouum genus, dicendum fuerit.

Verum pro παρωδεῖν obseruavi à veteribus interdum dici ᾠδοποιεῖν. quo verbo usus est & Dion Chrysostomus, afferens quosdam versus per parodiam fictos ex Homericis, in sua ad Alexandrinos oratione. Τίνα εἶδ' οὖν (inquit) οὐ κακῶς ἡς παρέποιήσε τῶ σαπρῶν τούτων ποιη-
τῶν,

Ἄρματα δὲ ἄλλοτε μὲν χθονὶ πύλατο πούλυβο-
τείρη,

Ἄλλοτε δὲ αἰζῆσσε μετήρα. τοὶ ἢ θεαταί, &c.

Quinetiam ipsi grammatici ita usi sunt nonnunquam. veluti quum scribit Eustathius, ᾠδοποιήσεως δὲ τις τὸ νέκταρος ἀπορρώξ, ᾠδο-
τῶ δειπνοσοφιστῆ, ὅτι καὶ πρὸς θαλαττίου ἔφη, νέκταρος ἀΐθος. Sed hoc est inter παρωδεῖν & ᾠδοποιεῖν discriminis, quod hoc in soluta etiam oratione locum habet. Ac fortassis participium passiuum ᾠδοπεποιημένα apud Aristotelem Rhetoricorum lib. 3, ad hanc ipsam significationem referendum nobis fuerit: ubi scribit, ὡςπερὶ ἐν τοῖς γελοίοις τὰ ᾠδοπε-
ποιημένα. Eodem certè modo Philoxenus ἐξα-
μέτρων παρωδίας inuentas esse dicit ὅτι τὸ γε-
λοῖον, in loco quem paulo antè ex eo attuli: & illo etiam tacente hoc manifestum esse potest. Repono autem ὡςπερὶ pro ὡςπερ οἱ, ne amplius negotium cuiquam hic articulus fa-

cessat. Observaui præterea & quendam verbi ὄψατρεπὴν usum ὅτι τῶν παρωδούντων. veluti quum scribit Aelianus, τότε δὲ Φασι Συρακούσιον ἀνδρα χερσέντα, καὶ τῶν Ὀμήρου μὴ ἀπαύδουτον, ἠθέντα τῆ ὄψει ταύτῃ, ἐπέπειν τὰ ἔξ ἰλιάδος ἐκείνα, ὄψατρεφαντα ὀλίγον, -- μέγα δὲ ἔβραχε Φήγῃ & ἄξων Βερσοῦνῃ. δεινὸν γὰρ ἄγε βροτῶν, ἀνδρα τ' ἄριστον. Dicitur autem hoc de curru quo Plato vehebatur. Sed interpres huius verbi ὄψατρεπὴν significationē ridiculē παρέτερεψεν: interpretās, Paululū remisso curru. Iā verò & μεταγράφεσιν dicuntur qui in versu seu in versibus quaedam immutātes, aliam sententiā efficiunt. Ac de iis potissimum dici puto qui ita mutant ut simul sententiā emendent: sicut docebo in sequentibus. Alioqui μεταγράφεσιν in iis etiam quæ soluta oratione scripta sunt, est quidpiam immutare, delendo videlicet aliquod verbum vel aliqua verba, & alia pro illis scribendo. Sic Plutarchus hæc, Ἡροδότου Ἀλικαρνασσηῶς, quosdam μεταγράφεσιν ait, Ἡροδότου Θερσίου.

Παραπολοκὴ denique & παρωδία apud Hermogenem eodem propemodum pertinent. Sed de hoc præmonitum esse oportet, παρωδίαν apud eum significationem ab ea de qua dictum est habere diuersam. siquidem ἐν τῷ περὶ μεθόδου δεινότητος, eo capite quo docet quæ sit χερσὶς ἐπῶν ἐν πεζῷ λόγῳ, duplicem

esse dicit: nimirum καὶ κόλλησιν & κατὰ παρωδίαν. Et κόλλησιν quidem esse, ὅταν ὀλοκληροῦν τὸ ἔπος ὁφθαλμῶς κολλησῆ τῷ λόγῳ, ὥστε συμφωνεῖν δοκεῖν: at verò καὶ παρωδίαν, esse ὅταν μέγος ἐπῶν τῶν ἔποις, παρ' αὐτοῦ τὸ λοιπὸν πεζῶς ἐρμηνεύσῃ καὶ πάλιν τῶν ἔποις ἐπῶν ἕτερον, ἐκ τῶ ἰδίου προσθῆ: ὡς μίαν γνέσθαι πλὴν ἰδέαν. Cuius rei exemplum istud ex Demosthene ἐν τῷ περὶ ὄψατρεπείας affert, ὅστις δὲ ὀμιλῶν ἠδεῖ, καὶ ταῦτα περσεβάων φιλοκράτει, & πῶ ποτ' ἠερότησαι, γινώσκων ὅτι δεγγέρον εἴληφεν ὄδῃ, ὥσπερ φιλοκράτης, ὁ ὁμολογῶν. Vt autem intelligi possit quod hic dicitur ab Hermogene de iis quæ per παρωδίαν posita sunt, hoc nosse oportet, præcedere brevissimo interuallo apud Demosthenem istos iambicos versus, Ὅστις δὲ ὀμιλῶν ἠδεύει κακῆς ἀνῆρ οὐ πῶ ποτ' ἠερότησαι, γινώσκων ὅτι τοιοῦτός ἐστιν οἷσπερ ἠδεύει ζυγῶν.

Quibus subiungi hæc, εἶτα τὴν εἰς τοὺς ὄρνις εἰσιόντα, καὶ μετὰ Πιπτάλακου παειόντα, & τοιαῦτ' ἐπῶν, ἀγνοεῖτ' ἔφη, ποῖόν τινα ἠγείαται δέϊ; Deinde conuerso ad AEschinem sermone, εἰκῶν Αἰσχίνῃ καὶ καὶ σοῦ τῆ ἰαμβεῖα ταῦτ' ἀρμόσθαι νῦν ἐμοί. καὶ ἐγὼ λέγω πρὸς τούτους, ὀρθῶς καὶ προσηκόντως ἐρῶ, ὅστις δὲ ὀμιλῶν ἠδεύει & ταῦτα περσεβάων φιλοκράτει, &c. Nunc ad παραπολοκῆς exempla veniendum est. Legimus

igitur tomo I I *πεὶ ἰδεῶν capite* *πεὶ γλυκύτητος*, τὸ δὲ αὐτὸ αἶπιον οἶμα τὲ καὶ τὰς παραπλοκάς τῆς ποιημάτων ἐν λόγῳ ἠδονῶν ἔχον. οἶον, Σύν τε δὲ ἔρχομῶν βουλεύσομεθ' ὅ, τι ἐ-
εῖμι. Cui exemplo subiungit istud, ex eodem scriptore, nimirum Platone (nam prius illud ex eius Symposio sumptū est) Polit. lib. 5, ἀλλὰ μὴν καὶ κατ' Ὀμηρον τοῖς τοιούτοις δίκαιον ἡμῶν τῆς νέων ὅσοι ἀγαθοί. καὶ γὰρ Ὀμηρος τὸν Δοκιμήσαντα ἐν τῷ πολέμῳ, νώτοιον ἔφη διηνεκέεσσι γεραίρεσθαι Αἴαντα. Ἔς. Et paucis interiectis, addit, ὁ δὲ Πλάτων καὶ ἀφειδέεσθον ἐν τῷ συμποσίῳ, κατὰ χροσάμηνος τῆς τῆς Ἀγάθωνος προσώπῳ ὡς ποιητοῦ, τῆ παραπλοκῆ τούτῃ ἐχρήσατο. οὐ γὰρ ἀπ' ἀλλοτριῶν ποιημάτων ἴνα, ἀλλ' αὐτὸς ποιήσας παρέπλεξε. *περὶ οὐδὲν ὁσάμηνος μῦθοι*, ἴνα μὴ πάντα αὐτεξούσιον εἶ) δοκῆ τὸ λεγόμενον. οἶον, ἐπέρχεται δέ μοι καὶ ἡ ἐμμέτρως εἰπεῖν ὅτι οὗτος ὅστις ὁ ποιῶν, εἶτα τὸ μέτρον ἐπήγαγν, *Εἰρῶν ἡ μὲν ἐν ἀνθρώποις, πελάγῃ γαλλῶν, Νικεμίαν δὲ ἀνέμοις, κείτῳ ἵπνον τ' ἐνὶ κήδει*. Plura ibi videnda relinquo, quū ex his patere possit quod dixi de simili vocū παραδία ἔ παραπλοκῆ usu apud hunc scriptorem. Sed quum alia sit vulgaris significatio vocabuli παραδία, nō placet quod Budæus παρέπλεξε in loco proximè præcedente exponit Per parodiam dixit. Cauendum est autem

tem ne *πεπλοκῶ* hīc αὐτὴ παραπλοκῆς dicamus: quū illud rem ei longè diuersam significet. vocat enim *πεπλοκῶ* quum pro uno verbo, aperto quidem, sed odioso, pluribus utimur, rem velut implicite declarantes.

Verum ut ad vocem παραδία reuertar, ne ibi quidem videtur huic vocabulo vulgare usum tribuere Hermogenes, ubi hunc versum Aristophanis, Ὀλοῦς; θεῶλος τ' κεφαλῆν κέλακος ἔχῃ, parodiam habere tradit. Neque enim hīc pars versus aliis verbis constat, id est aliunde ascitis: sed alia tantum est in tribus verbis litera, nimirum λ pro ρ, ad exprimendam videlicet τσαυλότητα.

At Suidas nomini παραδία non diuersam quidem à prima tribuit significationem: sed eius usum restringit, eam verba tragædiæ ad comædiam trāsferre dicens. Cuius usus exempla in sequentibus afferam: nunc autem ad eos veniam qui eo genere parodiæ cuius facta fuit in superioribus mentio, ἔ cuius aliquot iam exempla protuli, usi fuerunt.

PARODIÆ igitur inuentorē fuisse Hipponactē τὸν ἰαμβοποιον, tradit apud Athenæū Polemo. Parodiarum autem scriptores præter eum fuerunt, cum alij, tum isti, teste Athenæo: Matro, Hegemon, Sopater, Eubæus, Bæotus. Inter hos celebris extitisse, ac celebritate certè

f.i.

dignus fuisse videtur Matro: atque adeò ab Eustathio dicitur ὁ ποιητὴς παρωδῶν. Fuerunt autem & alij recentiores. ut discimus ex Eustathio, dicente alicubi, τῶν ἑσπερίων παρωδῶν. Alicubi verò dicit τῶν ἑσπερίων παρωδῶν: ubi de utris loquatur incertum est. Vcluti quum de hisce primis Odysseæ verbis loquens, Ἄνδρα μοι ἔννεπε, μοῦσα πολύτροπον, scribit, ἰστέον ὅτι Ὀμήρου πολύτροπον τὸν Ὀδυσσεῖα γράψαντος, τῶν ἑσπερίων σαωπικῶς παρωδησῶν ἐγραφε, Ἄνδρα μοι ἔννεπε, μοῦσα πολύτροπον, quod πολύτροπον exponit κακέντερον καὶ μὴ ἀπλοῦν.

Parodiis luscrunt & nonnulli philosophi. ut legimus apud Diogenem Laertium de Biopne, Ὀφύης γὰρ ἡ καὶ παρωδησῶν οἰάεσιν αὐτῶν καὶ ταῦτα.

Ὡς πέπον Ἀρχύτα φαληγῆες ὀλβιότυφε,
Τῆς ὑπέτης ἐρίδος πάντων ἐμπειρότατ' ἀνδρῶν.

Affert item quandam Carneadis parodiam: ita de illo scribēs, οὗτος ποτὲ, Μέντορος τῆ Βιθυνοῦ μαθητοῦ ὄντος, καὶ ταρ' αὐτὸν ἐλθόντος εἰς τὴν Διὰ τρεῖς, ὡς ἐπεῖρα αὐτῶν τὴν παλλακίαν ὁ Μέντωρ, κατὰ Φησι Φαδωρῆνος ἐν παντοδαπῇ ἰσορίᾳ, μεταξὺ λέγων παρωδησεν εἰς αὐτὸν, Πωλείται ἡ δ' ἄρα γέρον ἀλιος νημερτής,
Μέντορι εἰδόμῳ ἠμῶν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδῆν.
Vbi observandum est unicum vocabulum esse

mutatum, & quidem in terminatione duntaxat: nimirum εἰδομῶν in εἰδόμῳ. Legitur enim prior versus Odysseæ, ἰisdem planè verbis. at libro β, eiusdem poematis, de Minerva dicitur, Μέντορι εἰδομῶν ἠμῶν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδῆν. Timonis autem parodiarum fragmenta, tum quae idem affert, tum alia huic praefationi unà cum aliis subiungam. Legimus apud eundem & Platonis versum in quo est parodia. Scribit enim eum igni sua poemata imponentem dixisse,

Ἡ Φαισε πέμορ' ὦδε Πλάτων νύ τι σεῖο χατίρι.
ubi unicum istius Homerici versus immutatur verbum,

Ἡ Φαισε πέμορ' ὦδε Θεπίς νύ τι σεῖο χατίρι.
sed hoc venustatem addit isti parodiae, quod apud Homerum Ἡ Φαισε sit ipse deus Vulcanus, Plato autem ignem appellatione eius significet.

Cratetis Thebani quoque parodiae quaedam apud eundem atque apud alios extant. Affert certè quoddam eius παίγιον mixtum ex huiusmodi versibus qui per parodiā facti sunt, & aliis qui nullam habent.

Πῆρη τίς πόλις ἐστὶ μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι τόφῳ,
Καλὴ καὶ πείρα, πείριτος, οὐδὲν ἔχουσα.
Εἰς τὴν οὐτέ τις εἰς πλεῖ ἀνῆρ μωρὸς παρῆσιτος,
Οὔτε λίγρος πόρνης ἐπαγαλλόμενος πυγῆσιν.
f.ii.

Ἄλλα θυμόν καὶ σκόρδα φέρει καὶ σῦμα καὶ δέτοισ.
 Ἐξ ὧν οὐ πολέμοισι πρὸς ἀλλήλους, πρὸς τούτων
 οὐχ ὅπλα κέκλυται, πρὸς κέρματος, εἰ πρὸς δό-
 ξης.

*Primi enim duo versus parodicam imitatio-
 nem habent versuum horum Odyssæa, libro τ,
 Κρήτης γαῖ' ὄσι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
 Καλὴ καὶ πείρα, πείρρυτος. at in cæteris nul-
 la est eiusmodi imitatio, quod sciam. Cæterum
 in quarto versu ἐπαγαλλόμενῳ reposui ex
 vet. exempl. pro ἐπαγαλλόμενῳ. quã emen-
 dationem habet ἡ mea editio Diogenis, quæ
 ante aliquot menses prodiit. Sed est in secun-
 do etiam versu de quo lectorem monere ve-
 lim: nimirum mihi videri reponendum πείρ-
 ρυπος pro πείρρυτος. Siquidem quàm bene νή-
 σῳ conuenit epithetum πείρρυτος, tam bene
 peræ epithetum πείρρυπος, id est sordibus ob-
 sita: sicut ἡ precedente epitheto dicit illam
 esse πείρα, id est pinguedine obductam. Nec
 mirum videri debet quòd precedat καλή. de-
 cet enim hoc peram, præsertim quæ sit Crate-
 tis, esse πείρα, ἡ πείρρυπον. Adde quòd lepi-
 dissimæ sunt in parodiis ea vocabula quæ scri-
 ptura proximè accedunt ad voces versuum
 quos imitantur, quum tamen significatione
 longissimè recedant.*

Exstat autem eiusdem philosophi, Cratetis

*Ἡ ἴστα parodia, versibus hexametris,
 Καὶ μὴν καὶ Στίλπων' εἰσείδον χαλέπ' ἀλγέ' ἔ-
 χοντα*

*Ἐν Μεγάροις, ὅθι Φασὶ Τυφώεος ἔμμεναι δυνάς.
 Ἐνθάδ' ἐρίζεσκεν πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐπαῖροι,
 Τὼ δ' ἐρετὼ παρὰ γράμμα διώκοντες κρατέ-
 ρισον.*

*Vbi itidem pars una parodiam habet, altera
 non item. Primus versus imitatur istum Ho-
 meri, Odyss. λ,*

*Καὶ μὴν Τάϊ' ἄλλον εἰσείδον κρατέρ' ἀλγέ' ἔχοντα.
 Potestque, hanc scripturã sequẽdo, legi ἡ ἴτα
 ille primus versus, assentiẽtibus etiã vet. cod.
 Καὶ μὴν Στίλπων' εἰσείδον χαλέπ' ἀλγέ' ἔχοντα.*

*Inueniuntur ἡ epigrammatum quorun-
 dam παρωδία, siue epigrãmata quædam πα-
 ρωδηθέντα. ut hoc in Atacem,*

*Ἄδ' ἐγὼ ἀτλάμων δρετὴ παρὰ τῆδε κατ' ἡμεῖ
 Αἴαντος τέρβω, κειραμύη πλοκάμοις.
 Θυμὸν ἀχθ' ἀμεγάλῳ βεβολημύῳ, ἔνεκ' Ἀχαμοῖς
 Ἀδολόφρον ἀπάτη κρέασον ἐμοῦ κέκερται.
 Ita enim quidam παρωδησεν hoc epigramma
 καὶ τῆς ἡδονικῆς φιλοσοφίας,*

*Ἄδ' ἐγὼ ἀτλάμων δρετὴ παρὰ τῆδε κατ' ἡμεῖ
 Ἠδονῆ, ἀχθ' ἀμεγάλῳ κειραμύῳ πλοκάμοις.
 Θυμὸν ἀχθ' ἀμεγάλῳ βεβολημύῳ, εἰπερ' ἀπάσιν
 Ἀκαμόφρον τέρβις κρέασον ἐμοῦ κέκερται.
 Eodẽ modo Sardapanali ἑπιπέφιον ἑπιγράμ-*

μα Crates apud Laertium per parodiam im-
mutat. Ex his enim versibus,

Ταῦτ' ἔχω ὅσ' ἔφαγον καὶ ἐφύβεσσα, καὶ μετ'
ἔροτος

Τέρπν' ἐδάλω· τὰ ἧ πολλὰ καὶ ὄλβια κείνα λέ-
λειπται,

istos fecit per parodiam,

Ταῦτ' ἔχω ὅσ' ἔμαθον καὶ ἐφρόνισα, καὶ μετ'
μουσῶν

Σέμν' ἐδάλω· τὰ ἧ πολλὰ καὶ ὄλβια τῷ Φος ἔ-
μαρψε.

Sic etiam epitaphium Timocreonis poeta
imitatur in primo versu primum alius cuius-
dam in Sardanapalum epitaphij versum: hūc
videlicet,

Πολλὰ πινὼν καὶ πολλὰ φαγὼν καὶ πολλὰ τευφήσας.
Hoc enim distichum in Timocreontem scri-
ptum fuit,

Πολλὰ πινὼν καὶ πολλὰ φαγὼν καὶ πολλὰ καὶ
Ἀνθρώποις κείμαι Τιμοκρέων Ρόδιος. (εἰ πινὼν

Sed magis frequens est alterum illud in Sar-
danapalum epigramma Ἰππιτάφιον cuius modo
facta mentio fuit, & quod Crates illa pulcher-
rima parodia est imitatus. In quo pro μετ' ἔ-
ροτος legitur etiam σὺν ἔροτι, item μετ' ἐρο-
των. Quæ lectio & apud Dionem extat, qui
& alia quaedam aliter scribit quàm vulgò
scribi soleant: nimirum ita,

Τόσ' ἔχω ὅσ' ἔφαγον καὶ ἐφύβεσσα, καὶ μετ'
ἔροτων

Τέρπν' ἔμαθον· τὰ ἧ λοιπὰ καὶ ὄλβια πάντα λέ-
λειπται. Observatu hoc quoque dignum

est, quod duos hosce versus hexametros, ἐλε-
γεῖον appellat: scribens, καὶ τὸ τῆ Σαρδαναπάλης
προφέρεται πολλάκις ἐλεγείον.

Sed epitaphium Sardanapali (ut de hoc quo-
que obiter moneam) alicubi inuenitur constans
sex versibus, adiecto videlicet isto, duobus illis
quos Cratetis imitatur parodia,

Ἡδε σε Φῆ βίβιοιο παραίνεσις αὐτ' ἐρόπιοι.

Alicubi etiam habens septem versus: nimi-
rum ad duos illos accedentibus hisce duobus,

Ἡδε σε Φῆ βίβιοιο παραίνεσις· οὐδέ ποτ' αὐτῆς
λήσομαι ἐκλήσθω δ' ὁ θέλων τ' ἀπείρονα χρεῶν.

Qui versus apud Athenæum extant, lib. 8,
apud quem etiam quidam simile dans consi-
lium, verbo παραίνεσαι utitur, sicut ibi παραί-
νεσις legitur.

Πᾶσιν ἧ θνητοῖς βούλομαι παραίνεσαι

Τοῦ φήμερον ζῆν ἠδέως. ὁ γὰρ θανῶν

Τὸ μηδέν ἔστι καὶ σκιά κατὰ θανάτου·

Μικροῦ ἧ βίου ζῶντ' ἐπαυρέσθαι χρεῶν.

ubi verbo παραίνεσαι ad illud nomen παραί-
νεσις allusisse videri potest: ideóque tertius ille
versus pro recenti adiectione minimè esse ha-
bendus: praesertim quum & Strabo eum cate-

vis adiiciat. Apud eum enim, sicut & apud Athenaeum, necnon in Anthologia epigrammatum, totum epitaphium ita scriptum est,
 Εὐ εἰδὼς ὅτι θνητὸς ἔφικε, τὸν θυμὸν ἄεξε,
 Τερπόμενος θαλίῃσι. θανόντι τοῖς ἔπις ὄνησις.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ ἀποδὸς εἰμι, Νίνου μεγάλης βασι-
 λύσσης.

Ταῦτ' ἔχω ὅσ' ἔφαγον καὶ ἐφύβεσσαι, καὶ μετ'
 ἔρωτος

Τέρπην' ἔπαθον τὰ ἢ πολλὰ καὶ ὄλβια κείνα λέλει-
 πται.

Ἡ δὲ σοφὴ Βιότιο παραίνεσις αἰθροίοισιν.

Sed apud Athenaeum (ut ostendi) extat & septimus versus, coherens cum sexto, ubi pro vocabulo αἰθροίοισιν aliud habetur. Iam vero & tertio quodam modo scriptum inuenitur hoc epitaphium, nimirum tertio versu eorum qui in proximè præcedēte leguntur, accedente ad illos duos quos Crates παρῶδησε. ita videlicet,

Ταῦτ' ἔχω ὅσ' ἔφαγον καὶ ἐφύβεσσαι καὶ μετ'
 ἔρωτος

Τέρπην' ἔπαθον τὰ ἢ πολλὰ καὶ ὄλβια κείνα λέ-
 λειπται.

Καὶ γὰρ ἐγὼ ἀποδὸς εἰμι, Νίνου μεγάλης βασι-
 λύσσης.

atque ita scriptum cum apud alios inuenies, tum vero apud Clementem & Theodoretū.

Sed minimè germanam esse hanc scripturam puto: potiùsque in illis sex versibus, siue septē, duo epitaphia perperam in unum coaluisse dixerim. ut videlicet unum epitaphiū sit hoc,
 Εὐ εἰδὼς ὅτι θνητὸς ἔφικε, τὸν θυμὸν ἄεξε
 Τερπόμενος θαλίῃσι. θανόντι τοῖς οὐπὶς ὄνησις.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ &c.

alterum habeat tres qui ibi sequuntur versus, aut etiam duos duntaxat,

Ταῦτ' ἔχω ὅσ' ἔφαγον &c. Strabo certè, postquam sex illos versus attulit, quos esse duorum epitaphiorum arbitror, subiungit, καὶ δὴ καὶ ᾧ Φέρεται τὰ ἔπη ταῦτ', Ταῦτ' ἔχω &c. huic videlicet versui adiungens alterum duntaxat, quem itidem parodia Cratetis nobis representat. Sed utrum è duobus credendū est? voluisse Strabonē significare, duos hosce versus quos ceteris insertos protulerat, afferri etiā seorsum: an potius nō à Strabone, sed quopiam eius lectore, aut etiam à librario, ceteris insertos esse? Hoc sanè potius quàm illud mihi persuaserim. primū quidem, quoniam sex illos siue septem versus ad unum idēmq; epitaphium minimè pertinere puto, uti dixi: deinde vero quoniam verisimile est Strabonē non dicturum fuisse de illis duobus versibus, & δὴ καὶ ᾧ Φέρεται τὰ ἔπη ταῦτ', minimèque eos repetiturum: sed nos admoniturū duntaxat,

versus duos, quartum & quintum, seorsum ab aliis afferri. Auget verò meam suspitionem, vel potius coniecturam meam confirmat Dion Chrysostomus, in quarta oratione *Ἐπιβασιλείας*, scribens, eum qui voluptati est deditus, sæpe Sardanapali ἐλεγεῖον proferre: subiungensque illos tantummodo duos versus: qui quomodo apud eum scripti sint, antea docui. Confirmat illam meam coniecturam & Cratetis parodia, quem non partem epitaphij sed totum imitari putandum est. Cui parodia acceptum etiam ferre oportet, quòd huius rei veritas à me hìc obiter inuestigata, similis a libi inuestigationis lectorem admonere potest. Et quoniam in hoc ipso Strabonis quem attuli loco insigne quoddam erratum habemus, non prius huic sermoni finem imponam quàm de eo lectore admonuerim. Sciat igitur hac verba, ὡς τὰλλα τὰ ἀνθροπῖνα ἐκ ὄντων τούτου ἀξία τῆ ἀποκροτήματος, quæ ibi leguntur post ultimum versum epitaphij, istum videlicet, Ἦδε σφῆ βίοτοιο παραινέσις ἀνθροπῖσιν, non suo loco posita esse: sed ipsi epitaphio præfigi debuisse, nimirum adiungendo ea hisce verbis, οὐδ' ὠξένε ἔοδτε, πῖνε, ποῦζε.

CAETERVM quavis Aristoxenus apud Athenæum parodias ex versibus hexametris fieri solitas dicat, non addens & ex

aliis: fuisse tamen & ex iambis factas sciendum est; ac potissimum à comicis, ex tragicorum versibus iambicis. Atque hæc est ea parodia cuius meminisse dixi Suidā. scribit enim, ἔτι λέγεται ὅταν ἐκ τραγωδίας μετενεχθῆ λόγος εἰς κωμῶδιαν. οἷόν ἐστι τὸ, ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι, παρ' Εὐεπίδου κ' παρ' Ἀριστοφάνους εἰρημῶν. Nec dubito quin Hesychius, quū παρωδοῦντες exponit *Ἐπιπαρωδοῦντες*, hanc significationem isti participio tribuat. ut videlicet præpositio *Ἐπι* in *Ἐπιπαρωδοῦντες* eundem quem & in παρωδοῦντες ac παρωδῆ siue παρωδία usum habeat. Alioqui *Ἐπιπαρωδοῦντες* secus exponi solere, itidemque Paratragædiare, apud Plautum, non ignoro. Enimvero antequàm ad istarum παρωδῶν exempla veniam, libet elegorum etiam quoddam proferre: id est, parodiae ex elegis sumptæ: & quidem ab eo ipso philosopho cuius facta modò mentio fuit, Cratete inquam. Siquidem Iulianus imperator in opusculo quo eis τοῖς ἀποιδύτοις κύναις inuehitur, ex eius carminibus quæ ποιήματα vocabantur, quædam affert, ubi talis parodiae exemplum obseruauit. Qui Iuliani libellus quoniàm nondū in lucem prodiit (sicut nec aliquot alij, cum quibus illum nactus sum) proferam eius principium (unde argumētū aliqua ex parte cognosci queat) deinde & locū ubi versus affe-

runtur, altius repetā. Ita igitur Iulianus au-
spicatur, Ἄνω ποταμῶν, τὸ δὴ τὸ τ' παροιμίας,
αὐτὸς κωμικὸς Διογῆνι Φησὶ κενόδοξον. καὶ ψυ-
χολογεῖν οὐ βούλεται, σφόδρα ἐρρωμένος τὸ
σῶμα, καὶ σφριγῶν, ἔτι τὴν ἡλικίαν ἀκμάζων,
ὡς αὐτὸς μὴ ἔχει κακὸν λάσθῃ· καὶ τῶντα, τὸ θεοῦ πάς
θερμῶς τροπῶς ἤδη προσιόντος. ἀλλὰ καὶ τὴν
ἔδωδὴν τὴν πολυπόδου κωμωδῆ· καὶ Φησὶ τὸν
Διογῆνι τῆς αἰσίας καὶ κενοδοξίας ἐκτετικέναι
δίχας, ὡς περὶ ὑπὸ κωνείου τῆς τροφῆς Διαφθα-
ρέντα. οὕτω πόρρω που σοφίας ἐλαύνει, ὥστε ἴππ-
σαδαμ σαφῶς ὅτι κακὸς ὁ θάνατος. τὸ δὲ ἄ-
γνοεῖν ὑπελάμβανεν ὁ σοφὸς Σωκράτης· ἀλλὰ καὶ
μετ' ἐκείνον Ἀντιθένη καὶ Διογῆνι. ἀρρωστοῦντι
γούν (Φασὶν) Ἀντιθένη μακρὰν καὶ δυσανά-
ληπτον ἀρρώστιαν, Ζηφίδιον ἐπέδωκεν ὁ Διογῆνης,
εἰπὼν, εἰ φίλου χεῖρεις ἔσουργίας, οὕτως οὐθὲν
ἄετο δεινὸν ἐκείνος οὐδὲ ἀλγυρὸν τὸν θάνατον.
ἀλλ' ἡμεῖς οἱ τὸ σκῆπτρον ἐκείθεν ὠδραλαβόν-
τες, ὑπὸ μείζονος σοφίας ἴσμεν ὅτι χαλεπὸν ὁ θά-
νατος. Et paucis interiectis, hæc subiungit
quibus quod suū hoc in libro sit institutū, de-
clarat. δεῦρο οὖν ἡμεῖς ἴσμεν τῆς κωμικῶν ὁπόσα
τῆς διδασκάλων ἠκεύσαμεν, ἐν κωνῶ καταθῶ-
μεν σκοπεῖν τοῖς ἴππῃ τὸν βίον ἰοῦσι τῶτον. οἷς εἰ
μὴ πείθειν, εὐ οἶδα ὡς οὐθὲν οἷγε νῦν ἴππυχοῦν-
τες κινεῖζεν, ἔσονται χεῖροις· ἀπειθοῦντες ἤ, εἰ μὴ
ἔλαμπερὸν καὶ σεμνὸν ἴππυτιδύσαν, ἴσμεν Φω-

νοῦντες τὸν λόγον τὸν ἡμέτερον οὐτὶ τοῖς ῥήμασιν
 ἀλλὰ τοῖς ἔργοις, οὐθὲν ἐμπόδιον ὄγε ἡμέτερος οἰ-
 σή λόγος. εἰ ἤ ὑπὸ λιχνείας ἢ μεγαλείας, ἢ τὸ κε-
 φάλαμον (ἢ εἰπὼν ξυμελῶν ἐν βραχέι) τῆς σώ-
 ματος ἠδονῆς δεδουλωμένοι, τῆς λόγων ὀλιγωρή-
 σθαν περιπαταγέλασαντες, ὡς περὶ ἐπίοτε τῆς παρ-
 δουτηρίων καὶ τῆς δικαστηρίων οἰκύνες τοῖς περ-
 πυλαίοις προσουροῦσιν, οὐ φροντὶς ἴππω σκλείδη.
 καὶ γὰρ οὐδὲ τῆς κωμικῶν ἡμῖν μέλει τὰ τριαῦτα
 πλημμελούντων. δεῦρο οὖν αἰώθεν ἐν κεφα-
 λαίοις διεξέλθωμεν ἐφεξῆς τὸν λόγον· ἢ ἴσμεν
 ἐκείνου τὸ προσήκεν ἴσμεν διδόντες, αὐτοῖ τε ἄκο-
 λώτερον ἀπεργασώμεθα τοῦτ' ὅπερ διενσήθημεν,
 καὶ σοὶ ποιήσωμεν ἄπαρκαλοῦσθαι. οὐκοῦν
 ἐπειδὴ τὸν κωμισμόν ἔσ. *Hæc autem ex prin-*
cipio illius libelli eo lubentius attuli, quod etiā
perspicere hinc clarius possimus quorsum ab
eo Cratetis locus afferatur. Potissimum tamen
ex iis verbis quæ illum non longè præcedunt,
id cognosci potest: ubi etiam pulcherrimum e-
iusdem philosophi distichum affert. Scribit e-
nim circa opusculi finem, οὐ γὰρ ἐκ τῆς μαζοφά-
ρων (Φησὶν ὁ Διογῆνης) οἱ τύραννοι, ἀλλ' ἐκ τῆς
δειπνούντων πολυτελῶς. καὶ ὁ Κράτης μάλιστα
πεποίηκεν ὕμνον εἰς τὴν ἄτελειαν,
Χαῖρε θεὰ δέσπονα, σοφῶν ἀνδρῶν ἀγρέπημα,
Εὐτελία, κλεινῆς ἔγγονε σωφροσύνης.
Ἔστω δὲ μὴ κατὰ τὸν Οἰνόμαχον ὁ κύων αἰαδῆς,

μηδὲ ἀναισχυντος, μηδὲ ὑπερόπτης πάντων ὁμοῦ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων· ἀλλὰ δὲ λαβῆς μὲν τὰ πρὸς τὸ θεῖον, ὡς περ Διογένης. ἐπέειπεν γοῦν ἑκείνος πρὸς Πυθίω, ἃ ἔμετεμέλησεν αὐτῷ πειθεῖν. εἰ δὲ ὅτι μὴ προσήει, μηδὲ ἐθεράπευε τοὺς νεῶς, μηδὲ τὰ ἀγάλματα, μηδὲ τοὺς βωμούς, οἵετ' ἵς ἀθεότητος εἶ) σημεῖον, ὅτι ὀρθῶς νομίζει. ἰὼ γὰρ οὐθὲν αὐτῷ τῆς τοῦ ἑσπερίου, οὐ λιβανωτῶς, οὐ σπονδῆς, ὅτι δὲ γέρον ὅθεν αὐτὰ πείσαστο· εἰ ἢ ἐνόει πρὸς θεῶν ὀρθῶς, ἤρκει τούτο μόνον. αὐτῇ γὰρ αὐτοῖς ἐθεράπευε τῆς ψυχῆς διδασκίαις, οἴμα, τὰ ἡμιώτατα τῆς ἑαυτῶ, τὸ κατὰ σοφίαν πῦρ ἑαυτῶ ψυχῆν διὰ τῆς ἐνοσιῶν. ἀπερὸς ἑλπίων ἢ μηδ' ἄλλως, ἀλλὰ ἐπὶ μὲν τῷ λόγῳ, πρὸς τὸν μὲν αὐτῶ χειρῆτες κατασησάτω τὸ παθηματικὸν τῆς ψυχῆς μέρος, ὡς τε παντὰ πασι ἐξελεῖν αὐτῶ, καὶ μηδὲ ὅτι κρατεῖ τῆς ἡδονῶν εἰδέναι. εἰς τοῦτο γὰρ ἀμεινον ἐλθεῖν, εἰς τὸ, καὶ εἰ πάχει τις τὰ τοιαῦτα, ὅλως ἀγνοῆσαι. τοῦτο ἢ ἡμῖν ὅτι ἄλλως ἢ διὰ τῆς γυμνασίων πρὸς γίνετα.

Et tandem subiungit, se versibus aliquot sumptis ex pagnis Cratetis velle confirmare quae dixit. Hac enim addit, ἵνα ἢ μὴ τις ὑπολάβῃ με ταῦτα ἄλλως λέγειν, ὅτι τῆς παγνίων Κρατήτος ὀλίγα σοι παραγράψω,

Μνημοσύνης καὶ Ζεῦος Ὀλυμπίας ἀγλαὰ τέκνα,
Μοῦσῃ Πιερίδες, κλυτὲ μοι ὄρχομαι.

Χόρτον αἰεὶ σιωχῶς δότε γαστέρι, ἢ τέ μοι αἰεὶ
Χωρὶς δουλοσύνης λιτὸν ἔθηκε βίον.

Ὁ Φέλιμον δὲ φίλοις, μὴ γλυκερὸν τίθετε.
Χρήματα δὲ, ὅτι ἐθέλω σιωχῶν κλυτὰ, καὶ θεῶν
οἶτον,

Μύρμηκός τ' ἄφενος, χρήματα μαμόρμος·
Ἀλλὰ δικαιοσύνης μετέχον, καὶ πολὺτον ἀγνῶν
Εὐφορον, δὲ κητον, τίμιον εἰς δρετῶ.

Τῶνδε τυχῶν Ἑρμιῶ καὶ Μούσας ἰλάσομαι ἀγνῶς
Οὐ δαπάναις τευφεραῖς, ἀλλ' ἀρετῆς ὀσίαις.

*Quos versus videtur afferre potissimum propter ultimum. Illis autem haec subiungit, εἰρήσῃ σοι πρὸς τούτων γράφειν, ἔχω πολέονα τῶ ἀνδρός. ἐντυχῶν ἢ τῶ Χαερωνείῳ Πλουτάρχῳ, τὸν Κρατήτος ἀναγράψαντι βίον, οὐθὲν ἑκ παρέρρου τῶ μανθάνειν δεήσει τὸν ἀνδρα. ὅτι ἡγεμῶν ἐγγύετο Ζεῦσι καὶ ἑσπερίων δογματῶν. ὅτι τούτου φασὶ τοὺς Ἑλλήνας ὅτι γράφειν τοὺς ἑαυτῶ οἴκοις ὅτι τῶ προπυλαίων, εἰσοδος Κρατήτι, ἀγαθὸν δαίμονι. *Vbi obiter observandum est dici Plutarchum vitam huius philosophi scripsisse, atque ideo in illo librorum Plutarchi catalogo quem meae editioni praefixi ex vetusto exemplari sumptum, suspicor pro Κρατήτωνος βίος scribendum esse Κρατήτος. Quod autem ad illos Cratetis versus attinet, ex Solonis versibus siue ad exemplum versuum ipsius Solonis**

factos esse sciendum est. Verum in illis nō us-
quequaque servata fuit παρωδίας forma, sed
habere videntur & quandā παρωδιόρθεωσιν
sive επανόρθωσιν. Solonis enim versus sunt hi,
Μνημοσύνης & Ζήως ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,
Μούσῃ Πιερίδες, κλυτὲ μοι δ' ἄχομδύφ.
ὄλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε, καὶ πρὸς
ἀπάντων

Ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχῃ ἀγαθῆν.
εἶναι δὲ γλυκὺν ὦδε φίλοις, ἐχθροῖσι ᾗ πικρόν·
τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι ᾗ δεινὸν ἰδεῖν.
Χρήματα δ' ἰμείρο μὲν ἔχῃ, ἀδίκως ᾗ πεπαιδῶ
οὐκ ἐθέλω πάντως ὑσερον ἤλθε δίκη.

Observandumque est hanc παρωδίαν esse si-
mul επανόρθωτικῶν (ut ita dicam) eorū quae
à Solone scripta sunt. Sed Iulianus eam attu-
lisse videtur ob duos versus ultimos potissi-
mum. Quod si quis & alios Cratetis versus
legere cupit, non diversi ab his argumenti, a-
pud Clementem Alexandrinum, cum alibi
tuum libro ερωματιῶν secundo inueniet.

AD IAMBOS autē ut nunc veniā quos
ex tragædiis mutuatur comica parodia (atque
ita potius loqui debuit Suidas, ut opinor: non
autē parodia tribuere generaliter eum usum
quem parodia comicorum peculiarem esse vi-
demus) à lepidissima quadam Antiphanis pa-
rodia initium sumam, ex versibus Sophoclis
sumpta.

sumpta. Scribit igitur hic tragicus in Antigo-
ne, pag. 242, meae editionis,

Ὅρα'ς παρὰ ρεῖθροισι χαιμαῖρροις ὄσα
Δένδρων ὑπέκει, κλώνας ὡς ἐκσώζεται,
Τὰ δ' ἀνπιτείνοντ', ἀντόπερ μιν' ἀπόλλυται;

Inuenio namque Antiphanis versus elegātissi-
mam horum versuum parodiā habentes. Cui-
dam enim apud eum interrogāti, - τὸ δὲ Ζῆν,
εἰπέ μοι, τί βῆσι; respondetur, - τὸ πίνειν, Φῆμ' ἐγώ.
subiungunturque hi versus, ad cōfirmandum
bellum illud responsum,

Ὅρα'ς παρὰ ρεῖθροισι χαιμαῖρροις ὄσα
Δένδρων αἰεὶ τῶν νύκτα καὶ τῶν ἡμέραν
βρέχεται, μέγεθος καὶ κῆλλος οἷα γίγνεται;
Τὰ δ' ἀνπιτείνοντ', οἷον εἰ δὲ φαν τινά
Ἡ ξηρασίαν ἔχοντ', ἀντόπερ μιν' ἀπόλλυται.

Aristophanes certè præ aliis in detorquendis
per parodiam versibus Sophoclis & Euripidis
multum sibi placuit. Apud scholiastē Sopho-
clis in hunc locum Electra, pag. 95, ὁ δὲ θεὸν
μίσημα, σὺ μόνῃ πατὴρ Τέβνηκεν, ἄλλος δ' οὔτις
ἐν πένθῃ βροτῶν; legimus, καὶ ταῦτα Ἀριστοφά-
νης παρωδῆκεν ἐν Γηρυτιάδῃ. Earum tamen po-
tius quae ex Euripideis versibus factae sunt,
exempla suppetūt. Ac primum, quum dixis-
set Euripides in Aëolo,

τί δ' αἰχρὸν ἔω μὴ τοῖσι χρωμαῖροις δοκῆ,
ille in Ranis ita est imitatus,

Τί δ' αἰχρὸν ἴω μὴ τοῖς θεωμοῖσι δοκῆ;
 Quum Euripides scripsisset, -μουσικῶ
 Ἔργος διδάσκει, καὶ τις ἄμουσος ἢ τοπεῖν,
 ita παρωδῆσεν Aristophanes in Vespis,
 Παδίως ἐγὼ διδάξω, καὶ ἄμουσος ἢ τοπεῖν.
 ubi scholiastes ἢ Atticè pro ἴω positum esse tra-
 dit, & sumptum ex Sthenebœa Euripidis esse
 hunc versum. Idem illud carmen imitatus est
 alius quidam comicus hoc modo,
 Χρεῖα διδάσκει καὶ ἄμουσος ἢ σοφόν. Quod pro-
 uerbiū Erasmus ex quodam Carchedonio
 afferri à Suida, falsò credidit: quoniam hunc
 versum proximè sequitur hæc vox, καρχηδό-
 νιον. quasi videlicet Καρχηδόνιον perperā scri-
 ptum esset pro Καρχηδονίου. Sed expositio quæ
 ibi adiungitur, aliter se rem habere ostendit.
 verisimile est enim scriptū à Suida fuisse Καρ-
 χηδόνιοι, nominatiuo casu: qui cohereret cum
 aliis verbis, quæ ibi desiderantur: & quorum
 fortassis expositionem habet ea quæ sequun-
 tur verba, ἐνδεχομένῳ ἐκ τῆς καρχηδοῦ ποιησά-
 μοι τὴν Ἰπτινοῖαν. Interim hoc constat, esse &
 in illo versu parodiam Euripidei. Sed pro σο-
 φόν memini me alicubi vocem aliam legere,
 quæ aptior videbatur. Ad illud autem Euri-
 pidis dictum quod attinet, ex quo hic versus
 effictus est (sicut & præcedens) quidam effice-
 re trochaicū versum existimarunt, cuius pri-

ma vox esset accusatiuus μουσικῶ. sed nō du-
 bito quin contrà sit iambus, cum ultimo præ-
 cedentis vocabulo, videlicet accusatiuo illo
 μουσικῶ.

Idem porro comicus in hoc suarum Nebula-
 rum versu,

Κλαίουσι παῖδες, πατέρα δ' οὐ κλαίειν δοκῆς;
 hunc eiusdem tragici Euripidis est imitatus,
 Χαίρεις ὄρεον Φῶς, πατέρα δ' εἰ χαίρειν δοκῆς;
 Idem comicus hoc in versu (qui eadem in co-
 mœdia extat, si bene memini)

Ἡ μὲν σὺ τούτων τὰ χεῖνω δώσῃς δίκην,
 vsus est parodia ex ista Euripideo sumpta,
 Χεῖνω γὰρ εἶπ' ὕστερον δώσῃς δίκην. qui versus
 unà cum aliquot aliis à Iustino Martyre af-
 fertur.

Idem in Ranis, hunc Euripidis versum,

Ἡ γλῶττι ὁμῶμοχ', ἢ δὲ φῆλω ἀνώμοτος.

hæc parodia est imitatus,

Ἡ γλῶττι ὁμῶμοχ', αἰχρὸν δ' αἰρήσομαι.

Alicubi etiam ex duobus versibus unum im-
 mutatum retinet, in altero autem aliquid per
 parodiam immutat. Exemplum habemus in
 his duobus qui leguntur in Ranis,

Τίς οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μὲν ἔστι κατ' ἰανεῖν,

Τὸ πνεῖν δὲ δειπνεῖν, καὶ τὸ καθεύδειν κώδιον;

nam prior quidem est idem cum Euripideo, at
 posterior habet parodiam. quum ita scripsisset
 ille tragicus,

Τίς δ' οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μὲν ἔστι κατθανεῖν,
Τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν νομίζεταί Βροτοῖς;

IAM VERO & quosdam versus esse
sciendum est qui non tam παραδῆν quàm με-
ταγράφειν dici debeāt quæ ab aliis dicta fue-
runt. quum videlicet eorum verba nō alij rei
planè diuersæ aptantur, sed potius ita eadē de
re agitur, ut sententia, mutatione unius ver-
bi, aut plurium, emēdetur. Cuius rei primum
exemplum ab Euripidis sumam versu, uno
ex iis quos antea protuli. Quum enim dixis-
set Euripides,

Τί δ' αἴρετον ἔω μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῆ;

Aristophanes quidem ita est imitatus,

Τί δ' αἴρετον ἔω μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῆ;

(quo in versu dicere possumus esse parodiam)
at verò quum Antisthenes illi sententiæ re-
pugnat his verbis,

Αἴρετον τὸ γ' αἴρετον, καὶν δοκῆ καὶν μὴ δοκῆ,

potius eū μεταγράφειν & παραδιορθῶν quàm
παραδῆν dicendum est. Verum ut à philoso-
pho ad comicum veniam, legitur in iis quæ
ex Diphilo supersunt,

Πένητος αἰδρός οὐδ' ἐν ὀτυχέστερον.

Constat hunc versum factum esse ex isto,

Πένητος αἰδρός οὐδ' ἐν ἀθλιώτερον.

Alius verò ita μετέγραψε,

Πένητος αἰδρός οὐδ' ἐν ἀσφαλέστερον.

Videmus autem utrobique verba illius anti-
qui versus & παραδιορθῶν, non detorqueri a-
liò, ut fit in parodia: sed potius agi quidem de
re eadem, nimirum de paupertate: verum ita
ut unius vocis immutatione simul mutetur
& emendetur sententia quam poeta de illa
pronuntiauerat. Afferunt autem uterque suam
rationem. Ita enim Diphilus,

Πένητος αἰδρός οὐδ' ἐν ὀτυχέστερον.

Ἴω γ' ἴπαι τὸ χεῖρον μεταβολῶν & πρὸς δοκῆ.

Id est,

Non est egeno quid viro beatius.

Haud namque peior metuitur ab eo status.

At verò illi qui dixit Πένητος αἰδρός οὐδ' ἐν
ἀθλιώτερον, multo minus suam rationem de-
fuisse existimandum est. Quidam certè apud
Stobæum Crato vel Cranto (nisi potius utrun-
que nomen deprauatum est) illum ipsum usur-
pans versum, paucis immutatis, eam rationē
addit quam & apud Iuvenalem legimus, ut
enim hic canit,

Nil habet infelix paupertas durius in se,

Quàm quòd ridiculos homines facit:

ita ille,

Οὐκ ἔστι πένιας οὐδ' ἐν ἀθλιώτερον

Ἐν τῷ βίῳ σύμπλωμα. καὶ γ' αὖ φύσιν

Σπουδαῖος ἢ πένης ἢ καταγέλαστος εἶ.

vel, καταγέλαστος ἔσθι. Verum afferre aliam ra-

g.ij.

tionē vel potius alias rationes magis idoneas poterat. Ad Diphili etiam dictum quod attinet, oppugnari ea quam affert ratio queat. quū enim dicat, ideo nihil esse paupere felicius quod peiorem sortem nō metuat, obijcere possit aliquis, Quid si ex paupere mendicus fieret? Scimus enim longē inferiorem esse mendicorum gradum quā pauperum. unde & in Aristophanico Pluto legimus,

Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος ὅν σὺ λέγεις, ζῆν ἔστι μηδὲν ἔχοντα.

Τοῦ δὲ πένητος, ζῆν Φειδομόρον, καὶ τοῖς ἔργοις ἄποσέχοντα.

Περὶ γίνεσθαι δὲ αὐτῷ μηδὲν, μὴ μὲν τοι μηδὲ ἴπιλείπειν.

Cautius itaque loquutus fuisset Diphilus, meo quidem iudicio, si dixisset, Πτωχοῦ γὰρ αὐδρὸς οὐδὲν ἄτυχέστερον.

Sed ut in exemplis pergens, à comico ad philosophum redeam, fertur Zeno, quum Sophocles dixisset,

Ὅστις δὲ πρὸς τέρβαννον ἐμπορεύεται,
Κείνου ἔτι δούλος καὶν ἐλβὲ θεοῦ μόλη,
ita posteriorem versum μεταγράψαι,
οὐκ ἔστι δούλος, αὐτὸν ἐλβὲ θεοῦ μόλη.

Adscribendam cuiusdam philosopho existimo & huius versus ἐπανόρθωσιν, siue ἄλλοθιόρ-
θωσιν,

Θέλω τύχης σαλαγμὸν ἢ Φρενῶν πίθον.

Versus enim ille ita μεταγράφη,

Ῥαίσις Φρενῶν μοι μάλλον ἢ βυθὸς τύχης.

Vtriusque autem sententia mentionem fecit quidam in his versibus,

Ἐφησέ τις που τῷ Φιλοχρέυσων τάδε,

Θέλω τύχης σαλαγμὸν ἢ Φρενῶν πίθον.

Πρὸς ὃν τις ἀντέφησε τῷ Φιλοφρόνων,

Ῥαίσις Φρενῶν μοι μάλλον ἢ βυθὸς τύχης.

Illū quidē certē versum, Αἰχρὸν τίγ' αἰχρὸν,

καὶν δοκῆ καὶν μὴ δοκῆ, quo emendatur Euripideus, philosophi esse constat: sed cuius, non

satis liquet. Quamvis enim Antistheni eum adscripserim, Plutarchum sequens in libello

πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημάτων ἀκούειν, non ignoro tamen & Platoni tribui à nonnullis, & ab

aliis alij cuidam. Serinus apud Stobaeum capite πρὸς τὴν σωφροσύνης ex eorum numero est qui

Platonis esse volūt: scribens, Εὐριπίδης δὲ δοκίμησεν ἐν θεάτρῳ, εἰπὼν, Τί δὲ αἰχρὸν αὐτὸν μὴ

τοῖσι χρωμύοις δοκῆ; καὶ Πλάτων ἐντυχῶν αὐτῷ, ὡς Εὐριπίδης, ἔφη, Αἰχρὸν τίγ' αἰχρὸν, καὶν

δοκῆ, καὶν μὴ δοκῆ. Vbi quod scribit illum δὲ δοκιμῆσαι ἐν θεάτρῳ, ostendit minimè fuisse

intellectum ab interpretibus Plutarchi quod ille scribit, ἰ μὲν δὲ μάλα τοῖς Ἀθηναίοις ἰδὼν

σοφροσύνησιν ἐν τῷ θεάτρῳ, Τί δὲ αἰχρὸν, ὡς μὴ τοῖσι χρωμύοις δοκῆ, ὡς ἄλλοθιόρ-
θωσιν, ὡς ἄλλοθιόρ-
θωσιν,

Αἰχρὸν τὸ γ' αἰχρὸν, καὶ δόκη, καὶ μὴ δόκη. quā enim participium ἰσοπέθεισιν in bonam partem accipiendum sit, illi in malam acceperunt. nam uterque ἰσοπέθεισιν reddidit Tumultuantes: quum potius Acclamantes interpretari debuisset (quod itidem utrunque usus habet) vel Adstrepentes, (ut dixit Tacitus, Adstrepēbat alacre vulgus) aut etiam Applaudentes, siue Plausum excitantes, ut loquitur M. Tullius. Non primū autem Plutarchū ita verbo ἰσοπεθεῖν esse usum, ostendit meus Thesaurus Græcæ linguæ. Verūm & de hoc monēdus mihi est lector, aliquid videri deesse post dativū ἰσοπέθει: nec absimile vero fuerit Plutarchum scripsisse, ἰσοπέθεισιν ἐν τῷ ἰσοπέθεισιν πρὸς τὸ, τί δ' αἰχρὸν &c. vel, τούτῳ, τί δ' αἰχρὸν &c. siue τούτοις referēdo ad παραβλαβῶν.

Affert porro idem Plutarchus & quadam Cleanthis verba tanquam similem παραδίωξιν illi Antisthenis habentia. siquidem hæc quæ de diuitiis scripta erant,

Φίλοις τε δοῦναι σῶμα, τ' εἰς νόσους πεσόν
Δαπάναις ἰσῶσαι,

ita Cleanthem μεταγυῖαι tradit,
Πόροναις τε δοῦναι σῶμα, τ' εἰς νόσους πεσόν
Δαπάναις ἰσοπέθει. Quibus verbis irridere voluit illum diuitiarum laudatorem, qui inter alia dicebat eas duos illos usus habere.

vel potius, illam diuitiarū laudatricem quæ id dicebat. Hoc enim ab Electra dicitur apud Euripidem, in tragædia quæ de nomine illius appellata est. Legiturque ita totus locus,
Ἐν τοῖς τοιούτοις δ' ἰσῶμα ἀν' γνώμη πέση,
Σκοπῶ τὰ χεῖμα, ὡς ἔχ' ἄμεγα δένος,
Φίλοις τε δοῦναι, σῶμα τ' εἰς νόσον πεσόν
Δαπάναισι σῶσαι. τῆς δ' ἐφημέρου βοῆς
εἰς μικρὸν ἤκει. πᾶς γ' ἐμπαληθεῖς ἀνὴρ
Ὁ πλούσιος τε καὶ πένης ἴσον φέρει.

Vbi animaduertendum est legi, non δαπάναις ἰσῶσαι, sed δαπάναισι σῶσαι. quæ lectio longè est melior, & digna quæ in alterius locum reponatur. Sed pro Φίλοις habetur ibi ξένοις: quā tamen non Plutarchi tantum sed Stobæi etiā testimonio prior illa lectio confirmari possit.

Quod autem dicitur in fine huius loci, - πᾶς γ' ἐμπαληθεῖς ἀνὴρ Ὁ πλούσιός τε καὶ πένης ἴσον φέρει, planè cum duobus hisce elegantissimis versibus conuenit, Πληροῦτε δ' ἔρριν κηρίων εἰτ' ἀλφίτων, οὐδ' ἐν διοίσσ' ἄντα γαστρος ἐμυχοῖς. Ut autem ad Cleanthem redeam, quanuis illius verba, quibus ad Euripidea alludit, vel potius Euripideis illudit, ἰσοπέθεισιν habeāt, (sicut & præcedentia Zenonis, necnon Antisthenis, siue Platonis) quandam simul παραδίωξιν speciem præ se ferunt, magis quam illa. Denique idem Plutarchus eorum

exemplo, & ipse cuiusdam versui ὡς ἀδιόρθωτον
 adhibet: scribēs, τί δὴ κωλύει καὶ ἡμᾶς τῆς τριαύ-
 τας ὑποφωνήσεσι τοῖς νέοις ἀποκαλεῖν πρὸς τὸ
 βέλτιον, οὕτω πως χρωμύοις τοῖς λεγομύοις;
 τόσδ' ὅτι τὸ ζηλωτὸν ἀνθρώποις ὅτι
 τόξον μερίμνης εἰς ὃ βούλεται πέση.

οὐκ ἀλλ'

--ὅτι τόξον μερίμνης εἰς ὃ συμφέρεται πέση.

Libet autem hunc locum iis versibus claudere
 quibus Lucianus suam Tragopodagrā clau-
 dit: quum & ipsi quosdam Euripideos aliqua
 saltem ex parte imitentur. Euripides enim
 Medeam & aliquot alias tragædias his ver-
 sibus claudit,

Πολλὰ μορφὰ τῶν δαιμονίων.

Πολλὰ δὲ ἀέλπειως κραίνουσι θεοί.

Καὶ τὰ δοκηθέντ' ὅσα ἐτελέσθη,

Τῶν δὲ ἀδοκίμων πόνον εὔρεν θεός.

Τοῖον δὲ ἀπέσθη τόδε πρῶγμα.

Lucianus autem suam Tragopodagram his
 versibus finit, in quibus parodia usus est, alios
 intermiscens,

Πολλὰ μορφὰ τῶν ἀτυχεύοντων.

Μελέται δὲ πόνων, καὶ τὸ σωήθης

Τοῖς ποδαρχῶνται παραμυθείσθω.

Ὅθεν ὄψυμωσ' ἄσων ἀνκλήθωι λήσεσθ' ἐπόνων.

Εἰ τὰ δοκηθέντ' ὅσα ἐτελέσθη,

Τοῖς δὲ ἀδοκίμοις πόνον εὔρεν θεός.

Παῖς ἀνεχέσθω τῶν παχόντων
 Ἐμπαζήμυρος καὶ σκωπτήμυρος.
 Τοῖον γὰρ ἔφυ τόδε πρῶγμα.

Imitatur verò & alios quosdam veterum tra-
 gicorum versus in eadem tragædia.

VENIO postremò ad parodiae quoddam
 genus à superioribus planè diuersum: vel po-
 tius ad quendam alienos versus detorquendi
 modum, qui an parodia vocari debeat, dubiū
 esse potest. Is autem est quum aliorum verba
 retinentur, sed in alium sensum accipiuntur.
 Talis est huius versus Homericæ usurpatio,
 Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοῖ δὲ ἠγείροντο μάλ' ὤκη.
 Ea autem est cuiusdam qui parodia Carne-
 adis extempore respondebat. Scribit enim Dio-
 genes Laertius, vel potius Phauorinus apud
 illum, Carneadem in quendam Mentore, qui
 ad eius scholam ventitans, interim eius palla-
 cam tentabat, ita lusisse per parodiam,
 Πωλεῖται τις δεῦρο γέρον ἄλιος νημερτής,
 Μέντορ μ' εἰδόμενος ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδὴν
 subiungentem hunc versum,
 Τοῦτο γ' ἁολῆς τῆς δὲ ἐκκεκρυῖθαι λέγω.
 at illum surgentem, ita respondisse,
 Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοῖ δὲ ἠγείροντο μάλ' ὤκη.
 ubi verbo ἐκήρυσσον non ad κήρυκας, sicut Ho-
 merus respicit, sed ad verbum ἐκκεκρυῖθαι
 quo usus fuerat Carneades. Verbo autem ἠγεί-

εροντο utitur non tanquam à themate ἀγέρομαι, ut apud Homerum accipiendum est: sed tanquam ab ἐγέρομαι: ita ut sonet idem quod αἰέσαντο. Perinde nimirum ac si dixisset, οὐ μετῆς οἷς σχολῆς ἐκκηρύττεις, ἐγὼ ἢ πῶς οὐδένος ποιούμενος τὸ ἐκκηρύττειν αὐτῆς, τυχέως αἰεταῖς ἀπέρομαι. Ita, ni fallor, intelligendum est hoc Mentoris illius responsum,

Extat verò huius de qua nunc ago ὄψις magis etiam insigne in ultimo Athenai libro exemplum, eius nimirum qua verborum significatio eodem pacto quo & à comicis interdum, detorquetur. Eubæus enim (quæ in παρωδῶν numero supra posui) fertur πῶς τῆς λοιδόρου μύθου κούρεως τῶν κρομμῶν τῆς γυναικὸς χάρην, dixisse,

Μηδὲ σὺ τίνος ἀγαθὸς περὲν δόπο αἰρεο κέρην,
Μηδὲ σὺ Πηλείδην. Quo dicto nihil in hoc genere fingi magis lepidum & festiuium potest, detorquendo videlicet κούρω ad κούρεως significationem, at Πηλείδην ad κρομμῶς: tanquam nimirum δὲ τὸ τῆς πηλοῦ vocabulum illud Πηλείδης deductum esset. Quñ autem dico significationes detorqueri, non ita id accipio quasi significationes istæ his vocibus tribuantur, sed duntaxat ita detorqueri hæc vocabula ab eo usu quem in ipsius poeta loco habent, ut interim κούρεως & κρομμῶς illis repræ-

sententur, siue ut ad κούρεως & κρομμῶς appellationes alludatur. Est autē animaduertendū interiici versum apud Homerū, quem hic ut suo ioco minimè aptū, prudenter omiserit. Nam Iliad. α, Nestor, volens componere lites inter Atridem & Pelidem (ut verbis Horatianis utar) dicit inter alia, ad Agamemnonem primū, deinde ad Achillem sermonem conuertens,

Μήτε σὺ τίνος ἀγαθὸς περὲν δόπο αἰρεο κούρην,
Ἀλλ' ἔα ὡς οἱ πεῶτα δόσαν γέρας ἕες Ἀχαιῶν.
Μήτε σὺ Πηλείδην θέλ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ
Ἄντιπείην. vel, Πηλείδην ἢ θέλ' ἐριζέμεναι. quæ lectio veteribus grāmaticis placuisse dicitur, quòd Homerus verbo ἐφέλειν non τῶς θέλειν uti soleat. Ideoque & hæc lectio inuenitur, Πηλείδην ἢ θέλ' ἐριζέμεναι.

Habemus apud Athenæum eiusdem Eubæi & alium huc pertinentem iocum, in usurpatione huius versus Homerici,

Βάλλον δὲ ἀλλήλοισι χαλκήρεσιν ἐγχείησιν.
hunc enim versum ab eo πῶς τῆς τῆς βαλαναίων μάχης usurpatum fuisse tradit. sed pro βαλαναίων reponendum est βαλανέων. Quo in versu idem leporis genus spectari existimo quod in superioribus considerandum esse dixi. quñ enim βαλανέων vasa sint χαλκία (quæ & χαλκώματα) & quidem πῶς τὸ ἐξέειν ὕδωρ,

ille his verbis χαλκήρεσιν ἐγχείησιν, nō ad hāstas (quæ alioqui significantur datiuo ἐγχείησιν) sed ad χαλκία & ad ἐγχείην cogitationem lectoris conuertere voluit. Fortassis autem & verbo βάλλον ad eorum appellationem alludi posse existimauit. Quod si plura huius ἄφροπῆς (ut iam appellauī) exempla querantur, apud Lucianum inueniri poterunt. nam ut vir erat emunctæ naris, sicut alios iocos, ita etiam hunc suo adhibere loco sciuit. Atque hīc tādē finem isti de parodiis tractatui imponam, si prius exemplo, aut etiam exemplis, quod de comicis dixi, significationem itidem detorquentibus, confirmauero. id est, sub una significatione aliam quandam tacitè representantibus. Imò verò lectorem potius ad meum de Attica lingua librum remittendum censeo, ad eius nimirum paginam 231 ibi enim ea inueniet. Ac de parodiis Græcis hætenus: de quibus quum primò pauca tantum in mentē venissent, quæ præfari volebam, tandem quū ea ad libelli mensurā peruenerint, si quis non amplius præfationem appellari posse dixerit, non valde repugnabo.

ΜΑΤΡΩΝΟΣ ΠΑΡΩ-

ΔΑΙ, Η' ΠΑΡΩΙΔΙΑΙ.

ΜΑΤΡΟΝΙΣ ΠΑ-

ΡΟΔΙΑΕ.

Ex Athenæo.

ΔΕΙΠΝΟΣΟΦ. LIB. IIII.

Ἀπικὸν δὲ δεῖπνον οὐκ ἀχαίσιως ἀφράφει Μάτρων ὁ παρωδός. ὁ αὖτ' ἀφ' τῆς παλαιῆς, οὐκ ἀπ' ὀκνήσεσσι μὲν ὑμῖν, ἀνδρες φίλοι (ὁ Γλούταρχος ἔφη) ἀπομνημονεύσει.

Δεῖπνά μοι ἔννεπε Μοῦσαι πολυτρόφα, καὶ μάλα πολλὰ,

Ἄξενος κλῆς ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις δεῖπνισεν ἡμᾶς.

Ἡλθον γὰρ κλιεῖσε, πόλις δέ μοι ἔσπετο λιμός·

οὐδ' ἠ' καλλίστοις ἄρτοις ἴδον, ἰδὲ μεγίστοις,

ἄφροτέροις χέρονος, ἔσθιν δ' ἀμύλοισιν ὁμοίοις,

τάων καὶ βορέης ἠερίασατο πεπρωμένων.

Αὐτὸς δὲ Ξενοκλῆς ἐπεπωλεῖτο σίχας ἀνδρῶν·

στῆ δ' ἄρ' ἐπ' ἔσθον ἰών· χερσὶ δὲ οἱ ἔω παράσιτος

Χαιρέφρων, πεινῶντι λάρω ὄρνιθι εἰκώς,

νήσης, ἀλλοτριῶν δ' εἰδώς δεῖπνοσσιῶν.

Τὰ δ' ἡ μάγφοι μὲν φέρον, πλῆσαι τετραπέζας,

οἷς δ' ἡ τετράφαται μέγας οὐρανὸς ὀπιανιάων,

Ἡμῶν ἐπασσῶσαι δείπνε χεῖνον, ἢ δὲ ἀναμῆναι.
 Ἐνθ' ἄλλοι πάντες λαχαίοις ἔπι χεῖρας ἰαλλόν.
 Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην, ἀλλ' εἰδῶσιον εἶδατα πάντα,
 Βαλθοῖς, ἀσπάρταν τε, καὶ ὄσρεα μυελόεντα.
 Ὠμοτάρχον ἑῶν χαίρειν, Φοινίκιον ὄφον.
 Αὐτὰρ ἐχίνοισι ρίφα κρηκομώντας ἀκάνθας.
 Οἱ δὲ κυλινδρόμηροι καναχὴν ἔχον ἐν ποσσὶ παύδων
 Ἐν καθαρῶ, ὅτι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκε.
 Πολλὰς δὲ ἔκ κεφαλῆς προσηλύμνοισι εἴλικον ἀ-
 κάνθας.
 Ἡ δὲ Φαληρικὴ ἦλθ' ἀφύη, Τρίτωνος ἐτάρη,
 Ἄντα παρειάων χορμύη ρυωῶσα κρήδεμνα.
 Τοῖς δὲ ὁ Κύκλωψ Φίλει, καὶ ἐν οὖρεσιν ἔξεπε-
 φύκει,
 Πίννας ἦλθε φέρον, καὶ ἄμυλα ἠχέεντα,
 Ἄς καταφυγότευχος πέτρης λάσκον τέφει ὕδαρ,
 Ψῆπιά τε χονδροφυῆς, καὶ τρίγλη μιλιπαρίας.
 Τῆ γ' ἐγὼ ἐν πρώτοις ἐπέχον κρατερώνυχια χεῖρας,
 Οὐδ' ἐφθῆν τρώσας ἵνα εἴασε Φαίβος Ἀπολλων.
 Ὡς δ' εἶδον Σξατοκλή, κρατερον μήσωρα Φόβοιο,
 Τρίγλης ἰπποδάμοιο κακῆς μὲν χερσὶν ἔχοντα,
 Ἄψ δ' ἐλέμην χάρμη, λιμόν δ' ἀπλησὴν ἄμυζα.
 Ἡλθε ἢ Νηρῆος θυγάτηρ, Θέπις ἀργυρόπεζα,
 Σηπὴ δὲ πλόκαμος, δεινὴ θεῖς αὐδήεσσα,
 Ἡ μόνη ἰχθὺς εἰῶσαι τὸ λάσκον καὶ μέλαρ οἶδε.
 Καὶ Τιτυον εἶδον λίμνης ἐρμυδέα γόγγρον,
 Κεῖμηρον ἐν λοπάδεσσ'· ὁ δὲ ἐπ' ἐννέα κείτο τρω-
 πέζας.

Τὰ δ'

Τὰ δ' ἔμετ' ἰχθὺα βαῖνε θεὰ λάσκωνος ἰχθὺς
 Ἐγχελις, ἢ Δίος εὐχετ' ἐν ἀγκοῖνησι μιγῆναι,
 Ἐν κοιτῶν, ὅθεν ἐγγέλεων γῆρος ἀγροτεράων.
 Παρμεγέτης, λὺ οὐδὲ δὺ' ἀνέρες ἀθλητῆρες,
 Οἴοι ἀρ' Ἀσυνάαξ τε καὶ Ἀντήνωρ ἐγχόντο,
 Ρῆιδίως ἐπ' ἄμυζων ἀπ' οὐδέος ὀχλίσσειαν.
 Τρωσὶ ἴταμοι γὰρ τὰ γε καὶ ἐνναπήχες ἦσαν
 Εὐρος, ἀτὰρ μῆκος γε γῆρας λυ ἐννέργυμοι.
 Πολλὰ δὲ ἀνάντα κείταντα κ' ἔργας ἦλθ' ὁ μά-
 γειρος,
 Σείων ἰφοφόρος πίνακας κ' δεξιὸν ὤμον.
 Τὰ δὲ ἄμυ τρωσάροντα μέλαινα χύτρα ἐ-
 ποντο,
 Αὐτὰρ ἐπ' Εὐβοίαν λοπάδες τόσαι ἐτιχρόωντο.
 Ἴρις δὲ ἄγγελος ἦλθε ποδὶ ῥέμος ὠκέα τευθίς,
 Πέρκη τ' ἀνθεσίχρους, κ' ὁ δημοτικὸς μελαΐβρος,
 Ὃς καὶ θνητὸς ἑῶν ἔπετ' ἰχθύσιν ἀθανάτοισιν.
 Οἴη δὲ αὐθύνου κεφαλὴ θαλάμαάδαο
 Νόσφιν ἀφεισήκει, κρηλωμύη οὐνεκα τευχέων
 Αἰρομύων· τὸ δ' ἦ πῆμα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισι.
 Ρίνω τῶ Φιλέουσι πείρασός τεκτινες ἄνδρες,
 Τρηχεῖ' ἀλλ' ἀγαθὴ κευροτέφρος. οὐ γὰρ ἔγωγε
 Ἢς σαρκὸς δύναμι γλυκερότερον ἄλλο ἰδέσθαι.
 Ὅπιάνεος δὲ εἰσήλθε πελώριος ἰπποῦτα κερρεῖς,
 Οὐκ οἶος, ἄμυ τῶγε δωδέκα σαργοὶ ἔπεντο.
 Κυανόχρους δὲ ἀμίας ἔπι τῆς μέγας, ὅς τε θα-
 λάσσης
 Πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδμῶς.
 h.i.

Καρίδες θ' αὐτὸς Ὀλυμπίου εἰσὶν αἰοιδί·
 Αἰδὴ ἰδεῖν κυφαὶ μὲν ἔσαν, χρυσῆν ἢ πάσαισθα.
 Χρυσόφρυς, ὃς καλλις ἐν ἄλλοις ἴσταται ἰχθίς,
 Κάρατος, ἀσπυρὸς αὐτὸς λιλαίετο θωρήσασθαι
 Ἐν μακάρων δείπνοις. Τῶς δαιτυμόνες χερ' ἐφέν-
 τες,

Ἐν σάμασιν ἔθεσαν, καὶ ἀπήγαγον ἄλλυδις ἄλλον.
 Τῶν δ' ἄρ' ἔλοψ κρείων δουρικλυτὸς ἠγεμό-
 νειεν,

Οὐ πλῆρης περὶ ἔων κρατερὸς παλάμη ἐπορέχθη,
 Γόσσαθ' ἰμείρων· τὸ δέ γ' ἀμβροσίη μοι ἔδοξεν
 εἶν', ἡ δὲ δαίονται μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔόντες.

Μύραμαν δ' ἐπέθηκε Φέρον τὸ κάλυμμα τρα-
 πέζης,

Ζώνη δ' ἡ Φορέεσκεν ἀγαλλομνήη πείδειρην
 εἰς λέχος ἠνίκ' ἔβαινε δρακοντία δὴ μεγαθύμω,
 Σαύδαλα δ' αὐτὴ παρέθηκεν ἀειχρῆ ἀθανάτων
 ὧν βούγλωστος ἔταμεν ἐν ἄλμῃ μορμουρούση.

Κίχλας δ' ἐξείης ἠθέτορας ὑψιπετήεις,
 Καὶ πέτρας καταδοσκομύας, θυάδας θ' ὑδαπί-
 νοις,

Ἐν δ' ἀνάμιξ σάμασιν τε καὶ ἵπασσιν, γλάνιές τε
 μορμύρας αὐτῶν δ' ἔλω μεγάλη πάρος, ἧς ὁ μά-
 γειρος

Σίζοντας παρέθηκε Φέρον, κνίσωσεν ἢ δῶμα,
 τῶν ἔλεγχον δαίνυσθαι ἐμοὶ δέ γε θηλυτεράων
 εἶναι βρομάει ἔδοξεν. ἐπεὶ δ' ὄρμηνον ἐπ' ἄλ-
 λα,

Κεῖτο δ' ἐπὶ βοτάνη, ἧς οὐδεὶς ἤπιετο δείπνω,
 Ἐν κατάρῳ, ὅτι περ ληπάδων διεφαίνετο χῶρος.
 Ἐξῆς κόσσυφος ἦλθε μόνος, γεύσασθαι ἔτοιμος·
 οὐ μὴν οὐδ' ἄρ' ἀδικτος ἔην, πόθεν ἢ καὶ ἄλλοι.
 Κωλιῶ δ' εἰσεῖδον πῶς ἔτρεμυ, ἐν ἢ σίναπυ
 κεῖτ' ἀγχοῦ γλυκὺ πλείονα, χρυσὸς ὦν ἀπερύκων.
 Γόσσαθ' ἰμείρων δ' ἔκλαμον ὅτ' αὐρῶν οὐκέτι πάντας
 ὄψομαι, ἀλλὰ με τυροῦδει, καὶ μάλα ὄψομαι ἠὲ,
 Νηλῆς δ' οὐχ ὑπέμεινε, βιάζετο γὰρ ῥακέεσσι,
 Δάμνα μιν ζωμός τε μέλας ἀκροκάλια θ' ἐ-
 φθῆ.

Πᾶς δ' ἐπὶ Σαλαμῖνος ἄγχι τρεῖς καὶ δεκά
 νήσας,

λίμνης δ' ἐξ ἱερῆς μάλα πίνουσι, ἃς ὁ μάγειρος
 ἔθηκε Φέρον ἰν' Ἀθηναίων κατέκειντο Φάλαγγ-
 γες.

Χαιρέφρων δ' ἐνόησεν ἄμα πρὸς ὧν καὶ ὀπίσσω
 ὄρνιθας γνῶναι, καὶ ἐναίσιμα σιτίζεσθαι.

Ἡδῆ δ' ὥστε λέων, παλάμη δ' ἔχετο σκέλος
 αὐτῶν,

ὄφρα οἱ οἴκαδ' ἴοντι πάλιν ποτιδῶρπιον εἶη.

Χόνδρος δ' ἠδυπρὸς ὤπιος, ὃν Ἡφαίστος κάμυ
 ἔψων

Ἀπικαὶ ἐν κεράμω πέτρων τρεῖς καὶ δεκά μῆνας.

Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶρπιον μελίφρονος δ' ἔργον ἔντο,

Χείρας νιψαμύροισιν ἀπ' ὠκεανοῦ ῥοαῶν,

Ὠραῖος πᾶς ἦλθε Φέρον μύρον ἠελὸν ἠδὲ.

Ἐλλος δ' αὐτὸς φαίσις ὀπιδεξία πᾶσιν ἔδωκεν,

Οἱ ῥόδον ἀμφεπλέκοντο, διαίδιχα κοσμηθέν-
τες.

Κρητὴρ ᾧ Βερμίου ἐκεράνυστο, πίνετο δὲ οἶνος
Λέσβιος, οὗ δὴ πλείστον ἀνὴρ ὑπὲρ ἀνδρα πε-
πώκει.

Δύτ' ἐραὶ αὐτὲ ζάπειζαι ἐφωπλίζοντο γέμματα.
Ἐν δὲ αὐταῖσιν ἐπὶν ἄπιοι καὶ πύονα μῆλα,
Ῥοιά τε, σαφυλαί τε, θεοῦ Βερμίοιο ἱθῆναι,
Πρόσφατος ἰώθ' ἀμάμαξ' ἔπι κλησιν κα-
λέουσιν.

Τῶν δὲ ἐγὼ εἰδένος ἦσθον ἀπαλάς, μεσὺς δὲ αἰε-
κείμην.

Ὡς ᾗ ἴδον ξανθὸν γλυκερὸν μέγαν ἔγκυκλον,
ἀνδρες,

Δήμητρος πᾶσι δὲ ὅππῃ ἐπὶ σελήοντα πλάκοῦντα,
Πῶς αὖ ἐπὶ τα πλάκοῦντος ἐγὼ θείου ἀπεχρίμην;
Οὐδὲ εἴ μοι δέκα μὲν χεῖρες, δέκα ᾗ σῶματ' εἶεν,
Γαστήρ δὲ ἄρρηκτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη.
Πόρνα δὲ εἰσῆλθον, πόρνα δὲ δύο θωματοποιοὶ,
Ἄς Στρατοκλῆς ἤλαυνε, ποδώκεας ὄρνιθας ὡς.

Ex eodem.

Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες ὅσοι πάρος ἦσαν δέξιστοι,
Εὐβοίος τε καὶ Ἑρμογύρης, δίοί τε φίλιπποι,
Οἱ μὲν δὴ τεθναῖσι, καὶ εἰν αἴδαο δόμοισι·
Ἔστι δέ τις Κλεόνικος, ὃν ἀθάνατον λάχε γῆρας,
Οὔτε ποιητῶν ἀδαήμων οὔτε θεάτρων,
Ὡς καὶ τεθνεῶπι λαλεῖν πόρε Περσεφόνεια.

Ex eodem.

Ἔστι δὲ ὁ σκινδαφὸς τετράχρδος ὄργανον, ὡς ὁ παρωδὸς
φησὶ Μάτρων ἐν ὕποισι,

Οὐδὲ ὑπὸ πιασαλόφιν κρέμασαν, ὅθι περ τετά-
νυσθ

Σκινδαφὸς τετράχρδος ἀνὴρ ἀκατάτοια γυναικός.

Ex eodem.

Μνημονόβη δὲ βολβίνης Μάτρων ἐν παρωδαῖς.

Σόγκρις δὲ ὅσ' αὖ ἐγὼ μυθήσομαι εἰ δὲ ὀνομήνω,
Μυελόεν βλάσημα, κρηκομόωντας ἀκάνθους·
Βολβίνας θ' αἰ Ζεῦος Ὀλυμπίου εἰσὶν αἰοῖδι,
Ἄς ἐν χέρσῳ θρέψε Διὸς πᾶς ἀσπετος ὄμβρος,
Λυκοτέρας χόνος ἰδ' εἶν, ἀμύλοισιν ὁμοίας.
Τάων φυομῶν ἠέραςατο πότνια γαστήρ.

h.iii.

ΗΓΗΜΟΝΟΣ ΤΟΥ ΘΑ

ΣΙΟΥ ΠΑΡΩΔΙΑΙ,

ἢ παρωδία.

HEGEMONIS THA-

SII PARODIAE.

Ex Athenæo.

Ἔς ᾗ Θάσον μ' ἐλθόντα μετωρίζοντες ἔβαλλον
 Πολλοῖσι σπέλθοισι καὶ ἄδ' ἴς εἶπε παρασῶς,
 Ὡ πάντων ἀνδρῶν βδελυρότατε τίς σ' ἀνέπεισεν
 Ἔς καλῶ κρηπίδα ποσὶν τοῖσιν δ' ἀναβλήωαι.
 Τοῖσι δ' ἐγὼ πᾶσι μικρὸν μὲν, τοῦτ' ἔπος εἶπον,
 Μνήμ' ἀνέπεισε γέροντα καὶ ὄση ἐθέλοντ' ἀνα-
 βλήωαι,

Καὶ σπᾶίς, ἢ πολλοῖς Θασίων εἰς ὀληγάδα βάλλας,
 Ἔς κέρρον βδελυρῶν ὀλλύντων τ' ὀλλυμδύων τε
 Ἀνδρῶν, οἳ κ' νῦν κίθι κακῶν κακὰ ῥαψαδοῦσιν,
 Οἷς καὶ ἐγὼ μὲν τοῖσιν τὰ χεῖρίζων ἐπέθησα.
 Αὐθις δ' ἐκ ἐπὶ κέρδος ἀπείσομαι, εἰς Θασίοις ᾗ
 Μηθὲν ποιμάνων κλυτὸν ἄργυρον ἐγγυαλίζω,
 Μή τις μοι κ' οἶκον Ἀχαϊκῶν νεμεσῆση,
 Πύσσομδύης ἀλόχου τὸν Ἀχαικὸν δ' ἔτον ἐν οἴκοις.
 Καί ποτε τίς εἶπησι μικρὸν τηροῦντας ἰδοῦσα,
 Ὡς Φιλίων ὄρμλῶ παρ' Ἀθηναίοισιν ἄεισας,

h.iii.

Πεντήκοντ' ἔλαβον δραχμας, σὺ δ' ἄμικρον ἐπέμψω.

Ταῦτά μοι ἑρμαίνοντι παρὶς αὐτο Παλλὰς Ἀθήνη,
Χρυσὴν ῥάβδον ἔχουσα, καὶ ἤλασεν, εἶπέ τε Φωνή,
Δεῖνὰ παθούσα Φακῆ βδελυρὰ χωρεῖς τ' ἀγῶνα.
Καὶ τότε θαρσύνουσα, καὶ ἤειδον πολὺ μέλιον.

Ἰ Π Π Ω Ν Α Κ Τ Ο Σ Π Α -
Ρ Ω Ι Δ Ι Α Ι.
HIPPONACTIS PA-
R O D I A E.

Ex Athenæo.

Πολέμων δ' ἐν τῷ δωδεκάτῳ πρὸς τὸν Τίμαρον περὶ τῆς
παρῳδίας γεγραφότων ἰσορῶν, τὰδε γράφει, Καὶ τὸ Βοιω-
τὸν δὲ καὶ τὸν Εὐβοιον, οὗς τὰς παρῳδίας γράψαντας, λογίους
ἀν φήσαιμι διὰ τὸ παίζειν ἀμφιδέξιως, καὶ πρὸ προσημετέ-
ρων ποιητῶν ὑπέχθην ὀπιγερονότας. θύρετλῶ μὲν οὐκ ἔτι γέ-
νοις Ἰππώνακτα φατέον τὸν ἰαμβοποιόν, λέγεται γὰρ εἶπε ἐν οἷς
ἑξαμέτροις,

Μοῦσά μοι ὄρυμέδοντ' ἄδοις τλῶ ποντοχάρυ-
βδιν,

Τλῶ ἐγγαστριμάχαρην, ὅς ἐδίδει οὐκ ἔτι κόσμον
ἔννεφ' ὅπως ψηφίδι κακῆ κακὸν οἶτον ὄληται
βουλή δημοσίη, ὡς δ' ἴν' ἄλος ἀτρυγέτιο.

ΠΑΡΩΙΔΙΑΙ ΑΔΕ-

ΣΠΟΤΟΙ.

PARODIAE INCER-

TI AVTORIS.

Ex Dione Chrysofotomo.

Σκοπεῖτε δὲ μὴ καὶ ὑμεῖς ὑπὸ τῆς τοιαύτης ὀπιθυμίας
ἀπόλησθε. πῶς γὰρ Ὀμηρος ἢ ἕως ἀνθρώπων διώεται πᾶ
συμβαίνοντα εἰπεῖν; οὐ γὰρ οὕτως ἐκείνος φησὶν τὰ ἄρματα
ἔπειν ἀγίνεσθαι μεταξὺ καὶ σφόδρα ὑψηλὰ κτ' τὸν δρόμον,
ὡς τὰς ὑμετέρας ψυχὰς ὅτιν ἰδεῖν παρούσας. φησὶ δ' ἔτιως,
ἴν' ὑμῖν καὶ χερσὶ μακάρι μικρόν.

Ἄρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πύλνατο πτυλοβοτείρη,
Ἄλλοτε δ' αἰζασκε μετήρα. τοὶ δ' ἐλατῆρες
ἔστασαν ἐν δίφροισι. πάτασε δ' θυμὸς ἐκάστου
Νίκης ἰεμερών· κέκλοντο δ' οἷσιν ἐκαστος ἵπποις. ἐν αὐτῶν
τοῖς μὲν λυγίοις πεποίηκεν ἀγρονιστὰς καὶ φιλοπιμουμένους·
τοῖς δὲ θραταῖς, κατ' ἡσυχίαν θεωροῦντας, ὡς παρ' καὶ παροῦ-
κε. μόνον δ' ἐπὶ πῶ τέλει φησὶν Αἴαντα τὸν Δοκρὸν ὄραν ἀ-
παρεπέστερον, καὶ λοιδορεῖσθαι παρ' ἧν ἵππων ἦν Εὐμήλου.

Aliquantum post.

Ἰμῶν δὲ οὐδεὶς ἐν τῇ θῆα καθέστηκεν, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον
πέπεσε ἦν ἵππων καὶ ἦν λυγίων. καὶ γελοῖοι ἐσέ, καὶ ἠγεί-
α, καὶ πίπτε. τοιδοροῦ οὐ κακῶς ἕως παρεποίησε ἦν σα-
παρῶν ἑσῶτων πιπῶτων,

Ἄρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πύλνατο πτυλοβο-

τείρη,

Ἄλλοτε δ' αἰζασκε μετήρα. τοὶ δὲ θραταῖ
Θώκοις ἐν σφετέροις οὐθ' ἔστασαν ἔδ' ἐκάθηντο.
Χλωροὶ ὑπαὶ δείοις πεφοβημένοι, ἔδ' ὑπὸ νίκης.
Ἀλλήλοισί τε κεκλήμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσι
Χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' ὄχετόωντο ἔκαστοι.
Ἡύτε περ κλαυγῆ γεράνων πέλει, ἢ ἐκολοιῶν,
Αἴτ' ἐπεὶ οὖν ζοῖθόν τ' ἔπιον καὶ ἀθέσφατον αἶνον,
Κλαυγῆ τὰ γε πέτονται διτὸν σιδίοιο κελώθου.
Οἶδ' ὡς τε φαρῶν νέφος ἔρχεται ἢ ἐκολοιῶν,
Οὐλον κεκλήγοντες ὅτε παρ' ἰδῶσιν ἰόντα·
Ἰππὸν ὅς ἀνθρώποισι φόνον φέρει ἠλιθίοισιν·
Ὡς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ἐπιπῆλον,
Ὡς δ' ἀνέμος ἀγρῶν φορεῖ ἰεράς κατ' ἀλώαι,
Ὡς δ' ἀναμαμαί βαθεῖ ἀγνεα θεσπιδαῖες πῦρ,
Πάντη τ' εἰλυφῶν ἀνέμος φορεῖ, οἱ δέ τε θάμνοι
Περόριζοι πίπλουσιν ἐπειγόμενοι πύρος ὄρμη·
Ὡς οἱ μὲν μάρναντο πύρος δέμας· ἔδ' ἐκε φαίης
οὐδέ ποτ' ἠέλιον σῶν ἐμμεναι, οὔτε σελιώλω.
Οἷη περ φύλλων γρηῆ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν,
Ἀνδρῶν κρυφονόων, φιλαοιδότατων, ἀγεροχῶν.
Ἡχὴ δ' ἀμφοτέρον ἵκετ' αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγῆς.
Ὡς δὲ δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πηλοῖον ἄλλον,
Οἶνοβαρῆς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κροδίλω δ' ἐλά-
φοιο,

Τί πῶσος; τί δ' ὀπιπλεύς κτ' ἄρματ' ἐν ἀγῶνι;
Εἶδ' ἄγε νῦν πείρησαι, ἵνα καμφθῆς διπλοτείνης.
Τὸν δ' αὐθ' ἵπποκέων ἀπαμείβομαι παροσέειπε,

124 ΠΑΡΩΙΔ. ΑΔΕΣΠΟΤΟΙ.

Τέτια σιωπῆ ἤσο, ἐμὲ δὲ δῖπτιπέθεο μύθω.
Ἡπεδανὸς δένυ τοι θεράπων, βραδέες δέ τοι
ἵπποι.

Τὸν δὲ ἄρ' ἔπο' ζυγὸφιν προσέφη πόδας αἰόλος
ἵππος

Οὐχ ὄραάς οἱος καὶ γὰρ καλὸς τε μέγας τε;
Ἄλλ' ἐπὶ τοι κάμοι θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Αἰ γάρ πως ὑμᾶς γε καὶ αὐτοὺς ἐνθάδε πάντας
Ὀπλήεντας ἔθηκε θεὰ Λυκώλενος Ἥρη,
Ὡς μή μοι τεύζητε καθήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ δῶχοντο Διὶ Κρονίωνι ἀνάκτι.

ΤΙΜΩΝΟΣ ΤΟΥ

ΦΛΙΑΣΙΟΥ ΠΑ-

ρωδίου.

TIMONIS PHLIA-

SII PARODIAE.

Ex Sexto philosopho.

Φῆ δέ τις αιάζων, οἷα βροτοὶ αἰάζουσιν,
 Οἶμοι ἐγὼ τί πάθω, τί νύ μοι σοφὸν ἔνθα γρήψω;
 Πτωχὸς μὲν φρένας εἰμὶ, νόσ δέ μοι σὸκ ἐνὶ κόκ-
 κος.

Ἡ με μάττω φάξεσθαι οἶομαι αἰπὺν ὄλεθρον.
 Τρεῖς μάκαρες μύθοι καὶ τετρακίς, οἳ μὴ ἔχοντες
 Μῆτε κατατρέψαντες ἐνὶ χολῇ ὅσ' ἐπέπαντο.
 Νῦν δέ με λυγαλέαις ἔρισιν εἶρματο δαμιῶμαι,
 Καὶ πενίη, καὶ ὅσ' ἄλλα βροτοῖς κηφιλῶας ἐλασρεῖ.

Ex Clemente Alex. & Eusebio.

Φοιτῶ δέ βροτολογίης ἔρις κενεὸν λελακῆα,
 Νείκης ἀνδροφόνου κασιγνήτη καὶ ἔριτος,
 Ἡ τ' ἀλαῆ πει πάντα κυλίνδετα· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἐς βέλτος ἐσῆριξε κάρη, καὶ ἐς ἐλπίδα βάλκει.

Ἐπειτα ὀλίγον ὑπερβαῖς ὀπιφέρει.

Τίς γὰρ τοῖσδ' ὀλοῇ ἔρδι ξυνέηκε μάχεσθαι;

Ἡχοῖς σινδρόμος ὄχλος. ὃ γὰρ σιγῶσι χολώθεις
 Νούσον ἐπ' ἀνέρας ὤρσε λάλλω, ὀλέκοντο ἢ πολ-
 λοί.

Ex Athenæo.

Σὺ ἢ ὦ Οὐλπιανέ ἀρρυθμοπότας εἶ, καὶ τὸν Φλιάσιον Τί-
 μονα. οὐτὰ γὰρ ἐκ εἶνος ὠνόμασε τοῖς τὸν πολὺν ἀπῶντας οἶνον
 ἀκρατον ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς σίλλων.

Ἡ ἐβαρὺν βουπλήγα τρωότερον ἢ Λυκόοργος,
 Ὅς ῥα Διωνύσου ἀρρυθμοπότας ἐπέκοσῆεν,
 Ἐκ δ' ἐρύττα ῥίππιασκεν, ἀπλησίοις τ' ἄρτυμνας.

Ex Theodoretō.

Σχέτλιοι ἀνθρώποι, καὶ ἐλέγχεα, γαστέρες οἶον,
 Ποίων ἐκ τ' ἐρίδων καὶ λεχομάχων πέπλαίησθε.
 Ἀνθρώποι κενεῆς οἰήσιος ἐμπλεοὶ ἀσχοί.

Ex Diogene Laertio, primus versus li-
 bri primi τῆς σίλλων Timonis.

Ἐσπετε νῦν μοι ὅσοι πολυπράγμονες ἐστέ σοφισταί.

Ex Athenæo.

Κτησίβιος δὲ ὁ Χαλκιδεὺς ὁ Μενεδήμω γάμομος (ὡς φη-
 σιν Ἀνήρωνος ὁ Καρύσιος ἐν τοῖς βίοις) ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τίνος
 ἔπειθε γέροντα ἐκ φιλοσοφίας αὐτῶν, ἔφη, ἀσυμβόλως δει-
 πῆν. διὸ καὶ ὁ Τίμων περὶ αὐτῶν ἔφη,

Δειπνομαγνῆς, νεκροῦ ὄμματ' ἔχων, κραδίω δὲ
 ἀκύλισον.

Ex Diogene Laertio in Platone.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Τίμων εἰς τὸν Πλάτωνα λέγει φησὶ,

Τῶν πάντων δ' ἠγείτο πλατύς αἶψα, ἀλλ' ἀγορή-
της
Ἡδυεπής, τέ τιζιν ἰσογράφος, οἷθ' Ἐκαδήμου
Δένδρῃ ἐφεζόμενοι ὅπα λειρόεσσαν ἰᾶσι.

Ex eodem.

Εἰς τὸ δ' ἄβαλλόμενοι αὐτὴ φίλοχλον καὶ Τίμων πάτε
ἄλλα φησὶν, ἀπὰρ δὴ πῦτον πὸν ἔσπον,

Ὡς εἰπὼν, ὄχλοιο πείρασιν εἰσκατέδυνεν.
Οἱ δέ μιν ἠύτε γλαῦκα πεισάριζα τραποῦντο,
Ἡλέμετον δεικνύντες. ὅθ' οὐνεκεν ὄχλοαρέσκῃς
Οὐ μέγα πεῖγμα τάλαι π' ὠλατύνεαι, ἠλίθιος
ᾧς;

P A R O D I A R V M
Latinarum exempla.

EX TIB. DONATO IN
Virgilij vita,

Obtrectatores Virgilio nunquā defuerunt.
Nec mirum, nam nec Homero quidem. Probat-
tis Bucolicis, innominatus quidam rescripsit
Antibucolica: duas modo eclogas, sed insulsis-
simè παρωδήσας: quarum prioris initium est,

Tityre, si toga calda tibi est, quo tegmine fagi?
Sequentis,

Dic mihi Damœta, cuiū pecus? ἄνε Latinū?
Nō: verūm AEgonis. nostri sic rure loquūtur.
Alius, recitante eo ex Georgicis, Nudus a-
ra, sere nudus: subiecit, -- habebis frigora, fe-
brem. Hæc Donatus. Sunt autem illa per paro-
diam facta siue detorta ex his Virgilianis,

Initio eclogæ I,

Tityre, tu patulæ recubans sub tegmine fagi.

Initio eclogæ III.

m. Dic mihi Damœta, cuium pecus est Me-
libœi?

n. Non: verūm AEgonis. nuper mihi tradi-
dit AEgon.

Georg. lib. I.

Nudus ara, fere nudus: hyems ignaua colo-
no.

*Sed in illo versu qui hunc representat, Nu-
dus ara, fere nudus: habebis frigora febrem:
non tam est παρωδία quàm Ἐγδοὺς Ἰωάνης ir-
risoria.*

A. T. V E R O qui sequuntur incerti auto-
ris iambi, parodia elegantissima imitantur
eos quibus faselus à Catullo laudatur & dedi-
catur. istos videlicet,

Faselus ille quem videtis hospites,
Ait fuisse nauium celerrimus:
Neque vllius natantis impetum trabis
Nequisse præterire, siue palmulis
Opus foret volare, siue linteo.
Et hoc negat minacis Adriatici
Negare littus, insulâsve Cycladas,
Rhodumve nobilem, horridamve Thraciâ,
Propontida, trucemve Ponticum sinum:
Vbi iste, post faselus, antea fuit
Comata sylua. nam Cytorio in iugo
Loquente sæpe sibilum edidit coma.
Amastri Pontica, & Cytore buxifer,
Tibi hæc fuisse & esse cognitissima
Ait faselus: vltima ex origine
Tuo sterisse dicit in cacumine,
Tuo imbuisse palmulas in æquore:

Et inde tot per impotentia freta
Herum tulisse, læua siue dextera
Vocaret aura: siue vtrunque Iupiter
Simul secundus incidisset in pedem.
Neque vlla vota littoralibus deis
Sibi esse facta, quum veniret à mare
Nouissimo hunc adusq; limpidum lacum:
Sed hæc prius fuere: nunc recondita
Senet quiete, seque dedicat tibi
Gemelle Castor, & gemelle Castoris.

*Ita enim is cuius nomen incertum esse di-
ctum est, illos Catullianos per parodiã repræ-
sentavit istis quos aduersus Aufidium Bas-
sum scripsisse fertur,*

Sabinus ille quem videtis hospites,
Ait fuisse mulio celerrimus:
Neque vllius volantis impetum cisi
Nequisse præterire: siue Mantuanam
Opus foret volare, siue Brixiam.
Neque hoc negat Tryphonis æmuli domum
Negare, nobilem insulamve Caruli.
Vbi iste post Sabinus, antè Quinctio
Bidente dicit attodisse forcipe
Comata colla, ne qua sordidum iugo
Premente dura vulnus ederet iuba.
Cremona frigida, & luto sa Gallia,
Tibi hæc fuisse & esse cognitissima
Ait Sabinus: vltima ex origine

Tua stetit in voragine,
 Tua in palude deposuisse sarcinas,
 Et inde tot per orbitosa millia
 Iugum tulisse: laeva siue dextera
 Strigare mularum, siue utrunque caeperat.
 Neque vlla vota semitalibus deis
 Sibi esse facta, propter hoc nouissimum
 Paterna lora proximamque pectinem.
 Sed hac prius fuere: nunc eburnea
 Sedetque sede, seque dedicat tibi
 Gemelle Castor, & gemelle Castoris.

Illi parodia digna est quae subiungatur &
 Iulij Caesaris Scaligeri parodia, qua eosdem Ca-
 tullum versus imitatur. Cuius emulatione (in-
 quit ille, de Catulli epigrammate loquens) no-
 strum quoque extat, tanto difficilius, quod ne-
 que Catulli ἐπιγράμμιον, neque Virgilij deprom-
 pta mihi ponere licuit: sed alia longe diuersa,
 quae tamen ad rem facerent, quaerenda.

Doletus ille qui necauit hospites,
 Ait fuisse carnifex sacerrimus,
 Neque vllius furentis impetum manus
 Nequisse praeterire: siue sicula
 Opus foret necare, siue linteo.
 Et hoc negat minacior Druentia
 Negare ripa, vel pigre tumens Arar:
 Vel vrbs negotiosa, vel lutosa, vel
 Petita liberalis aula principis:

Vbi iste fur Doletus antea fuit,
 Rapaxque leno. nam Genabio in iugo
 Silente nocte sibilum edidit suis.
 Tolosa diues & superba Fuxia
 Tibi haec fuisse & esse perditissima
 Ait Doletus impia ex origine.
 Tuo stetit in statumine,
 Tuum excacasse clamat ille carcerem:
 Et inde tot per insequentium manus
 Se hero abdidisse: laeva siue dextera
 Fugaret aura, siue utrunque carnifex,
 Simul se inanis ac dedisset in pedem.
 Neque vlla vota carceralibus deis
 Sibi esse facta, quum veniret ad mare
 Tolosa abusque. nam nihil putat deos.
 Sed hac prius fuere: nunc recondita
 Bibit quiete: seque deuouet tibi
 Megara Alastor, & Megara Alastoris.

Parodiae illi Iulij Scaligeri adiungam Iose-
 phi Scaligeri (filij patre digni) parodia, in cau-
 sidicum qui relicto foro coquinariam faciebat.
 Magirus ille, quem videtis hospites,
 Ait fuisse litigator optimus.
 Neque vllius tribunal arduum fori
 Nequisse personare, siue legibus
 Opus foret latrare, siue iurgiis.
 Et hoc negat seuera Nittiobrigum
 Negare septa, Vasconumque curias,

*Aginnum inane, Condomumque inhospitū,
 Lemouicas, trucésque Petracorios.
 Vbi iste post magirus, antea fuit
 Lauerna iuris: & patronus in foro
 Loquente saepe voce prodidit reos.
 Cadurce rabula, & Tolosa contumax,
 Tibi hac fuisse & esse cognitissima
 Ait magirus, ultima ex origine
 Tuis crepasse iura dicit in scholis,
 Tua intonasse legibus sedilia:
 Et inde surda per tot urbium fora
 Stipem extudisse, laua siue dextera
 Rogaret ara, siue utranque pluscula
 Pecunia grauaret improbus manum.
 Neque vlla vota curialibus deis
 Sibi esse facta, cum rediret à foro
 Onustus ere adusque propriam domum.
 Sed hac prius fuere: nunc cibaria
 Ligurit vncta, seque dedicat tibi
 Culina diues, & culina diuitis.*

 IN EPITAPHIA HO-
 mericorum heroum,

HENRICI STEPHANI
 PRAEFATIO.

QVAE sequuntur Homericorū heroum
 epitaphia libellus hic suo iure sibi ad-
 iunxisse dici poterit: non solum quòd alia
 multa exhibeat quæ ad Homeri scripta per-
 tinent, sed etiam quòd nō aliunde illa quàm
 à me accepturus sit. Primus enim ego (quā-
 uis id dissimuletur) è tenebris eruta in lucem
 protuli, in calce meæ editionis Anthologiæ
 epigrammatum: locum etiam vbi nactus ea
 essem, ibi declaravi: nec nō primus (siqua est
 ea gloria) Latinitate donavi. Verum ea tunc
 temporis sub Aristotelis nomine non edi-
 deram: quòd illis nequaquam nomen istud
 (sicut nec aliud vllum) in veteri vnde ea de-
 prompseram exemplari, præfixum inuenis-
 sem. Legeram alioqui & ipse apud Eustathiū
 quæ vt Aristotelis esse suspicarer faciebant.
 Testatur enim ibi Porphyrius hunc quo-
 dam libro quem Peplum inscripserit, genea-
 logias ducum siue principum (Homericorū
 videlicet) persequutum esse, & numerum

i.iii.

navium quas singuli habuissent tradidisse: quinetiam epigrammata in eos composuisse, & quidem *ὡπλᾶ καὶ οὐδέν τι πικρὸν ἢ φλεγμῶνον ἔχοντα*. Additque, vnumquodque eorum esse distichum, id est binis duntaxat versibus constare: excepto eo quod in Ajacem scriptum sit. Hoc autem in illo veteri bibliothecæ Medicæ libro vnde ea deprompsi, ordine est septimum. Primum enim & secundum ibi sunt Agamemnonis: tertium, Menelai: quartū & quintū, Achillis: sextū, Patrocli: septimū, Aiakis. atque hunc istis suūmque aliis idem ordinem seruavi (quem in illo exemplari habebant) in eo quem modò indicavi loco, nimirum in calce Anthologiæ epigrammatum à me editæ. Hic tamen eum sequendum existimaui, quem, tanquam Homericum, Gulielmus Cæterus (qui multum operæ in illustrando hoc opusculo posuit) in sua interpretatione sequutus est: præsertim quum eam meæ adiungerem. Cæterum quum *ἄποσσωποι* quidem sint quæ ex illis Eustathii vel potius Porphyrii verbis eliciuntur de Aristotele horum epitaphiorum autore coniecturæ, sed coniecturæ tamen, atque supersit quod mihi aliquid scrupuli iniiciat, in titulo minimè id esse mihi affirmandum existimaui. Cuiuscunque autem ea sint,

Ausonius (vt pridem in illa mea editione epigrammatum admonui) in iis quæ & ipse scripsit epitaphiis heroum qui bello Troiano interfuerunt, nōnulla inde mutuatus est: quo libentius ea Græcis adiunxi. Minimè tamen hæc esse illa quæ se Latino sermone conuertisse ait, existimandum est: quū ab eo in certis quibusdā locis duntaxat similia dicantur: ac potius fortassè horum distichorū autorem ex illis quorum interpretationem Ausonius dedit, aliqua decerpisse dicendum fuerit. Cæterum inter Græca epitaphia non censui omittenda quæ in Anthologia epigrammatum leguntur Aiakis, Achillis, & Hectoris, sed ea vnà cum mea interpretatione adieci: Latinis autem Ausonii, addidi duo illa Achillis & Hectoris, quæ leguntur inter carmina operibus Virgilio adiecta. Hæc sunt de quibus lectorem faciendum esse certorem putavi.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΑΡ' ΟΜΗ-

ρω ἥρωας ἑπιτάφια,

ΤΟΥ ἈΡΙΣΤΟΤΕΛΙΚΟΥ ΠΕΠΛΟΥ

μέρος ἔντα, ὅσον εἰκάζει.

HOMERICORVM

heroum epitaphia,

QVAE ARISTOTELICI. PEPLI

sunt pars, quantum coniecere licet.

Cum duplici interpretatione Latina: una,

Henrici Stephani: altera, Guliel-
mi Canteri.

Ἐπὶ Πλωέλεω, κειμένου ἐν Βοιωτίᾳ.

Penelei, sepulti in Bœotia.

Τόνδ' ἔπι Κηφισῶ ποταμῶ θέσαν ὠκὺν ῥέοντι
Παῖδες Βοιωτῶν σῶφρονα Πλωέλεων.

HENRICI STEPHANI

interpretatio.

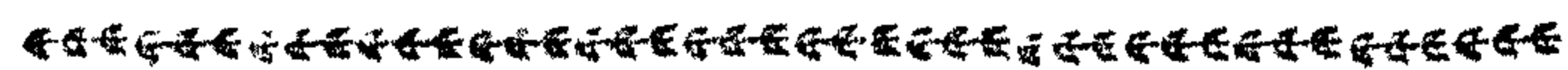
Huic bene cordato Cephisi ad præpetis undas

Gens Bœota dedit Peneleo tumulum.

GVLIELMI CANTERI.

Hunc ad Cephisi rapida abscondere gemētes

Fortem Bœoti flumina Peneleum.

Ἐπὶ Ἀσκαλάφου καὶ Ἰαλμῆου,

Ascalaphi & Ialmeni.

Ἀσκαλάφου Τροίῃ Φιδιμῆου καὶ Ἰαλμῆος ἠδὲ
ὄστ' αὖ πηλὴν ἰππῶων γῆ Μινυαίς κατέχθ'.

HENR. STEPH. INTERPR.

Ascalaphi hic Minyūm gens seruat Ialmeni

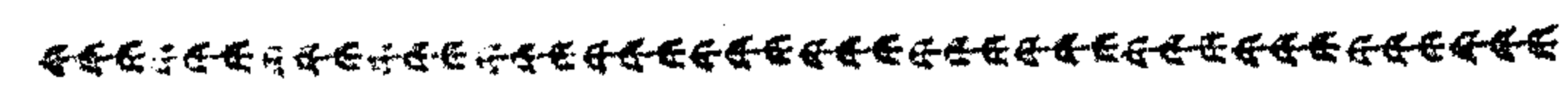
& ossa:

Ambo ad Troiam equites occubere boni.

GVL. CANT.

Ascalaphi Troia domiti, cui frater adhaeret

Ialmenus, hoc Minya detinet ossa solum.

Ἐπὶ Αἴαντος τῆς Οἰλέως, κειμένου ἐν

Μυκόνῳ τῆς νήσῳ.

Aiacis Oilei F. sepulti in Myco-
no insula.

Ἐνθάδ' εἰς Λοκρῶν ἡγήτορα γαῖα κατέχεν

Αἴαντ' Οἰλιάδην, ἐν πελάγῳ Φιδιμῶν.

HENR. STEPH. INTERPR.

Locrorū Aiacem ductorē hac terra sepulcro

Condit Oiliadē, quem dedit unda neci.

GVL. CANT.

Hic Locri pelago submersi terra dynastæ

Aiacis corpus seruat Oiliada.

Ἐπὶ Ἐλεφλώροσ, κειμῆρου ἐν Τροίῃ.
Elephenoris, Troiaſepulti.

Νήσου ἀπ' Εὐβοίης Ἐλεφλώροσ δ' ἄρχὸν Ἀβάντων
Ἐνθάδ' ἐνὶ Τροίῃ μοῖρα κατέχε βίου.

HENR. STEPH. INTERPR.

*Ortus qui Eubœa Elephenor ductor Abantum
Parce hîc ad Troiam paruit imperio.*

G. V I L. C A N T.

*Quē tulit Eubœa, princeps Elpenor Abantū,
Hac vacuum posuit Troade corpus humo.*

=====

Ἐπὶ Μενεσθέωσ, κειμῆρου ἐν Ἀθήναισ,
Menesthei, Athenis sepulti.

Ταξίλοχοσ λαών, υἱὸσ Πεπεῶσ Μενεσθέωσ,
Ἐνθάδ' ἐνὶ κλεινῇ πατρίδι μοῖραν ἔχε.

HENR. STEPH. INTERPR.

*Dux quondam, Petei proles generosa Mene-
stheus,
Hîc patriæ in claris sedibus occubuit.*

G V I L. C A N T.

*Ductor castrorum, Petei stirps clara Mene-
stheus,
Hîc terra corpus reddidit eximium.*

=====

Ἐπὶ Αἴαντοσ Τελαμωνίου, κειμῆρου ἐν Τροίῃ.
Aiacis Telamonii, sepulti apud
Troiam.

Ἄδ' ἐγὼ αἰ τλάμων Ἄρετὰ πῶδ' ἀπὸ τῶδε κείνησ
Αἴαντοσ τύμβω, κειραμῆρα πλοκάμοισ·
Θυμὸν ἀχθ' μεγάλω βεβολημῆρα, οὐνεκ' Ἀχαιοῖσ
Ἄδολόφροσ Ἀπάτα κρέσσον ἐμοῦ κέκερτα.

HENR. STEPH. INT.

*Aiacis tumulo Virtus miserabilis adsto,
Turpiter incultas dilaniata comas:
Nempe dolore graui cor saucia, quod tot A-
chiuūm*

Iudiciis sit Fraus anteferenda mihi.

G V I L. C A N T.

*Huic ego tonsa comas magni miseranda decē-
Aiacis Virtus assideo tumulo, (tes
Ingenti pulcrum pectus concussa dolore,
Cum Græcis potior me dolus extiterat.*

=====

Ἐπὶ Τεῦκροσ, κειμῆρου ἐν Σαλαμῖνι
τῆσ Κύπρου.

Teucris, sepulti apud Salaminem
Cypri.

Ἰῶν ὠκυμόροσ Σαμῖν Τελαμώνιον ἠδέ'
Τεῦκροσ δ' ὀποφθίμωρον γῆ Σαλαμῖσ κατέχε.

HENR. STEPH. INTERPR.
*Lethiferis instructa fuit cui dextra sagittis,
 Hæc Telamone satū Teucron habet Salamis.*

G V I L. C A N T.

*Doctum lethiferas Teucrū torquere sagittas,
 Quæ Telamo genuit, hæc Salamina tenet.*

~~~~~

Ἐπὶ Διομήδους, κειμήριον ἐν τῇ ὁμωνυμῶν νήσῳ.

Diomedis, in Diomedeā insula sepulti.
 Αἰνῆ τὸν πάντεσσιν ὀπιχθονίοις Διομήδην
 Ἡδὲ ἰερεῖα κατέχῃ νήσος ὁμωνυμία.

HENR. STEPH. INTERPR.
*Possidet hæc clari Diomedis sacra sepulcrum
 Insula, de illius nomine nomen habens.*

G V I L. C A N T.

*Laudatū cunctis Diomedem hæc insula fortē,
 Quæ simili fertur nomine, sacra tenet.*

~~~~~

Ἐπὶ Σθενέλου καὶ Εὐρυάλου, κειμένων ἐν Ἄργει.

Stheneli & Euryali, sepulcorum
 Argis.
 Ἄργειος Σθενέλος Καπανηῖος τῶνδε τέθναπται
 Τύμβῳ, καὶ Τύτου πατρῷον Εὐρυάλας.

HENR. STEPH. INTERPR.
*In tumulo situs est Sthenelus Capaneus isto,
 Argiuis: iuxta hunc conditus Euryalus.*

G V I L. C A N T.

*Argiuis Sthenelus Capaneus hoc monumēto
 Conditur, atque illo non procul Euryalus.*

~~~~~

Ἐπὶ Ἀγαμέμνονος, κειμήριον ἐν Μυκλαῖς.

Agamemnonis, sepulti Mycenis.
 Ἀδύσθης Ἀτρείδω Ἀγαμέμνονος ὠξένε τύμβον,
 ὅς τ' ἄν ὑπ' Αἰγίσθου καὶ λομένης αἰλόχου.

HENR. STEPH. INTERPR.
*Atride tumulum spectas Agamemnonis, hospes,
 Quem dedit AEgisthus nuptaq; tetra neci.*

G V I L. C A N T.

*Atride tumulum spectas Agamemnonis, hospes,
 Qui perit AEgisthi coniugique dolo.*

Ἐπερον.

Aliud.

Μνήμα τὸδ' Ἀτρείδω Ἀγαμέμνονος, ὃν ῥα κατέκτα
 Δία Κλυταμνήσῃ Τιωδαρῆς ἐχούσιως.

HENR. STEPH. INTERPR.

*Hic iacet Atrides Agamemnon, quem dedit
orco*

Clytemnestra ingens Tyndaris ausa nefas.

G V I L. C A N T.

*Atridae bustum hoc Agamemnonis: hunc sine
lege*

Diua Clytemnestre Tyndaris interimit.

~~~~~

Ἐπὶ Μενελάου.

Menelai.

Ὀλβιος, ὦ Μενέλαε, σὺ τ' ἀθάνατος καὶ ἀγήροος,
Ἐν μακάρων νήσοις, γαμβρὸς Διὸς μεγάλου.

HENR. STEPH. INTERPR.

*Felix ô Menelae, auro qui perpete florens
Vivis in Elysi, cui socer Altitonans.*

G V I L. C A N T.

*Felix ô Menelae, expers leti seniûque,
Dialisque gener, prata per Elysiâ.*

~~~~~

Ἐπὶ Νέστορος, κειμήλιου ἐν Πύλῳ.

Nestoris, apud Pylum sepulti.

Τὸν βαθύνου ψυχὴν τε νόημα τε θεῖον ἔχοντα
Ἄνδρ' ἀγαθὸν κατέχω Νέστορα τὸν Πύλιον.

HENR.

HENR. STEPH. INTERPR.

*Consilij diuini hominem mentisque profunda
Ipsa meo Pylum Nestora condo sibi.*

G V I L. C A N T.

*Nestora, cordata mentisque senē, ingeniūque
Diuini, Pylum contego, grande decus.*

Ἐτερον.

Aliud.

Νέστορα τὸν Πυλίων ἠγήτορα ἠδὲ θανόντα
Γῆ κατέχῃ, βουλῇ φέρτατον ἡμῶν.

HENR. STEPH. INTERPR.

*Contegit hæc regem Pyliorum Nestora tellus
Consilio heroas maximus inter erat.*

G V I L. C A N T.

*Consultis nulli cedentem Nestora regem
Semideo Pylum continet hic loculus.*

~~~~~

Ἐπὶ Ἀντιλόχου, κειμήλιου ἐν Τροίῃ.

Antilochi, Troiæ sepulti.

Μνήμ' ἀρετῆς ἡοῦ τῆ Νέστορος, Ἀντιλόχοιο,
Ὃς θάνειν ἐν Τροίῃ ῥυσάμενος πατέρα.

HENR. STEPH. INTERPR.

*Nestoris Antilochus, bustum hoc virtute me-
retur:*

Is Troiæ patrem seruat, at ipse perit.

l. i.

G V I L. C A N T.
*Nestoris Antilochi virtutisque ecce sepulcrū,
 Troia seruato qui genitore perit.*

~~~~~

Ἐπὶ Ἀγαπήνορος.

Agapenoris.

Ἄρχος ὄσθ' ἐκ Τεγέης Ἀγαπήνωρ, Ἀγκυῆος υἱός,
 καὶ θ' ὑπ' ἐμοῖ, Ταφίων πελτοφόρων βασιλεὺς.

H E N R. S T E P H. I N T E R P R.

*Hic situs, è Tegea, Ancei proles Agapenor,
 Qui dux, peltiferis rexque fuit Taphiis.*

G V I L. C A N T.

*Anceo Tegea prognatum Agapenora, regem
 Peltati Taphij, post sua fata tego.*

~~~~~

Ἐπὶ Ἀμφιμάχου καὶ Διώρου.

Amphimachi & Dioris.

Ἄρχος τ' Ἀμφίμαχος Κτεάτου παῖς ἠδὲ Διώρης
 ἐνθάδ' ἐνὶ Τροίῃ μοῖραν ἔχουσι βίου.

H E N R. S T E P H. I N T E R P R.

*Amphimachus ductor Cteato satus atque
 Diore*

In Troia hoc fati succubere solo.

G V I L. C A N T.

*Princeps Amphimachus Cteato satus atque
 Diore*

Hoc Troia fortes oppetiere solo.

~~~~~

Ἐπὶ Θαλπίου καὶ Πολυξένου, κειμένων
 ἐν Ἠλίδι.

Thalpii & Polyxeni, sepultorum
 in Elide:

οἶδε Πολύξεινος καὶ Θάλπιος Ἠλίδι δῆ
 Δμηθέντες κρυεροῦ δῶμ' αἰδαοῦσαν.

H E N R. S T E P H. I N T E R P R.

*Thalpius in dia atque Polyxenus Elidis urbe
 Linquentes animas, Ditis iere domum.*

G V I L. C A N T.

*Thalpius ecce simulque Polyxenus Elide dia
 Morte obita, Ditis sic petiere domum.*

~~~~~

Ἐπὶ κενοταφίου Μέγητος, ἐν Δουλίχῳ.

Megetis, in cenotaphio Dulichii.

Μνήμη Μέγητι θοῶ, μεγαθύμου φυλέος υἱῶ,
 Δουλίχιοι τεύξαν· σῶμα δ' ἄπντος ἔχῃ.

H E N R. S T E P H. I N T E R P R.

*Dulichij hunc acri tumulum struxere Megeti,
 Phyleida: est undis corpus in equoreis.*

G V I L. C A N T.

*Phylida hac acri monumenta dedere Megeti
 Dulichij: corpus nobile pontus habet.*

~~~~~

l. ii.

Ἐπὶ Ὀδυσσεύως, κειμένου ἐν Τυρρηνίᾳ.
 Vlyssis, sepulti in Tyrrenia.
 Ἄνερα τὸν πολύμητιν, ἔπει χθονὶ τῆδε θανόντα,
 Κλεινότατον θνητῶν τύμβος ἐπεσκίασεν.

HENR. STEPH. INTERPR.
*Solertiſque viro neque cuiquā laude ſecundo,
 Hoc ubi mortem obiit ſunt data buſta ſolo.*

G V I L. C A N T.
*Prudentem celebrémque virū poſt aſpera fata
 Hoc gratus tumuli ceſpite celat honor.*

Ἔτερον.

Aliud.

Οὗτος Ὀδυσσεύης κείνου τάφος, ὃν Δία πολλὰ
 Ἐλλίως πολέμῳ Τροϊκῷ ὄτυχεσαν.

HENR. STEPH. INTERPR.
*Hic Laertiades ſitus eſt, qui magna Pelasgis
 Troiano in bello commoda ſepe tulit.*

G V I L. C A N T.
*Quem propter felix experta eſt Gracia bellū,
 Illius hic tumulus clarus Vlyſſis erit.*

Ἐπὶ Θόαντος.

Thoantis.

Τὸν ἑσθίου ἀνδραγαθίας ἠδὲ θυρατρῆος
 Γόργης τῆς Οἰνέως ἠδὲ κένις κατέχθ.

HENR. STEPH. INTERPR.
*Magnanimi proles Andramonis, et tua Gorge,
 (O Eneus quam genuit) hac tumultus hu-
 mo eſt.*

G V I L. C A N T.
*Magnanimi gnatū hac Andramonis, & (pa-
 ter O Eneus
 Cui fuerat) Gorges, arida puluis habet.*

*****

Ἐπὶ Ἰδομνέως καὶ Μηριόνου, κειμέ-
 νων ἐν Κνωσῷ.

Idomeni & Merioni, sepulto-
 rum in Cnoſſo.

Κνωσίου Ἰδομνῆος ἑρᾶς τάφον' αὐτὰρ ἐγὼ τῆ
 Πλησίον ἴδρυμαι Μηριόνης ὁ Μόλου.

HENR. STEPH. INTERPR.
*Cnoſſion Idomenem tumulus quem conſpicias
 abdit:*

Huic ego contiguus Meriones Molius.

G V I L. C A N T.
*Idomeni Cnoſſi monumentū cernitis: aſt hūc
 Iuxta ſum poſitus Meriones Molius.*

*****

Ἐπὶ Τληπολέμου, κειμένου ἐν Ῥόδῳ.

Tlepolemi, sepulti Rhodi.

Ἄδ' Ἡρακλείδην Ῥηζῶρα θυμολέοντα
 lz .iii.

Τληπόλεμον κατέχ' κυματόεσσα Ῥόδος.

HENR. STEPH. INTERPR.

*Tlepoletum, cui vis animosa leonis in armis,
Progeniem Rhodus hîc contegit Herculeâ.*

G V I L. C A N T.

*Herculis hac prolem robustâ magnanimâmq;
Tlepoletum condit fluctibus orta Rhodus.*

~~~~~

Ἐπὶ Δηϊπύλου.

Deipyli.

Δηϊπύλου κόρης Δειδέος Ὀρμενίου
Μνήμα τόδ' Ὀυλειόν· γείνατο Τληπόλεμος.

HENR. STEPH. INTERPR.

*Deipylus situs est ista sub mole sepulcri
Ormenius, clari Tlepolemi soboles,*

G V I L. C A N T.

*Deipyli pulchrum caput hac tellure repostū est
Ormenij. pater huic Tlepoletus fuerat.*

~~~~~

Ἐπὶ Νηρέως, κειμήλου ἐν Τροίᾳ.

Nerei, sepulti Troiæ.

Ἐνθάδε τὸν κρείσσον Ὀπτιθονίων ἔχε γοῖα,
Νηρέα, τὸν Χαρόπου παῖδα καὶ Ἀγλαΐης.

HENR. STEPH. INTERPR.

Mortales interiacet hîc pulcherrimus omnes,

Nireus, qui Charopo est Aglaiâque satus.

G V I L. C A N T.

*Hîc forma cunctis præstantem Nirea tellus
Occulit, Charopi filium & Aglaiæ.*

~~~~~

Ἐπὶ Φειδίππου καὶ Ἀντίφου.

Phidippi & Antiphi.

Φειδίππου Τροίην πέροσε τ' ἠδ' Ἀντιφον ἴερα
Γαῖα πατρὶς κώμη ἠδ' Ἐφύρα κατέχ'.

HENR. STEPH. INTERPR.

*Euersor Troiæ Phidippus & Antiphus heros
Hac Ephyra in patria cõtumulantur humo.*

G V L I E L M I C A N T E R I.

*Antiphum & euersa Phidippū diuite Troia
Hic Ephyra vicus, patria terra, tegit.*

~~~~~

Ἐπὶ Ἀχιλλέως, κειμήλου ἐν Τροίᾳ.

Achillis, sepulti Troiæ.

Παῖδα θεᾶς Θέτιδος, Πηληϊάδην Ἀχιλλῆα,
ἠδ' ἴερα Πρωποντὶς ἀμφὶς ἔχ' πεδίω.

HENR. STEPH. INTERPR.

*Cui genitor Peleus, Thetis est cui mater, A-
chillem*

Hunc campum circa sacra Propontis habet.

lz. iiii.

G V I L. C A N T.

*Quæ Peleus genuit diua ex Nereide Achillæ
Hæc seorsum in cæpo sacra Propötis habet.*

Ἐτερον.

Aliud.

Θεσσαλὸς οὗτος ἀνὴρ Ἀχιλλεύς ἐν τῷδε τέρματι
Τύμβῳ· ἐθρῶσεν δὲ ἐννέα Πιερίδες.

HENR. STEPH. INTERPR.

*Pelides iacet hic, patria est cui Thessala tellus:
Deplanxere nouem funera Pierides.*

G V I L. C A N T.

*Thessalus hic tumulo est isto cōtectus Achilles:
At luxère nouem (credite) Pierides.*

~~~~~

Ἐπὶ Πατρόκλῳ, κειμένῳ μετὰ Ἀχιλλέως.

Patrocli, sepulti cum Achille.

Πατρόκλου τάφος οὗτος ὁμοῦ δ' Ἀχιλλῆϊ τέρματι,
ὃν κτάνεν ὡς Ἄρης ἕκτορος ἐν παλάμῳ.

HENR. STEPH. INTERPR.

*Hæc tumulatus humo est iunctus Patroclus
Achilli:*

*Mars letho dedit hunc Hectoris in ma-
nibus.*

G V I L. C A N T.

Patroclū hic eadem quæ Pelidē urna recōdit,

Robore quem domuit Mars citus Hectoro.

~~~~~

Ἐπὶ Ποδάρκῳ, κειμένῳ ἐν Σικυῶνι.

Podarcis, sepulti Sicyone.

Γῆ μὲν Ἀχαιῖς ἐθρέψε Ποδάρκην ἄκτορος υἱόν,
ὅστέα δὲ αὖ Σικυῶν γῆ κατέχευε Φθιμῶν.

HENR. STEPH. INTERPR.

*Actoridem tellus nutriuit Achina Podarcem,
Defuncti Sicyon illius ossa tenet.*

G V L. C A N T.

*Actoridem tellus eduxit Achina Podarcem,
Compositi Sicyon puluerea ossa tegit.*

~~~~~

Ἐπὶ Εὐμήλῳ.

Eumeli.

Τίος ὅδ' Ἀδμήτῳ Φερετιάδῃς, Εὐμηλὸς
Νέρθ' ὑπ' ἐμοὶ κείτα, μοῖραν ἔχων θανάτου.

HENR. STEPH. INT.

*Eumelus sub me hic situs est, ubi vita recessit:
Qui satus Admeto est, gente Pheretiades.*

G V I L. C A N T.

*Subter me recubat, lethali sorte potitus,
Admeti Eumelus, gente Pheretiades.*

~~~~~

Ἐπὶ Φιλοκλήτου.

Philoctetis.

Τόξων Ἡρακλέους ἑσπέρην Ποικίλιον υἱὸν
Ἡδὲ Φιλοκλήτου γῆ Μινυαῖα κατέχθ.

HENR. STEPH. INTERPR.

*Herculei custos arcus, Pœantia proles,
Gente Philoctetes hac iacet in Minyûm.*

G V I L. C A N T.

*Arcus Herculei custos, Pœantia proles,
Hoc tegitur Minyæ post sua fata solo.*

=====

Ἐπὶ κενοταφίου Ποδαλείριου καὶ Μα-
χάωνος, ἐν Τρίκκῃ.

Podalirii & Machaonis, in ce-
notaphio Triccæ.

Οἶδ' Ἀσκληπιάδαι, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων,
Πρόθεν μὲν ἄνθρωποι, νῦν δὲ θεῶν μέτοχοι.

HENR. STEPH. INTERPR.

*Isti Asclepiadæ, Podalirius atque Machaon,
Mortales quondam, nunc superûm socij.*

G V I L. C A N T.

*Ecce Asclepiadæ, Podalirius atque Machaon,
Olim homines, at nũc numina sancta deũm.*

=====

Ἐπὶ Εὐρυπύλου, κειμένος ἐν Ὀρχομενῷ.

Eurypyli, sepulti apud Orchomenũ.

Πάτερ ἐν Ὀρχομενῷ Εὐαίμονος ἀγλαὸν υἱὸν
Εὐρύπυλον κρύπτει δακρυόεσσα κένις.

HENR. STEPH. INT.

*Hic patria Orchomenus prognatum Euamone
condit*

*Eurypylum: & lacrymis usque madescit
humus.*

G V I L. C A N T.

*Orchomeni patriæ prognatum Euamone clarũ
Eurypylum tellus hac lacrymosa tegit.*

=====

Ἐπὶ Πολυποίτου καὶ Λεοντέως.

Polypoetis & Leontei.

Ἄρχοντες Λαπιθῶν Πολυποίτης ἠδὲ Λεοντεῖς
Ἐν γαίῃ Μήδων τέρμ' ἀφίκοντο βίου.

HENR. STEPH. INT.

*Ductores Lapithũm, Polypoetes atq; Leõteus,
Metam aui in Medis hic tetigere sui.*

G V I L. C A N T.

*Ductores Lapithũm, Polypoetes atq; Leõteus,
Medorum in terra lucem obiere suam.*

=====

Ἐπὶ Γουέως.

Gunci.

Σῆμα τὸ μὲν Γουῶνος ὄρας ἄστυ καὶ ἵππων ἵππων

Τύμβον ἰσθ' γαίης, σῆμ' Ἰππιγνομήδους.

HENR. STEPH. INTERPR.

Hectoris ingentem hunc tumulum, quique e-
minet altè,

Bæoti fortis dant monumenta viri.

G V I L. C A N T.

Heroum tibi Bæoti terram super, Hector,

Hoc struxere viri, lucida signa suis.

~~~~~

Ἐπὶ Πυραΐχμου, κειμήδιον ἐν Τροίᾳ.

Pyraëchmis, sepulti Troiæ.

Ἐλθὼν δ' Ἄμυδᾶνος ἀπ' Ἀξίου ὠδὲ Πυραΐχμης

ὠκύμορος πάντων νόσφι φίλων ἔθανέν.

HENR. STEPH. INT.

Axion & fluvium & linquens Amydona Py-
raëchmes,

Ante diem atque suis hîc procul interiit.

G V I L. C A N T.

Axi Pyraëchmes latice atq; Amydone relicta,

Hîc procul à notis disitus oppetiit.

~~~~~

E P I T A P H I A Q V A E S E-

quantur, superioribus permixta sunt in

illo veteri exemplari, quanuis

non itidem Homericorum

heroum sint.

Ἐπὶ Λαομέδοντος.

Laomedontis.

Ἐνθάδε Περραμίδην καὶ τῆ γῆθων Λαομέδοντα,

Ἴππων ὠκυπόδων εἶνεκ' ἀποφθίμενον.

HENR. STEPH. INTERPR.

Pergamidem tellus hæc celat Laomedontem,

Cuius equi celeres causa fuere neci.

G V I L. C A N T.

Pergameum tellus hîc celat Laomedontem,

Veloces ob equos pluribus implicitum.

~~~~~

Ἐπὶ Αἰήτου, κειμήδιον ἐν Κολχίδι.

AËtæ, sepulti in Colchide.

Αἰήτῳ Κόλχοισι πολυχρύσοισιν ἀνάκτα

Ἐνθάδε πανδαμύτων μοῖρα θεῶν κτέρισε.

HENR. STEPH. INT.

AËeten, regnata auri cui prodiga Colchis,

Cunctorum hæc domitrix Parca recondit

humo.

G V I L. C A N T.

Colchorum AËeten moderatorē auriferorum

Omnino hoc sepelit cessite Parca deum.
~~~~~

Ἐπὶ Ζήθου, κειμήλιον ἐν Θήβαις.
Zethi, sepulti Thebis,
Ἐπιτύλων Θηβῶν βασιλεὺς ὅδε κείτα ὑπόχθων
Ζήθος, ὃν Ἀντιόπη γείνατο πῶδ' ἄρα θόν.

HENR. STEPH. INT.
*Antiopæ iacet hic proles fortissima Zethus:
Septifores Thebas rexerat imperio.*

G V I L. C A N T.
*Septifidas Thebas qui rexerat, hoc monumento
Zethus nō mala stirps clauditur Antiopæ.*
~~~~~

Ἐπὶ Ὀρφείῳ, κειμήλιον ἐν Κικονίᾳ.
Orphei, sepulti in Ciconia.
Θρήνα χρυσολύριον Οἰάγρου παῖδα θανόντα
Ὀρφέα ἐν χώρῳ τῶδ' ἐγένοντο Κίκονες.

HENR. STEPH. INT.
*Qui citharæ dominus præclaræ O Eagrius Or-
pheus,
A Ciconū populo est hac tumulatus humo.*

G V I L. C A N T.
*O Eagri natum hoc Cicones texere sepulcro
Orphea, quæ decuit splendida Thracia lyra.*
~~~~~  
Ἐπὶ

Ἐπὶ Πυλάδου, κειμήλιον ἐν Φωκίᾳ.  
Pyladis, sepulti in Phocide.  
Τί' ὅς ὁδε Στροφίου Πυλάδης ἐν Φωκίᾳ γαίῃ  
Κείτα, ἐπεὶ παντὸς μόθου ἔσπασε βίου.

HENR. STEPH. INT.  
*Hoc proli Strophij tellus Phocæa sepulcrum  
Dat Pyladi, vitæ clausit ut ille dies.*

G V I L. C A N T.  
*Hic soboles Strophij, Pylades, sub Phocidæ  
terra  
Tempora post vitæ cuncta peracta iacet.*  
~~~~~

A L I A H E R O V M A L I -
quot epitaphia ex Anthologia
Græcorum epigr.

Εἰς Αἴαντα,
IN AIACEM.
Σῆμα παρ' Αἰαντῆον ἔπι Ροιτησίῳ ἀκταῖς
Θυμοβαρῆς δρετὰ μύθομα ἐζομήα, (γῶν
Ἀπλόκαμος, πινύεσσα, διὰ κείσιν ὅτι Πελασ-
οὺκ δρετὰ νικῶν ἔλλαχεν, ἀλλὰ δόλος.
Τόχα δ' αὖ λέξειεν Ἀχλλέος, ἄρσενος ἀκμῆς
Οὐ σκολιῶν μύθων ἄρμεσ ἐφίεμεθα.

Henrici Stephani interpretatio, in qua
κρίσιν refert ad genitium Πελασγῶν,
sublata interpunctione.
Aiacis busto, Rhæteo in littore, Virtus
I. 3.

*Asideo, magnos corde trahens gemitus,
Incoptis squalensque comis: quod iudice Graio
Non data virtuti, sed data palma dolo.
Pelidae arma tamen dicent, Vis mascula nobis,
Sermones nobis non placuere vafri.*

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ ΕΙΣ

τὸ αὐτό.

INCERTI AVTORIS

in eandem sententiam.

*Σῆμα τῆς Αἴαντος Τελαμωνίης, ὃν κτείνε μοῖρα,
αὐτῆς χρησαμένη καὶ χειρὶ καὶ εἰφέει.
οὐδὲ γὰρ ἐν θνητοῖσι δύνησιντο, καὶ μεμαῖα,
εὐρέσθαι κλωθῶ τῆς ἑτέρου Φονέα.*

Henr. Stephani interpretatio.

*Hic Telamonius est situs Ajax: Parca necavit,
Illius usa armis, illius usa manu.
Haud etenim ex aliis reperit mortalibus ullū
Cui cedis hanc fuerit fortiter ausa manus.*

ΔΕΟΝΤΙΝΟΥ ΕΙΣ

τὸ αὐτό.

LEONTINI IN EAN-

dem sententiam.

*Ἐστὶν οὖν Τεσίη Τελαμωνίης, οὗτιναι δὲ ἔμπεδος
ἀντιόχου ὀπίσθις εὐχος τοῦ θανάτου.
Τέως γὰρ χεῖρας ἀλλὰ ἐπέξεν ἀνέρα τὸ λῆμα*

οὐχ εὐρεθὼν, παλάμη θῆκεν ὑπὸ αὐτοφόνῳ.

Henr. Stephani interpretatio.

*Aiaci Telamone sato dat Troia sepulcrum:
Sed nulli est hosti gloria danda necis.
Nanque ausum hoc facinus quia longa haud
repperit atas,
Auderet propria iussit ut ipse manu.*

Eiusdem alia interpretatio.

*En iacet in Troia Telamonius: haud tamē ulli
Illius est hosti laus tribuenda necis.
Nam quū nulla foret par tanto audacia facto,
Subiecit manibus tempus eum propriis.*

Eiusdem alia interpretatio.

*Stratus apud Troas iacet en Telamoni⁹ Ajax:
Nulli hosti cedis sed tribuendus honos.
Ausus enim est eius quia fundere nemo cruo-
rem,
Parca sua iussit funderet ipse manu.*

Eiusdem alia interpretatio.

*Troia tegit Telamone satum: sed non manus
hostis
Hanc cedis laudem vendicat vlla sibi.
Audax nanque satis quia nusquā dextra re-
perta est,
Conuertit proprias in sua fata manus.*

l.ii.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτόν.

Eiusdem in eundem.

Αἴας ἐν Τροίῃ μὲν μυχὸν εὐχρος αἰθέρων
Μέμφε' ὅσκι' ἐχθροῖς, κείμενος, ἀλλὰ φίλοις.

Henr. Stephani interpretatio.

*E tumulo Troiano Ajax, post fortia facta,
Nullum hostē damnat, damnat at ille suos.*

Εἰς Ἀχιλλεῖα.

IN ACHILLEM.

Τύμβος Ἀχιλλῆος ῥηξ' ἑλώροσ, ὅν ποτ' Ἀχαιοὶ
Δώμησαν, Τρώων δ' εἴμα καὶ ἔσομδύων.
Αἰγιαλὸν ᾗ νέεσκεν, ἵνα συναχῆσι θαλάσσης
Κυδ' αἴνοιτο παῖσι τῆς αἰλίας Θέτιδος.

Henrici Stephani interpretatio.

*Hunc, qui sit Troum formido nepotibus olim,
Graij struxerunt AEacidae tumulum.
Adiacet ille mari, streperis celebretur ut un-*

dis
Cui fuerat genitrix, diua marina, Thetis.

Alia interpr. eiusdem.

Hoc quondam AEacidae Graij statuere sepul-

crum,
Possset ut à Troum posteritate tremi.

*Sed cur vicinum pelago est? ut in eius honorē
Cui Thetis est genitrix, equora tota fre-*

mant.

Alia interpr. eiusdem.

*Pelide hūc tumulū quondā struxere Pelasgi,
Dardanidūm soboli possset ut esse timor.
Non procul ille mari est, ut personet equoris
undis*

Qui nati Thetidis condita membra tenet.

Alia interpr. eiusdem.

*A Danais quondam hic tumulus constructus
Achilli,*

*Troes ut hęc etiā membra sepulta tremāt.
Proximus est pelago, maris ut resonetur ab
undis*

Hoc Thetidis proles contumulata loco.

Ἀδέσποτον, εἰς ἑκτόρα.

INCER. AVT. IN HECTOREM.

Μή με Τάφω σὺ κρινε τὸν ἑκτόρα, μηδ' ἴππ'
τύμβω

Μέτρει τὸν πάσης Ἑλλάδος ἀντίπαλον.

Ἰλιάς, αὐτὸς Ὀμηρος ἐμοὶ Τάφος, Ἑλλάς, Ἀχαιοὶ
φύγοντες· τούτοις παῖσιν ἐχωννύμεθα.

Henr. Stephani interpretatio.

*Hec̄torā me ex tumulo noli metirier isto,
Græcia quē aduersus vix satis omnis erat.
Ilias est tumulus, tumulus mihi diuus Ho-*

merus,
Sunt tumulus Graij qui mihi terga dabāt.

l.iii.

Alia interpr. eiusdem.

*Hectora me tumulo ne tu metire viator:
Par Danais cunctis hostibus hostis eram.
Est tumulus mihi Maonides, est Ilias, Hellas,
Graij, qui trepida dant sua terga fuga.*

Alia interpr. eiusdem.

*Ne parui ex parua facito me mole sepulcri:
Vix mihi se sensit Gracia tota parē. (las:
Maonides mihi busta dedit, dedit Ilias, Hel-
Tótque sua Danaï busta dedere fuga.*

Alia interpr. eiusdem.

*AEstimet ex tumulo ne quis mea facta via-
Extimuit vires Gracia tota meas. (tor:
Est mihi Maonides, est Ilias ipsa sepulcrum:
Hoc quoq; dat fugiens turba Pelasga mihi.*

Alia interpr. eiusdem.

*Ne, quantus fuerim, tumulū tibi credito testē:
Helladis ille ego sum qui metus Hector erā.
Ilias & vates cineres satis ornat Homerus,
Et Danaūm quæ me territa turba fugit.*

Eis τὸ αὐτὸ.

In eandem sententiam.

Ἐκ τῶν Αἰώνων ἕλκος ὠπασεν, Ἐκ τῶν δὲ Αἰώνων
Ζωῆς ἀμφοτέρων ἡ χεὶρ εἰς θάνατον.

Henr. Stephani interpretatio.

*Baltens, Aiakis donū Hectori, at Hectoris illi,
Ensis: cum dono mors & utrique datur.*

D. MAGNI AVSONII
EPITAPHIA HEROVM
qui bello Troiano interfuerunt.

AVSONIVS LECTORI SVO S.

Ad rem pertinere existimaui vt vel va-
num opusculum materiæ congruentis ab-
soluerem, & libello qui cōmemorationem
habet eorum qui vel peregrini Burdigalen-
ses, vel Burdigalenses peregrè docuerunt, e-
pitaphia subnecterem: scilicet titulos sepul-
crales heroum qui bello Troiano interfue-
runt. Quæ antiqua quum apud philologum
quendam reperissem, Latino sermone con-
verti, non vt inferuient ordinis persequen-
di, sed vt cohærerent liberè, nec aberrarent.

AGAMEMNONI.

*Rex regum Atrides, fraternæ coniugis ultor,
Oppetijt manibus coniugis ipse suæ.
Quid prodest Helenes raptū punisse dolentē,
Vindicē adulterij quū Clytemnestra necet?*

MENELAO.

*Felix ô Menelae, deūm cui debita sedes,
Decretūmque pijs manibus Elysiūm:
Tyndareo dilectæ gener, dilectæ Tonanti:
Coniugij vindex, ultor adulterij:
AEterno pollens auo, æternâque iuuenta,
Lij.*

Nec lethi passus tempora, nec senij.

A I A C I.

*Aiacis tumulo pariter tegor obruta Virtus,
Illacrymans bustis funeris ipsa mei:
Incōptas lacerata comas, quod prauus Atrides
Cedere me structis compulit insidiis.
Iam dabo purpureum claro de sanguine florē,
Testantem gemitu crimina iudicij.*

A C H I L L Y.

*Non una AEacidē tellus habet, ossa teguntur
Littore Sigeo, crinem Larissa cremavit.*

V L Y S S I.

*Conditus hoc tumulo Laerta natus Vlysses.
Perlege Odyssēam, omnia nosse volens.*

D I O M E D I.

*Cōditus hīc genitore bono melior Diomedes,
Crimen ob uxoris pulsus dotalibus agris:
Argyripā clarosque viris qui condidit Arpos,
Clarior urbe noua, patriæ quàm sede vetusta.*

A N T I L O C H O.

*Consiliis bellōque bonus (quæ copula rara est)
Carus & Atridis, carus & AEacidis:
Præmia virtutis simul & pietatis adeptus,
Seruato Antilochus Nestore patre obij.
Non hic ordo fuit: sed iustius ille superstes,
Troia capi sine quo perfida non poterat.*

N E S T O R I.

*Hoc tegor in tumulo, quarti iam prodigus æui,
Nestor, consilio clarus & eloquio.
Obiecit sese cuius pro morte peremptus
Filius, & nati vulnere viuo pater.
Eheu, cur fatis disponere sic placet æuum,
Tam longum, ut nobis tam breue, ut Anti-
locho?*

P Y R R H O.

*Orbe tegor medio, maior virtute paterna,
Quod puer & regis Pyrrhus opima tuli:
Impius ante aras quæ fraude peremit Orestes:
Quid mirum? cesa iam genitrice furens.*

E V R Y A L O.

*Nec me non dignum titulo Pleuroniam credit,
Cui communis erat cum Diomede domus,
Euryalo & Sthenelo: nã tertius hoc ego regnū
Possedi, de quo nunc satis est tumulus.*

G V N E O.

*Gunea pontus habet, tumulus sine corpore no-
men:
Fama homines inter, celū animus repetit.
Cuneta elemēta duci tanto cōmune sepulcrū.
Quæ? celum, & tellus, & mare, & ora
virūm.*

P R O T E S I L A O.

Fatale adscriptum nomen mihi Protefilao.
 Nam primus Danaum bello obij Phrygio,
 Audaci ingressus Sigeia littora saltu,
 Captus pellacis Lartiadae insidiis:
 Qui ne Troiana premeret pede littora terra,
 Ipse super proprium desiliit clypeum.
 Quid queror? hoc lethum iam tum mea fata
 canebant,
 Tale mihi nomen quum pater imposuit.

D E I P H O B O.

Proditus ad pœnam scelerata fraude Lacœna,
 Et deformato corpore Deiphobus,
 Non habeo tumulum, nisi quæ mihi voce vo-
 cantis
 Et pius Aeneas & Maro composuit.

H E C T O R I.

Hectoris hic tumulus, cum quo sua Troia se-
 pulta est.
 Conduntur pariter, qui periere simul.

A S T Y A N A C T I.

Flos Asia, tantaque unus de gente superstes,
 Parvulus, Argivis sed iam de patre timendus,
 Hic iaceo Astyanax, Scæis deiectus ab altis.
 Prò dolor, Iliaci, Neptunia mœnia, muri
 Viderunt aliquid crudelius Hectore tracto.

S A R P E D O N I.

Sarpedon Lycius, genitus Ioue, numine patris
 Sperabam calum: sed tegor hoc tumulo,
 Sanguineis fletus lacrymis. prò ferrea fata:
 Et patitur luctum qui prohibere potest.

N A S T I E T A M P H I M A C H O.

Nastes & Amphimachus, Nomionis inclyta
 proles,
 Ductores quondam, pulvis & umbra sumus.

T R O I L O.

Hectore prostrato, nec diis nec viribus equis
 Congressus perij Troilus AEacida.
 Raptatus bigis, fratris coniungor honori:
 Cuius ob exemplum nec mihi pœna grauis.

P O L Y D O R O.

Cede procul tumulo, myrtum fuge nescius ho-
 spes.
 Telorum seges est sanguine adulta meo.
 Confixus iaculis, & ab ipsa sede sepultus,
 Condor in hoc tumulo bis Polydorus ego.
 Scit pius Aeneas, & tu, rex impie, quod me
 Thracia pœna premit, Troiaque cura regit.

E V P H E M O.

Euphemum, Ciconum ductorem, Troia tellus
 Condidit hastati Martis ad effigiem.
 Nec satis est titulum saxo incidisse sepulcri:

*Insuper & frontem mole onerant statua.
Ocyus ista ruunt, quæ sic cumulata loquuntur.
Maior ubi est cultus, magna ruina subest.*

HIPPOTHOO ET PYLEO,
in horto sepultis.

*Hipbothoum Pyleumque tenet gremio infima
tellus:*

*Caulibus & maluis terga superna virent.
Nec vexat cineres horti cultura quietos,
Dum parcente manu molle olus excolitur.*

ENNOMO ET CHROMIO.

*Ennomus hic Chromiusque iacent, queis My-
sia regnum,
Queis pater Alcinus, Oceanusque atavus.
Nobilitas quid tanta iuuat? quo clarius istis
Est genus, hoc mortis conditio grauior.*

PRIAMO.

*Hic Priami non est tumulus, nec condor in ista
Sede: caput Danai diripere meum.
Ast ego quum lacerum sine nomine funus haberem,
Confugi ad cineres Hectoris genitor.
Illic & natum, Troiamque Asiamque sepultam
Inueni, & nostrum quicquid ubique iacet.*

Eidem.

*Qui tumulum Priami querit, legat Hectoris
antem:*

*Ille meus, nato quem prius ipse dedi.
Hectoris & patris simul est commune sepulcrum,
Amborum quoniam iuncta ruina fuit.*

HECUBAE.

*Quæ regina fui, quæ claro nata Dymante,
Quæ Priami coniux, Hectora quæ genui,
Hic Hecuba iniectis perij superobruta saxis:
Sed rabies lingua me tamen vltima prius.
Fidite ne regnis, & prole, & stirpe parentum,
Quicumque hoc nostrum æmulo vos legitis.*

POLYXENAE.

*Troas Achilleo coniuncta Polyxena busto,
Malueram nullo cespite functa tegi.
Non bene discordes tumulos miscetis, Achivi:
Hoc violare magis, quam sepelire fuit.*

In appendice poematum Maronis (si ta-
men alieni versus appendix ad ea vo-
cari possunt) extant ea duo
quæ sequuntur epi-
taphia,

HECTORIS ET ACHILLIS:
quorum autor ignoratur.

TUMVLVS HECTORIS.

*Defensor patriæ, iuuenum fortissimus Hector,
Qui murus miseris ciuibus alter erat,
Occubuit telo violenti victus Achilles:
Occubere simul, spēsque salūsque Phrygū.
Hunc ferus AEacides circū sua mœnia traxit,
Quæ iuuenis manibus texerat antè suis.
O quantos Priamo lux attulit illa dolores!
Quos fletus Hecuba, quos dedit Andro-
macha.
Sed raptum pater infelix aurōque repensum
Condidit, & mœrens accumulauit humo.*

TUMVLVS ACHILLIS.

*Peleides ego sum, Thetidis notissima proles;
Cui virtus clarum nomen habere dedit:
Qui strauit toties armis victricibus hostes,
Inque fugam solus millia multa dedi.
Hectore sub magno summa est mihi gloria
caso,*

*Qui sepe Argolicas debilitauit opes.
Ille interfectus subiit me vindice pœnas,
Pergama tunc ferro procubere meo.
Laudibus immensis victor super astra fere-
bar,
Hostilem pressi fraude peremptus humum.*

Afferuntur & ex Cicerone versus quidam,
dicente Aiace illos suo tumulo vo-
luisse inscribi, si contingeret vt ab
Hectore vinceretur. Si-
quidem in secundo De
gloria scriptum
reliquit,

*Apud eundem poetam Ajax cum Hectore
congradiens depugnandi causa, agit vt sepe-
liatur, si sit fortè victus: declaratque se velle
vt suum tumulum multis etiam post seculis
prætereuntes, sic loquantur,
Hic situs est vitæ iam pridem lumina linquēs,
Qui quondā Hectoreo percussus cœcidit ense.
Fabitur hoc aliquis: mea semper gloria viuet.
Verùm (vt admonet Gellius, siue Agellius)
huius sententiæ versus quos Cicero in lin-
guam Latinam vertit, non Ajax apud Ho-
merum dicit, neque Ajax agit vt sepeliatur:
sed Hector dicit, & Hector de sepultura agit*

priusquam sciat an secum depugnandi causa congressurus sit Ajax. Locus autem ex II.η; altius repetitus, est hic,
 Εἰ δὲ κ' ἐγὼ τὸν ἔλω, δῶν δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων,
 Τόχρα συλήσεις, οἴσω ποτὶ Ἴλιον ἱεῖν,
 Καὶ κρεμόω ποτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος ἐνάτοιο.
 Τὸν ἧ νέκυω δὴ νῆας εὖσ' ἔλμοις ἀποδώσω,
 ὄφρα εἰ ταρχύσωσι κρηκρόωντες Ἀχαιοί,
 Σῆμά τέ οἱ χύσωσιν δὴ πλάττει Ἑλλης πόντω·
 Καί ποτέ τις εἶπῃσι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων,
 Νῆϊ πολυκλήιδι πλέων δὴ οἴνοπα πόντον,
 Ἄνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνεῖωτος,
 ὃν ποτ' ἀρῖσεύοντα κατέκτανε Φαίδιμος Ἔκτωρ,
 ὧς ποτέ τις ἐρέει, τὸ δ' ἐμὸν κλέος ἔποτ' ὀλεῖται.
Spectanda est autem hic nobis perantiqua epitaphij forma: observandumque ut Homerus epitaphij etiam epigrammatis (ut aliorum propemodum omnium quae in poesin cadere possunt) exemplar posteris reliquerit. Atque hac eius laude libellus iste (qui alioqui eius etiam memoriae velut dicatus est) aptè clausus fuerit.

IN HOMERI VITAM EX HERODOTO, Iosephi Scaligeri notæ.

Pag. 25, versu Αἰολίδα] Lege,

Αἰολίδα Σμύρνω, ἀλιγίτονα πότνια ἀκτιώ.

Versu Οἴη] Lego,

Οἱ δ' ἀπαρηνάσθην ἱερῶν ὄπα Φήμι, αἰιδῶν.

ad Phemium enim τ' αἰιδῶν scribit: cuius & nomen posuit in Odyssæa. Vide Plutarchū in Vita Homeri.

Versu Ὀσπιν] Lego,

Ὀσπιν ἀειδίσει ἴν' ἐμοῦ μνήσαιτο πότμου.

Puto etiam posse legi,

Ὡς σπιν ἀειδίσει, ἐμὸν μνήσαιτο ἧ πότμου.

Μνήσαιτο, commune faciat. Sed priorem coniecturam veriolem puto.

Pag 35, v. Πολλά δέ] puto, — μῆπρ δὲ Διὸς σφενόησαι.

Vel Διάσπρι, ὅκ τῆ Διὸς. ut ex Ioue consilium habeant, ut ad sua lucra sapiant.

V. Πέθε] An Αἶθε? An verò Πῦθε? An (quod verius puto) Περθε? Refertur autem ad Minervam.

V. Σωπει] Illud audeo affirmare, ita legendum,

Συγασλεωδὴ ἤπειτα καμίω δηλητήρας

Σω Τειβόλω Σμαράγρον τε καὶ &c. ut Τειβόλος sit nomen proprium, sicut Σμαράγρος & quæ sequuntur.

Pag 36, Ita distingue versus,

Νόμαί σοι εὖμαι ἀναύστος, ὥς τε χελιδών.

Ἔσκη ἔν περθύροισι — καί,

Εἰ μὲν ἡ δώσις, εἰ δὲ μὴ, οὐχ ἔσκηξο μὲν.

Οὐ γὰρ στωικῆσόντες ἐνθάδ' ἦλθομεν.

vbi est ἔλειψις Ἀπικῆ, Εἰ μὲν π δώσις, εἰ δὲ μὴ.

IN MATRONIS PARODIA-
rum fragmentum notæ eiusdem Ios. Scaligeri.

Pag. 112, v. *Ἐὶς δ' ἴ] Lego, Τὰς δ' ὁ Κύκλωψ ἔφλη, καὶ ὅν
ἔρεσι ἔξεσε φύκη.* Has (inquit) aphyas mandebat Cy-
clops, & in montibus eradebat *τὰ φύκη*. Nam aphyæ
cum multa alga capiuntur, quæ est *φῦκος*: & algas ipsas
superiori versu vocat *ρύπα εἰς κρήδεμνα*. Dicitum est in
contemptum aphyarum. ait enim Cyclopem solum
in montibus vesci illis solitum.

V. Πίννας ἦλθε] Illa duo, *ἀμυλα ἠχύντα*, puto in se
confusa esse: quum prius esset, Πίννας ἦλθε φέρων, καὶ
ηχη * μωλόεντα Nam de epitheto *μωλόεντα* non du-
bito, quo & alibi semel aut iterum vtitur. Sed quum
de ostreis loquatur, ex quorū genere sunt *πίννας*, for-
tasse legendum, Πίννας ἦλθε φέρων, καὶ τήθη μωλόεντα.
nam τήθη in genere testaceorum esse certissimum
est Mihi aliter de hoc loco non constat.

V. *Ἄς κατὰ] Lego, Ἄς κατὰ φυκίταιχος.*

V. Οὐδ' ἔφθ] Lego, Οὐδ' ἔφθην τρώσῃ μιν * ἄασε δὲ
Φοῖβος Ἀπόλλων. quam emendationem veram agno-
scet qui Homerum aliquando triuerit.

V. *Τειγλι] Lego, κάρη μετὰ χερσὶν &c.*

V. *Ἄψ δ' ἴ] Lego ἄλυξα pro ἄμυξα.*

P. 113, v. *Ἰομά δ' ἴ] Lego, καὶ εἴχαι ἦλθ' ὁ μάγειρος.*

V. *Οἴη δ' ἴ] Lego θαλαμωνιάδαο, vt alludat ad Ho-
mericum Ταλαμωνιάδαο. Porro θαλάμαι, piscium
cubilia. Oppianus.*

V. *Ἐνὶ πύλῳ] Lego, Ἐνὶ πύλῳ. ἔπο' κοινῶν, ἦλθε.*

Pag. 114, v. *Οὐ πῆρ.] Lego, Οὐ πῆρῃς πῶρ ἐὼν Κεῖτ' ἴπ-
ρος παλάμη ἐπορέχθη.*

V. *Ζώλω δ' ἴ] Lego, ὦλε δειρήν. Habet enim muræ-
na quasi cingulum in collo.*

V. *Εἰς λέχες] Lego, δρακοντιάδ η. Facetè δρακονπά-
δω pro dracone. Nam cum draconibus seu serpen-
tibus murænas coire, antiquitus vulgo persuasum*

fuit. Vide Nicand. Oppianum, Ælianum.

V. *Σαῖδαλα δ' ἴ] Lego, παρέθηκον αἰγιῶν ἢ ἀθάνιατ' ὄν-
τα. Facetè verò planos & iacentes pisces vocat σαῖδα-
λα. referunt enim formam soleæ: adeò vt piscis So-
lea inde dictus sit.*

V. *Κίχλας δ' ἴ] Subolet aliquid deesse. sanè non
integer est locus.*

V. *Μορμύρος.] Lego, Μορμύρος, ἀῖτα δ' ἔλω γαλήνη, ἀπεί-
ρος οἷς ὁ μάγειρος Σίξοντες &c.*

Pag. 115, v. *Κωλῆν δ' ἴ] Lego, Κωλῆν δ' ὡς εἶδον, ὡς ἔρε-
μον. ex ipso Homero.*

V. *Κεῖτ' ἴ] Lego Κεῖτ' ἀγχοῦ κύλικι πλείη χέρας ὦν ἀ-
πίρικον.*

V. *Ὀψομα] Deest post versum aliquid.*

V. *Νηλεῖς] Lego Νηλεῖς.*

HENR. STEPHANVS
LECTORI.

QVONIAM locus qui ex Tiberio Donato in Virgilio vita fuit allatus pag. 129, longè aliter legitur in vulgatis editionibus, admonendum te putavi, non absq; veteris exempl. autoritate mutatum fuisse. Ut autem videas quantum sit inter huius & illarum lectionem discriminis, ecce tibi eum locum, vt in illis scriptus est, Nec Virgilius, qui columē linguæ Latinæ fuit, caruit obrectatoribus. In Bucolicis enim duas eclogas, sed insulsiſſimè, Paro quidã deridet: & sic deridendo incipit, Tityre &c. Adiungam autem & noſtram, vt facilior fit collatio: Obrectatores Virgilio nunquam defuerunt. Nec mirum. nam nec Homero quidem. Prolatis Bucolicis, innominatus quidam reſcripſit Antibucolica: duas modò eclogas ſed insulsiſſimè *παρωδήσας*. quarum prioris initium est, Tityre &c.

Sed animaduersione digna præcipuè sunt verba illa, Paro quidam, pro Græco vocabulo *παρωδήσας*. Huius autem adèò insignis & memorabilis deprauationis te commonefaciendum cenſui, ſimulq; emendationis, non ſolùm vt tantam mutationem minimè ſuſpectam haberes, ſed etiam vt huius loci exemplo cautior in aliis euaderes. Ne hoc quidem diſſimulare volo, me in ea emendatione, veteris quidem exempl. fide ſtetiſſe, ſed ex relatu Iosephi Scaligeri. Ideòque illi hanc emendationē, ſicut in aliis Latinis ſcriptoribus quã plurimas, debes. Eiuſdē certè ſunt & illa in carmine aduerſus Sabinum, quod ex Catulliano effictū est: Attodiſſe, Depoſiſſe, Strigare. quū, ſequēdo alteras lectiones, nō ſtent verſus: niſi, quod ad primum illud verbum attinet, recipiēdus ſpondæus pro iambo (contrà quàm in cæteris) putetur. Sed reponendo illud Strigare, ſimul fuit ſcribēdum

Mula: vt læua & dextra mula, ſicut in quadrigis læuus & dexter equus dicatur ſtrigare, id eſt interquieſcere. Quod verbum deductum eſt à nomine Striga, ſignificāte *μεταίχμιον*, & ſpatium turmarum, in quo equi ſtringebantur: vt idem Iosephus ex Charifio annotat.

Simul etiam monendus es, pag. 131, reponendum eſſe Ventidium Baſſum. Pag. autem 1, non dubitandum fuit reponere *Κληθίδος*, quum non ſolùm legatur apud Herodotum, in eiufdem poetæ vita, ſed in alio huius quoque libelli loco. Pag. 103, huic verſui, *Θέλω τύχης σαλαγμόν ἢ φρενὸν πίθον*, ſubiunge iſtū, *Ἢς μὴ παρούσης δυετυχοῦσιν αἰ φρέγες*. quanuis alicubi cæteri quatuor absque hoc afferantur. Recordor & cuiuſdam verſus qui claudit paginam 119. vbi *Φιλίων* ſcribendum eſſe videtur, maiuſcula litera, quæ nominis proprii typographico more ſit index. Eſſe enim proprium arbitror: ac, ſiquid ex coniectura etiã afferre licet, pro *ὄρμην* repono *Ἑρμῆν*, item *αἰείσας* pro *ἀείσας*: & verſu ſequēte, *ἐλαβεν* pro *ἐλαβον*. vt totus locus ita legatur, *Ὡς Φιλίων Ἑρμῆν παρ' Ἀ' Στωαίσι-σιν ἀείσας, Πεντήκοντ' ἐλαβεν δραχμαῖς*. Verſus etiã qui proximè præcedit, mendo carere non videtur: ſed quum poematii argumentum ignoretur, velut palpandum eſt in tenebris. At paulo antè quin *Ἀχαϊάδων* ſcribendum ſit, nulli dubium eſſe poteſt. Vale.